

Катрин
Сътклиф

ИРИС
БИБЛИОТЕКА

ЗАВЛАДЯНО
СЪРЦЕ

КАТРИН СЪТКЛИФ

ЗАВЛАДЯНО СЪРЦЕ

Превод: Славянка Мундрова-Неделчева

chitanka.info

Шушука се, че лорд Никълъс Уиндъм убил съпругата си, че е безнадеждно луд, че изпада в неконтролируеми пристъпи на гняв. Уединен в голямото си имение, той се е отделил от света, рисува и се опитва да си спомни миналото. Една злополука му е отнела паметта и сред загубените спомени е и лицето на жената, която е обичал...

Две години Ариел Ръшдън е била затворена от жестокия си настойник в санаториума „Кралските дъбове“, изоставена и от любовника си Никълъс Уиндъм. След като успява да се измъкне, тя замисля отмъщение срещу лорда, който е отнел невинността ѝ и я е осъдил да живее в кошмар.

Но от момента, когато отново среща Ник, Ариел вижда мъката в очите му. Тя е научила тайната на тази къща. Узнава истината за смъртта на съпругата му. И ще го накара да си спомни всичко — дивата им страст, свещените им клетви... детето им...

Молъм, Йоркшир, Англия, 1800 г.

Връщането ми в Молъм не беше лесно. Тук, в края на краищата, беше започнало моето отчаяние, изпадането ми в немилост. Тук семето на горчивината започна да обзема живота ми, докато копнежът за отмъщение не обзе всеки мой ден, всяка моя нощ, а аз чезнех в онази окаяна клиника, „Кралските дъбове“, в Менстън. Можеше да не преживея това — унижението, болката, че съм заточена в „Дъбовете“ — ако не беше Джеръм Барън. Милият Джеръм. Бяхме приятели от детските години и неговата дружба ме преведе през нощите и дните на пълно отчаяние, когато единственият ми другар беше скръбта. Милият Джеръм, как само ме молеше да се омъжа за него, за да ме спаси от ужасното заточение в „Дъбовете“. Но макар че го обичах като приятел, не можех да го обикна като съпруг и му го казах. И разбира се, той ме разбра. Идваше ден след ден в моя затвор и говореше дори когато нямах настроение да слушам. Прегърна ме мигове след като плътта на дясната ми ръка беше обгорена от клеймото, което винаги щеше да ме бележи като блудница: *Неговата* блудница, на Уиндъм Уолтъмстоу, граф на селото на име Молъм.

И тогава светът ми се сгромоляса около мене. Чичо ми, който ме беше затворил в „Дъбовете“, умря. Без неговото позволение завинаги щях да остана заключена в тази забравена от бога тъмница.

Шокът беше прекалено силен. Заспах и спях дни наред, изтощена и на прага на смъртта, но когато отворих очи, намерих Джеръм, надежден както винаги, но дистанциран. Призна, че е изпълнил желанията ми, и тогава разбрах, че за първи път в живота ни той няма да наруши обета и ще запази тайната, както го бях заклела да направи. Молих го и плаках, исках да узная истината, после, като не знаех какво да направя, за да го пречупя, го проклех и го изгоних. Но той се върна. Продължи да се връща, независимо колко се ядосвах, и в края на краищата му простих мълчанието.

Тогава забелязах болестта му. Какво можех да направя? Прегръщах го, когато идваше да ме види, макар той да се опитваше да се дърпа, страхувайки се, че болестта ще убие и мене. Не ме интересувахе. Бях загубила всичко, така че какво значение би могло да има?

Разтревожен от моята депресия, Джеръм накрая си призна за филантропската постъпка, която беше извършил заради мене, как е уредил да ме освободят, как е давал пари на чиновници, които били повече от склонни — срещу известни суми — да се направят, че не виждат, когато аз напусна затвора си. С обезкървено лице, с гърди, раздирани от кашлица, той ме убеди да се върна у дома в Молъм... да се изправя пред Никълъс Уиндъм. Но ме предупреди и за опасностите, макар аз да запушвах уши и да му виках, че лъже. Не съм от хората, които дават ухо на слухове; те не бяха нищо повече от криви истини, излезли от криви усти. И така, аз се върнах в Молъм, след като смъртта ми отне най-добрия приятел, единствения приятел, който би могъл да прослави смелостта ми да последвам убежденията си. Тук щях да довърша онова, което бях започнала в онзи пролетен ден в тресавището преди две години. Заклех се, че любовта, която някога бях изпитвала към красивия лорд Молъм, няма да ме отклони от целта ми.

Зората се промъкваше с мъгливи стъпки, ухаейки на сиво-зелен лишей по тухлената стена, където стоях. Дивите лози хвърляха сенки като оплетени змии по гъбестата земя. Докосвах гънките на вълнената ми наметка и пърхаха като кехлибарени факли в ъгъла на окото ми. Отмахнах ги леко, разсеяно.

Придърпах по-плътно наметката около раменете си и потънах в сенките. Пръстите ми бяха вцепенени. Стъпалата също. Местех ги тромаво между къпините, мръщейки се, когато тръните задираха полите на роклята и наметката ми. Рано е да се обаждам, казах си, но търпението ми се изпаряваше. Бях чакала достатъчно дълго, прекалено много седмици и месеци, за да пристъпя към изпълнението на плана ни с Джеръм.

— Какво е още един час? — запитах се на глас.

Вечност.

— Идвай, шавлива кучко, че ще си имаме неприятности, преди да се усетиш!

Залитнах назад, усуканото стъбло на една офика задържа тромавото ми бягство. Взрях се през искрящите оранжево-червени листа към земите на имението Уолтъмстоу и сърцето заседна в гърлото ми, но после се смъкна, когато разбрах, че коментарът не е бил насочен към мене.

Черна хрътка на кафяви петна, душеща земята, търчеше през градините, влачейки късокракия си пазач. Гърленият лай на животното пробуди спомен, който изгори очите ми.

Плъзнах се отново в сенките, колкото можах по-тихо, и се върнах по пътеката, обрасла с мъх и туфи плевели с рошави върхове. Бързо ги отминах, чупейки съчки, но влажните листа заглушаваха стъпките ми, блеснали в жълто, червено и оранжево под смътната светлина.

Задишах по-леко, когато стигнах долния край на пътя. Глупави криволичения, укорих се и се огледах неспокойно през рамо. Отвъд върховете на дърветата покритите с плочи капандури на Уолтъмстоу надничаха през вкочанени от зимата клони. За миг си представих едно лице там, в рамката на прозореца — мрачно, тъмно, просто блясане, което изчезна след миг. *Той* изчезна, може да е бил който и да е, казах си.

Все пак лицето беше достатъчно, за да ми отнеме дъха. Каквото и да си казвах, след като напуснах „Дъбовете“, каквото и да ми беше казал Джеръм за Никълъс Уиндъм, бъдещето ме плашеше. Притиснала сърцето си, зачаках трескавото му туптене да се поуспокои, като не преставах да си повтарям, че причините ми да се върна в имението Уолтъмстоу нямат нищо общо с онова, което бях изпитвала някога към Никълъс. Но предателското ми сърце не беше склонно да се съгласи.

Трябваше да мине известно време, затова последвах Стената на Макбейн, провирайки се покрай купчини натрошени камъни, като се правех, че съм по-щастлива, отколкото бях в действителност. За кого, запитах се. Защото трябва, възразих си. Трябва да се чувствам щастлива. Бях мечтала за този ден. Нали? Бях планирала този ден. Нали? Наистина.

Молъм още спеше под студеното, влажно одеяло на мъглата. Увих се по-плътнo в наметката и от върха на разпадащата се стена от несвързани с хоросан камъни впих поглед в дремещото селце.

„Молъм“, изрекох на глас името като сонет, шепнейки го на черномуцунестите овце, които пасяха доволно в далечината. „Уолтъмстоу, дойдох си. Ще ме познаеш ли? Не, няма. Защото пораснах, нали разбираш.“

Не можах да не се усмихна. Пред мене беше миналото ми, богато на скъпи спомени. И въпреки отчаянието на последните две от двадесет и трите ми години, то щеше да ми стигне за цял живот. Молъм, строго и красиво място, с хълмове, увенчани с надгробни могили и изгравниче, беше моето бъдеще. Обръщайки лице към небето, затворих очи и повторих:

— Уолтъмстоу, дойдох си.

Не исках да се връщам по пътеката. Отворих покритата с бръшлян порта от ковано желязо и внимателно тръгнах нагоре по застланата с тухли алея, наметката ми разпръсваше сухите листа покрай краката ми и те отлитаха леко, като перца, под вдигналия се ветрец. От време на време вдигах очи към короните на дърветата и зървах мрачни облаци, тежащи от сняг. Въздухът режеше. Чувствах парене по лицето, по-скоро от нервност, заподозрях, а не толкова от студа.

Плетът беше избуял, почти образувал свод над алеята. Можех да го приема като предупреждение, че нещата не са такива, каквито бяха. Градините на Уолтъмстоу някога бяха прочути с поразителната си красота. Хората от близките села правеха завой през Молъм само да погледат пейзажа от цветя, искрящ край умело подкастрените храсти по моравите. Разгърнах плета и отърсих листата, които упорито се вкопчваха в наметката ми. Всичко трябва да бъде съвършено, казвах си. Всичко!

Щом отново вдигнах очи, забавих крачка, после спрях, не бях очаквала... никога не се бях осмелявала да се приближа толкова много... не изглеждаше толкова страшно отдалече. Уолтъмстоу. На триста години. Може би имаше право да изглежда толкова смачкано около капандурите си. Но не си бях представяла такава... необятност. И крепостен ров. Божичко, един проклет ров. Отблизо разбрах, че изобщо не е ров, само отток за дъждовни води, засипан с листчета от водни лилии.

Уолтъмстоу. С всичките си остарели несъвършенства все пак беше красиво, повече, отколкото го помнех или си го бях представяла. Еркерите със запомнящи се вертикални украси по прозорците, остъклени с оловен кристал и цветно стъкло. Бръшлян пълзеше по каменните стени, образувайки арки над прозорци и врати, но макар че издънките правеха всичко възможно, за да се закрепят по хлъзгавите покривни плочи, не успяваха и висяха като девичи коси към земята. И комините. Преброих пет, докато вървах. Представих си камина във всяка стая!

Помислих да се усмихна на детинската си възбуда, но тогава чух вик, рязък и пронизителен. Залитнах назад, запушвайки ушите си с длани, плътно притиснах вълнената качулка на наметката към главата си с надеждата да заглуша безкрайното мъчително крещене. Не можех да помръдна, а пищенето не спираше, докато собствената ми истерия не заклоочи в гърлото ми, заплашвайки всеки миг да избухне. Тогава две ръце стиснаха раменете ми така силно, че болката простреля ръцете ми и потъна дълбоко в гърдите ми. Обветрените ръце ме обърнаха. Силата в коленете ми се превърна във вода и едва не се строполих.

— Няма нищо, момиче, всичко е наред. Няма ти нищо! — Ръцете ме разтърсиха, а гласът продължи: — Стига пища, Хенриета, че изкара акъла на момичето. За бога, какъв си трън в задника. Махай се, глупаво пиле, преди да сме те оскубали и сготвили за вечеря.

Паунът пресече наперено алеята.

Аз затворих очи.

Тогава ръцете ме пуснаха.

— Добре ли сте? — чу се малко по-нежно мъжкият глас.

Кимнах, чувствах се глупаво.

— Е, хайде. — Той мина пред мене — мъжът, когото бях видяла да разхожда хрътката. — Тая проклета птица е ужасна напаст. По-зле от всеки помияр, само плаши хората. — Рошавите му сиви вежди се гмурнаха между очите. — Леле, момиче, ама ти си цялата пребеляла. Толкова ли беше страшно?

— Да — изрекох, смутена от реакцията си в тази случка.

Усъмних се в собственото си равновесие, знаейки какво го е причинило и защо.

Той цъкна с език.

— Казах на доктора да вземе да я махне тая проклета птица, обаче той много я обича, така ми се струва. Държи настрана измета, така вика. Оу, извинявам се, госпожо, не исках да кажа измет...

— Разбирам.

Вече разтревожена, погледнах към къщата.

— 'Го искате д'видите? — запита той.

Отмествайки поглед от предната врата, погледнах към мъжа. Имаше кръгли, уморени очи, които се разшириха, докато се взираха в разстроеното ми лице. Свали шапка и тежината на някога широките му рамене като че ли го преви в кръста. Отстъпи една крачка.

— 'Го искате д'видите, госпожо? — запита отново, вече по-почтително.

Отпуснах жестоко свитите си пръсти, за да освободя смачканата хартийка от дланта си, и си поех дълбок, несигурен дъх, преди да отговоря:

— Уиндъм.

Той погледна към хартийката.

— А! Значи сте дошли при доктора?

— Не, не мисля. Не при доктора.

Откъм градините подухна; поривът на вятъра усука полите на наметката и роклята около краката ми.

— Уиндъм — повторих, леко задъхана, може би леко нащрек. — Никълъс Уиндъм от имението Уолтъмстоу, мисля... Лорд Молъм.

Доволна, че съм се показала достатъчно неориентирана, пооправих полите си и пак го погледнах.

Той изглеждаше изненадан.

— Нещо не е наред ли? — запитах. — Лорд Молъм не е ли пътувал напоследък?

— Не, момиче, вече не пътува.

— Значи е тук.

— Да, ще бъде тук, предполагам.

И двамата стояхме в неудобно напрегнати пози, лицата ни тръпнеха от студа. Накрая той се отмести и махна с фланеления си ръкав към къщата.

— Д'бро утро, момиче.

Кимнах и също му пожелах „добро утро“.

Въздухът ужили дробовете ми, когато отново вдишах с пълни гърди. Но прочисти главата ми. Изкачвайки се с лекота по алеята, се приближих към огромната двойна врата, но забавих крачка, когато забелязах лицето на един водоливник, някога бронзово, но сега позеленяло от годините, да се взира в мене през изсъхналите черни листа и клонки на траурен венец. Неподдържаната градина ми се беше сторила странна, затова венецът ми се стори неуместен след толкова много време. Поколебах се за миг, после отместих прашната сатенена лента, сграбчих студения месингов пръстен на носа на демона и почуках силно по плочката. Всичките ми инстинкти крещяха да внимавам, но не им обръщах внимание. Бях стигнала толкова далече. Нямаше да се върна.

Вратата се отвори. Слаб мъж, доста над метър и осемдесет, примигна към мене с любезни кафяви очи.

— Дойдох да се срещна с лорд Молъм — заявих с много повече увереност, отколкото чувствах в момента. — Никълъс Уиндъм, моля.

Моментно колебание.

— Никълъс?

— Да.

Той помисли над отговора ми, като че ли се съмняваше. Тогава отвътре се чу глас, богат и дълбок:

— Кой е, Реджи?

Затаих дъх.

Икономът се дръпна и се появи друг мъж, също толкова висок, но не толкова слаб. Косата му беше шоколадовокафява, разрошена от вятъра. Носът и бузите му бяха червени, подчертавайки синьото на очите. Носеше скъпо вълнено сако, което му прилягаше идеално, с широки ревери, стърчащи като крила на птица, защото яката беше вдигната, за да пази врата му от студа. Широка му усмивка стана още по-широка, докато ме поздравяваше.

— Божичко, Реджи, младата дама ще измръзне. — Хвана ме за ръката и ме измъкна от студа. После, потърквайки ръце, се пошегува: — Напълно съм сигурен, че той ще ми спечели нови пациенти. Здравейте, госпожице...?

— Ариел Ръшдън — изрекох, облекчена. — Вие сте... докторът?

— Точно така. Изплезете език и кажете „а-а“. — Засмя се, когато и аз се засмях. После каза: — Не изглеждате болна. Малко бледа, може

би...

— Не идвам при вас — признах аз.

Огледах пак огромното фоайе, преди да го погледна отново.

— Значи сте дошли при сестра ми, предполагам. Жалко.

— Не.

Когато поклатих глава, качулката на наметката ми се плъзна назад по раменете и косата ми се спусна покрай лицето.

Погледнах отново към хартийката, разглаждайки я внимателно. Пръстите му бяха изтръпнали и трепереха, дали от студа или от нервност, не можех да разбера. Преглътнах и заявих:

— Сър Никълъс Уиндъм. Лорд Молъм, граф Молъм.

Тогава се намеси женски глас:

— Ник ли? Защо, за бога, *някой* ще иска да се подложи на това?

Обърнах се стресната и пръстите ми се впиха в хартийката. Докторът трябва да го беше забелязал. Приблужи се и приятелски покри ръцете ми със своите. Погледна ме косо и ми намигна очарователно, стопляйки сърцето ми.

— Извинете сестра ми — помоли той. — Адриен има ужасни обноси, когато посреща гости. Адриен, това е госпожица... Ръшдън?

— Какво искате от Никълъс? — запита Адриен.

Спря на около една стъпка от мене, с ръце на кръста. Имаше същите сини очи като доктора, макар косата ѝ да не беше толкова тъмна.

Зад мен икономът затвори вратата, прогонвайки студа. Звукът отекна в къщата и ме изтръгна от онемяването.

— Обявата — избъбрих, чувствайки се неловко и все по-неуверена в плановете си, докато двамата Уиндъм очакваха. — Дойдох за обявата.

— Каква обява? — намръщи се Адриен.

— Ето тази. — Протегнах хартийката, за да я огледа. Адриен я издърпа от пръстите ми по начин, който издаваше толкова раздражение, колкото и проблясъка на гняв в присвитите ѝ очи. — Беше сложена в хана „Черният бик“ в Кийгли — успях да кажа.

Фините вежди на жената се сляха в разстроено изражение, докато се взираше в бележката.

— Ох, за бога, Тревър, пак го е направил.

— Така ли? — Той ми се усмихна. — Какво е направил, сестричке?

— Пуснал е тези нелепи обяви за модел.

— О. — Той премига. — И това ли е всичко?

— Това ли е всичко? Това ли е всичко! — Адриен вдигна очи.

— Мислех, че сме се отървали от тази лудост миналия месец.

Когато вдигнах очи, смутена, ми се стори, че долавям искрица гняв в очите на доктора, докато преместваше поглед от мене към сестра си.

— Ако Ник има нужда от модел, не виждам какво лошо има. Не и ако ще бъде доволен от това.

— Но последния път тези жени се мотаеха из къщата седмици наред, Тревър. Това е много притеснително и знаеш, че той никога няма да намери друга като нея, така че защо упорства?

— Така му харесва.

— Това го разстройва. И двамата знаем какво става, когато се разстрои.

Тревър Уиндъм погледна пак към мене, красивото му лице беше замислено. Макар държанието му да беше безгрижно и почти флиртаджийско, излъчваше самоувереност и добър произход, който определяше разликата между аристократа и обикновения човек.

— Може би този път е различно — каза той. — Освен това, младата дама е изминала толкова път, за да се срещне с него. Мисля, че ще бъде честно да ѝ позволим да го направи. — Обърна се към прислужника. — Къде е брат ми? — запита.

— В оранжерията, струва ми се.

— Ще придружиш госпожица... госпожица, нали?

Кимнах, усещайки се слаба, но изпълнена с решимост.

— Ще придружиш госпожица Ръшдън до оранжерията, Реджи. Чака ме пациентка, родилка. Ще ме извините, нали, скъпа?

Уиндъм се обърна, от което престилката се развя около коленете му. Отвори рязко вратата и изчезна, заместен от въздух, който миришеше на лед и дъжд.

Придърпах наметката по-плътено около раменете си и послушно, да не кажа нерешително, тръгнах подир иконома по дълги, тъмни коридори. Миришеха на старо и отживяло. Неравните тухлени подове бяха покрити с изпоразнищени килими, които някога навярно са били

красиви и скъпи. От време на време по някой прозорец предлагаше малко светлина. Колкото и да беше слаба, стигаше, за да освети старинните портрети, които украсяваха облицованите с ламперия стени. Бледи, овални лица на лейди Тази и лейди Онази се взираха в мене, без да мигат и в повечето случаи, без да се усмихват. Усещах празнота в себе си, щом погледнех към тях.

Почти се бях самоубедила, че този план на милия Джеръм е лудост, и щях да помоля иконома да ми прости и да избягам, когато завихме зад един ъгъл. Внезапна светлина блесна пред нас, меко като пламъче на свещ, и отново се замъчих да успокоя бясно биещото си сърце. Дръпнах качулката на главата си и наместих косата си под нея. Смелостта ми се изпаряваше. Божичко, смелостта ми избяга!

Спрях, мачкайки хартийката в ръка. Глупаво момиче с вятърничави идеи, укорих се. Никога няма да се получи. Никога. Ами ако слуховете се окажат неверни? Как ще реагира, ако ме познае? Ще се ядоса ли? Сигурно, защото веднага ще разбере защо съм дошла. Ще се нахвърли върху мене ли? Възможно е. Хората в Кийгли ме бяха предупредили...

— Насам, госпожо.

Докато Реджиналд ми даваше знак да вляза в стаята, принудих краката си да се задвижат, един след друг. Още имаше време...

— Милорд, имате гости — обяви Реджиналд.

Предпазливо влязох в стаята, подготвяйки се за възможната — неизбежната — му реакция, ако слуховете се окажеха неверни. Подготвих се за шока да го видя отново.

Никълъс Уиндъм стоеше сред големи зелени растения с лопатка в едната ръка и лейка в другата. Взираше се в едно пожълтяло растение, а раменете му, макар и широки — ако не и по-широки, отколкото си ги спомнях, се бяха леко отпуснали под бялата му ленена риза.

— По дяволите — измърмори той. — Пак умират, Реджи. Проклетите неща пак умират.

— Много съжалявам, сър.

— От проклетото време е. Никога няма слънце. Свикнали са на слънце, нали разбираш.

— Да, сър.

Той хвърли лопатката в една саксия, остави лейката на пода, после отупа ръце. Все още хипнотизирана от широките мускули на гърба му, докато се движеха под плата, наблюдавах ризата му там, където се събираше на кръста над прилепналите кафеникави панталони... и помислих да избягам. Далече и бързо. Но не можех. Не и преди да получа онова, за което бях дошла.

— Сър — повтори Реджиналд, — имате гости.

Главата му се обърна бавно.

Изглеждаше смутен от нахлуването. Дебели вежди, черни като гарванови крила, засенчваха сивите му очи; ъгълът на устата му леко се извърна надолу, сякаш се беше замислил. Аз пристъпих напред, неподготвена въпреки всичко.

— Гости ли? — запита той тихо. — Имам гости ли?

— Госпожица Ръшдън, сър.

С известно усилие, както ми се стори, той премести очи отвъд стоическата физиономия на Реджиналд към моята.

— Ръшдън?

Отпусна се и се обърна изцяло към мене.

Въздействието на погледа му беше нещо, с което не се бях съобразила. Напрегнатостта му, която не се забравяше. Но въздействието — как бих могла да забравя въздействието му? Почувствах как лицето ми пламва под стоманения му взор и сърцето ми подлудя, избяга заедно с дъха ми, оставяйки ме слаба, трепереща и неуверена.

— Милорд — успях да изрека с неравен глас.

Той се взря в мене и аз срещнах погледа му с цялата сила, която успях да призова. Сега или никога, помислих. Но докато той ме наблюдаваше, без да мига, осъзнах, че слуховете, изкривени или не, се бяха оказали верни. Той не ме позна. Но макар че трябваше да оглася истината, не можех да го направя. Бях го загубила, както изглежда, така сигурно, както и първия път... сякаш някога наистина го бях имала. Сега ме преследваше само един въпрос. Защо?

Никълъс затвори очи. Присъствието ми очевидно му беше причинило тъга и с растящ трепет усетих, че той се бори с паметта си. Половината ми сърце крещеше „бори се, бори се, по дяволите, и опровергай всички лъжливи езици в Йоркшир“. Но част от мене се

молеше лудостта, която беше превърнала миналото му в нищо, да остане.

Притиснал пръсти към слепоочията си, сякаш освободил се от магията, той отново се съсредоточи върху лицето ми. Чертите му бяха красиви, почти като на някой бог, беше висок и слаб, но не прекалено. Косата му, както в миналото, изглеждаше разрошена от вятъра, и това правеше вида му не толкова строг като на брат му. Кожата му, както при всички англичани, беше светла, но придобила тъмен оттенък, дължащ се по-скоро на атмосферните въздействия, а не на слънцето. Белотата на ризата му подчертаваше цвета на стар дъб и го правеше да изглежда като пастирски син.

— Ръшдън? — запита той.

— За обявата, сър — каза Реджиналд.

Той се опита да се усмихне, макар да забелязах, че това му причинява болка.

— Обявата — повтори той. — Искате да кажете, онази, която стискате в ръка?

Загледа ме как прехапвам устни и сякаш развеселен от притеснението ми, се усмихна малко по-широко.

— Същата — отговорих, чувствайки се малко по-смела.

— Е, страхувам се, госпожице Ръшдън, че не ме намирате в най-добра форма. Не че някога съм в добра форма, разбирате, но не съм подготвен за разговор.

Гласът му не се беше променил. Тонът му сякаш вибрираше вътре в мене като тих гръм. Поизправи се и изрече:

— Реджи, ще придружиш ли госпожица Ръшдън до...

Мислите му като че ли се отнесоха.

— До библиотеката ли, сър?

— А! Да, библиотеката. Разбира се. Докато се преоблека. — Хвърли ми извинителен поглед. — Няма да се бавя — увери ме.

Тъкмо се бяха настанила в едно кресло с облегалки за главата, когато Никълъс влезе в стаята. Стреснах се от внезапното му влизане; в действителност, усещах леко разочарование. Имах нужда от време, за да се ориентирам в чувствата си. Откакто започнах да правя планове да се върна в Молъм, се питах дали предсмъртната изповед на Джеръм ще се окаже истина. „Лорд Молъм няма да те познае“, беше изхриптял той в напоената си с кръв кърпичка. „Болен е. Много болен.“

Наистина, помислих, примряла от отчаяние. Празните очи не бяха същите, които бяха омагьосвали мислите ми през онези толкова много и толкова безнадеждни месеци; не бяха очите, които си бях представляла от онзи момент преди десет години, когато той беше влязъл с грацията на шпага в кръчмата на чичо ми. Тогава бях дете, а той нямаше повече от двадесет години.

Той се отправи бързо към бюрото пред мене с грациозна — слава на бога! — крачка и напълно целенасочено.

— Отдавна ли чакате? — запита през рамо.

Взрях се в ръцете си, умирайки.

— Не — отговори Реджиналд с тих глас.

Никълъс сякаш се чувстваше неудобно зад извънредно лъскавото махагоново бюро. Беше с жакет, явно навлечен набързо над бялата риза. Маншетите на ръкавите му бяха изцапани и влажни. Яката му беше разкопчана. Преглъщайки сълзите си, се загледах в пръстите му, дълги, чувствени и изящни, потупващи по повърхността на бюрото; бяха целите в пръст. Колебливо вдигнах поглед.

Той ми се усмихна разсеяно, тъмните му очи се впиха в моите. Тогава, свивайки пръсти в дланите си, той пхна ръце в джобовете на жакета.

— По дяволите, вече ви изплаших — каза той. — Нали разбирате, напоследък имам този противен навик да се ровя в пръстта. Като че ли не мога да се откажа, колкото и да искам. Всичко, което докосна, умира.

Това признание, изглежда, го раздразни. Той зарови още по-решително юмруци в джобовете си, а изражението му стана сърдито.

Реджиналд пристъпи напред.

— Може би ще желаете шери, милорд.

Без да чака отговор, се запъти към вратата.

— Не забравяй гостенката ни — отговори Ник с все още сърдит тон.

— Предпочитам да не е шери — отговорих. — Може би чай, ако има?

Ник се отпусна на стола си.

— А, чай. Разбира се. Какво е аристокрацията без чай? Чакам деня, когато синята ни кръв ще се размие до цвета на урината. Донеси

на младата дама чай, добри ми човече. — Той пак погледна към мене. — Значи, дойдохте по повод обявата.

Вдигнах брадичка.

— Свалете си наметката — заповяда той. Когато се поколебах, добави: — Това е стар обичай, човек одобрява стоката, преди да купи.

— Не мисля, че купувате мене, сър. Само моите услуги.

— В този случай е едно и също. Свалете наметката. Смея ли? — Той се отпусна назад на стола си. — Хайде. Страх ли ви е от мене? Може би сте говорили с другите млади дами?

— Другите?

Нещо, може би притеснение, сигурно се беше изписало на лицето ми. По неговото се мярна удовлетворение и аз усетих, че той нарочно си играе с мене.

— Не сте първата млада дама, която идва тук. Наистина ли мислехте, че сте? Можех да ви предупредя, госпожице Ръшдън, че другите избягаха от къщата в състояние на лека истерия.

— И аз бих могла да ви предупредя, сър, че не се плаша лесно.

Той пак притисна за миг пръсти към слепоочията си, после размахна пръст към мене.

Задавих се за миг с жабата, заседнала в гърлото ми, ясно осъзнавайки, че нервността ми е очевидна. Твърде очевидна. Без наметката, с която да се прикривам, той можеше да си спомни. Лицето ми пламна, когато осъзнах, че се надявам да си спомни.

Станах, свалих полека качулката от главата си, тя падна на раменете ми и отново освободи косата ми. Черните кичури се спуснаха в диви къдрици около лицето и на гърдите ми, и паднаха в безредие почти до кръста ми. Сивите очи, които ме преценяваха, се присвиха за миг, потъмняха като влажна и мъртва пепел в каменно огнище.

— Продължавайте — каза той тихо.

Наметката падна на пода. Наблюдавах как мускулите на лицето му се стегнаха, твърдата, широка уста се вцепени, сякаш беше усетил мигновена болка. Лицето му изведнъж побледня, дори повече, отколкото в оранжерията. Под очите му имаше пурпурни сенки.

Забелязвайки смущението ми, той се отпусна още повече на стола си, а устните му се извиха сардонично.

— Готова да хукнеш, а, момиченце? — запита.

Твърдата, висока яка на вълнената ми рокля сякаш ме душеше. Наистина, бях готова да хукна. Но не поради причините, които той предполагаше. Чувствата, които мислех, че съм изгонила от сърцето си, бяха живи в гърдите ми, толкова силни и смущаващи, колкото и преди две години. В последните месеци се бях борила да заменя болката с омраза. Но как можех да го мразя? Тогава знаех какво правя, бях влязла в тази стая с много по-малко съмнения, отколкото имах сега.

— Е? — настоя той.

Погледът му беше подигравателен, предизвикваше ме да избягам. Вдигнах брадичка и отговорих:

— Мисля, сър, че може би ви харесва да плашите хората. И — добавих малко насилено — не съм момиченце.

Погледът на Ник се плъзна полека по мене, от короната на гъстата ми черна коса към зелените ми очи, бледата ми шия и после към гърдите ми. Загледа се за един дълъг миг, а аз едва се удържах да не трепна пред тези напрегнати очи. От него се излъчваше аура на грижливо сдържана сила, на властност, каквато не бях усещала преди. Тогава разбрах, че миговете, през които бях наблюдавала Никълъс Уиндъм, господаря на имението Уолтъмстоу, граф Молъм, са били най-вече от разстояние — иззад врати, огради, Стената на Макбейн.

Той видя началото на усмивката. Лекото повдигане на тъгълчетата на устните ми, свеждането на миглите ми предизвика искрица розовина по извивката на скулите ми.

— Красиво — каза той меко. — Завиждам на спомените ви, госпожице Ръшдън. Вярвам, че са приятни?

— Невинаги — отговорих искрено.

— Дори лошите спомени са по-добри, отколкото да нямаш спомени.

Взрях се в него със събудено любопитство.

— Вие сте много красива млада жена — продължи той. Гласът му, сега дрезгав, беше изпълнен с копнеж. — Във всеки случай, ако реша да ви наема, няма да носите такива дрехи. — И посочи безличната ми сивкава рокля. — Цветът не ви отива — добави.

Този път се изчервих от гняв. Нямах особен избор за облеклото си.

— Вашето шери, милорд — чух зад себе си монотонния глас на Реджиналд.

Прислужникът постави чашата с кехлибарена течност на бюрото, после се обърна с чая в ръка. Аз се възползвах от възможността да запитам остро лорд Молъм:

— Свършихте ли вашата по-скоро критична инспекция, милорд, или може би ще желаете да видите и зъбите ми?

— Не рисувам зъби.

Поднасяйки чашата към устните си, Никълъс вдигна вежда към мене и се усмихна.

Реджиналд затвори вратата зад мене, оставяйки ни отново сами. Никълъс ме заразглежда, докато се настанявах на стола си. Балансирайки чашата от костен порцелан с чинийката на коляното си, погледнах надолу към димящата течност, съсредоточена в биенето на сърцето си, и помислих, че въздухът в стаята е станал непоносимо тежък.

— Коя сте вие? — запита той така внезапно, че аз излях малко чай на чинийката. — Откъде сте?

— Аз съм Ариел Ръшдън от Кийгли. Не съм омъжена...

— Така и предположих. Любопитно за жена на...

— Двадесет и три години.

— Би трябвало да сте омъжена, да имате хлапета.

Хлапета. Думата ме смути. Отпих от чая, опарвайки езика си.

— Склонна ли сте да хвърлите тези ужасни дрехи срещу сумата, да кажем, три шилинга седмично плюс стая и храна, разбира се?

— Склонен ли сте да престанете с вашите оскърбления? — запитах сухо. — Склонен ли сте да се закълнете, че единствената причина да ме наемете, е да позирам за вашите портрети?

— Не.

Премигах и изобразих пълна изненада.

— Ако реша да ви облека в дантели и волани и да ви заведа на опера в Лондон, ще очаквам да се усмихвате и да се правите, че нямате представа за какво си говорят дамите зад украсените си с пера ветрилца. Защото ще говорят. Говорят постоянно, зад гърба ми и в лицето ми. Ще ви зяпат, сякаш сте Мария-Антоанета, подскачаща около гилотината. Ще чуете истории, които без съмнение ще ви обезпокоят. Например...

Стана от стола си, отново напъхал ръце в джобовете на жакета. Загледах се в празната му чаша от шерито, после в гърба му, докато той отиваше към прозореца, за да погледне към градините на Уолтъмстоу. Дългите ръце излязоха от джобовете бавно, извънредно бавно. Опря длани на подпрозоречната дъска и продължи:

— Вдовец съм, разбирате ли. Някои ще кажат, че скръбта ме е накарала да се усамотя. Това са разбиращите души, или слепите. Всички в това графство знаят, че мразех покойната си съпруга. — Главата му се извърна. — Това изненадва ли ви, госпожице Ръшдън?

— Не сте първият, оженил се без любов, милорд — отвърнах, знаейки, че това е истината.

— Ах, нека го приемем за тактичност.

— Продължете — казах.

Той си пое дъх.

— Някои мислят, че съм я убил. — Отново се загледа през прозореца. Кокалчетата на юмруците му бяха побелели. — Аз съм безнадеждно луд, както ми казаха. Склонен съм да изпадам в неконтролируем гняв и депресия. Така че скъпият ми брат Тревър измисли тези хобита, за да държа ръцете си заети, да не душа прислужниците си или сестра си, или да не се самоубия. Всъщност, рисуването ми стана любимо занимание, но ябълките ми втръснаха. Вазите, натъпкани с рози, също.

Обърна се изведнъж и ме хвана неподготвена.

— Ах, госпожице Ръшдън, вие сте твърде любезна. Оставете сълзите за онези, които ги заслужават. Още не са ме подкарали към лудницата и може би с малко внимание от ваша страна би могло да ми бъде спестено мъчението на усмирителните ризи.

Извърнах лице, натъжена от прекалената си емоционалност, смутена от това, че ме беше хванал да плача.

— Искате ли мястото? — запита ме той тихо. Имаше надежда. Чувах я въпреки принудителния тон на прикривано безразличие. — Ако приемете, трябва да ви предупредя. Настроението за рисуване може да ме хване по всяко време, през деня и през нощта. Най-вече през нощта. Нощите са така ужасно дълги, нали разбирате, и аз... искате ли мястото?

Затворих очи.

— Да, искам го.

Настъпи тишина. Когато отворих отново очи, той беше пред мене. Главата му, с гъстата черна коса, пръсната по челото, се навеждаше към моята. Очите с цвят на стар калай сезираха сънено в устата ми. Усещах топлината на тялото му, толкова близо беше застанал; долавях вълнуващия аромат на неговата мъжественост. Той се сви, топъл и възбуждащ, в стомаха и гърдите ми.

Ръката му се вдигна към бузата ми и мирисът на земя от пръстите му изпълни ноздрите ми. Но той не ме докосна; колкото и да го исках, не ме докосна.

— Глупаво момиче — прошепна той. — Глупаво, глупаво момиче.

2

Джеръм все пак ме беше предупредил. Вратата до нас се отвори, позволявайки на детски плач да нахлуе в стаята. Обърнах се и се озовах лице в лице с една жена, чието изражение беше сурово и лишено от емоции, докато обявяваше:

— Милорд, стана злополука с мастър Кевин.

— Злополука.

Думата прозвуча сухо в гърлото му. Викът се разнесе отново и сграбчи сърцето ми с ноктестата лапа.

Никълъс профуча покрай мене. Последвах го, придържайки тежестта на вълнените си поли. Позволих на непознатата да ме зърне бегло, докато изтичвах през вратата, забелязвайки с известно любопитство, че строгостта ѝ ни най-малко не беше отслабнала. Лицето ѝ изглеждаше като от камък, без никакъв признак на вълнение.

Крачките ми не можеха да се равняват с тези на Уиндъм; той вече тичаше. Гмурваше се и изскачаше от сенките пред мене, движейки си с лекота из коридорите. Сви рязко вдясно и аз го последвах по един по-дълъг коридор, неизмеримо по-тъмен. По някой факел тук-там разсейваше абсолютната чернота.

Той спря в кръг жълта светлина, изливаща се от една врата в края на коридора, после изчезна в стаята.

Дочух гласове, сякаш задавен крясък на изплашени гъсета. Побързах към вратата, присвивайки очи срещу внезапно нахлулата светлина. Виковете сега раздираха слуха ми. Но още не можех да бъда сигурна кое ме тревожеше повече — плачът или страхът, който ме обзе в мига, щом забелязах кръвта.

— Милорд, беше просто злополука. Той падна. Просто падна!

— Проклета да си — изсъска той.

Ниска, дебела прислужничка, чиято руса коса беше натъпкана под бяло боне, пристегнато с връзки, кършеше ръце и се вайкаше:

— Милорд, аз просто го намерих. Какво можех да направя?

Съвзех се и изтичах към детето, което друга прислужничка държеше в прегръдките си.

— Дайте ми го — заповядах.

Окръглила изненадани очи, девойката възрази:

— Не, няма.

Повторих:

— Дайте ми го.

Преди жената да продължи да ми се противопоставя, прегърнах детето и го притиснах до гърдите си. Кръв капеше от порязаното му челце. Кръглото му личице беше цялото в ярки петна червенина и мокро от сълзи. Гледката подкоси коленете ми. Отпуснах се на високия ръб на огнището — виновникът за самото нараняване. Помъчих се да изтрия с ръкава на роклята си кръвта от лицето му.

— Той падна — чу се хладен глас откъм вратата.

Никълъс се обърна. С побеляло от ярост лице, размахвайки юмруци, изрева:

— За бога, стара вещица такава, предупреждавах те. Ако си вършеше работата както трябва, това нямаше да се случи.

Опнатата кожа на лицето на старицата леко потъмня. Това беше единственият признак за гнева ѝ.

— Не съм длъжна да търпя тези оскърбления — отвърна тя. — Детето е неконтролируемо, милорд, както добре знаете, а аз не съм млада. Няколко пъти молих да ми се осигури помощ, за да го гледам.

— Коя жена, по дяволите, не може да се справи с едногодишно дете? — изфуча той.

— Съпругата ви например.

Тъглчето на тънките ѝ устни се вдигна като върха на миша опашка.

Той пристъпи вбесен към нея и за един ужасен миг зърнах проблясък на едва сдържания бяс, който беше подклаждал слуховете от Молъм до Кийгли.

— Милорд! — изрекох високо, стремейки се да предотвратя надигащата се грозна сцена. — Синът ви има нужда от внимание.

Тихото хленчене на Кевин беше единственият звук в стаята.

— Милорд? — повторих по-тихо.

Той се обърна рязко към мене, вдигнал ръка, за да приглади разрошената си коса. С чувство на облекчение забелязах, че

плашещият гняв от преди секунди беше заменен от загриженост. Той коленичи и докосна челцето на момчето с върховете на треперещите си пръсти.

— Само драскотина е — уверих го.

— Да, драскотина — отвърна той. — Но брат ми ще се погрижи. Може да трябва да се зашие. — Протегна ръце за детето. — Ела, момко, ще те почистим.

Нерешително пуснах детето, след като леко целунах раната. То зарови личице в ризата на Ник и цялата ярост, която беше втвърдила чертите на баща му, се оттече в облекчение. Плътното стиснатите му устни се отпуснаха в усмивка; очите му се затвориха. Гледката ме разтърси. Отвърнах поглед, празна и потънала в болка.

— Магилакъти, г'спожо. Матилда Магилакъти се казвам, Негова Светлост вика, че трябва да ви покажа стаята, имате ли вързопи? Багаж някакъв?

Очите на прислужничката примигваха, карайки ме да ѝ се усмихна. Беше веселячка, колкото висока, толкова и широка. Харесах я веднага.

— Оставих го в хана „Корона“ — отговорих. — Не очаквах...

Тя махна пренебрежително с ръка.

— Не се тревожете, г'спожо. Ще се погрижим. Старият Джим ще каже на някого да ги донесе скоро, а може и сам да иде. Само му дайте причина да отскочи до кръчмата по обратния път, ако разбирате какво искам да кажа. Елате, елате.

Започнахме величествена обиколка.

— Има около сто стаи в Уолтъмстоу — похвали се Матилда. — Десетина повече или по-малко. Не сме ги броили близо един век. Някои стаи не са били проветрявани десетки години. Не се използват, така и така. Лошо ще стане за нас, ако решат да ги отворят. Хич няма да ми се ще да ги чистят, кълна се. Последно чухме, че стените били влажни като в тъмница. Треперях само като си помисля. Някога старият Хенри Осми спал в една от тях, нали разбирате, когато побеснял и разпердушинил всичките проклети католици. Обзалагам се, че дъртият мръсник е мислил как да качи Ана на дървника точно в тази стая.

Коридорът, както винаги, беше потискащо мрачен. Вървах пипнешком, без да свалям очи от бялата шапчица, която подскачаше нагоре-надолу пред мене.

Матилда забави ход и посочи с късия си, пухкав показалец едно отклонение.

— Тук са стаите на доктора. Има вход от източната градина, той обикновено влиза и излиза, без да го виждаме. Понякога приема тука пациенти. Не чистим там, нали разбирате, щото той събира всичко в нещо, дето му вика ти... тиг...

— Тигли?

Кафявите очи на Матилда се разшириха изненадано.

— Ей, ама умница сте била! Точно това беше думата. И ала...

— Аламбици.

— Точно така — изсумтя тя. — Аламбици.

Завихме още веднъж, после се качихме по една стълба. Матилда показва друг коридор и обясни:

— Това са стаите на госпожица Адриен. Сега спи, нали разбирате. Казва му „сън за красота“ и не бива да я безпокоим, докато не стане време за ядене. Яде и спи, и се оплаква на доктора, че Негова Светлост ѝ бил съсипал живота.

Когато свихме по поредния коридор, Матилда видимо забави крачка. Накрая съвсем спря. Зачаках мълчаливо, докато тя прокараваше ръце по една маса, блъсвайки се в някакъв свещник, а една китайска ваза се удари в стената. В тъмнината блесна пламъче с остър и натрапчив мирис. Черно-сивият му пушек се изви в мазно поточе на към сенките и преди внезапното студено течение да го угаси, Матилда го допря до фитила на свещта. Вдигна лоената светлинка помежду ни.

— Това са стаите на Негова Светлост — каза тя с по-тих глас. — Виждаме го само по време на ядене, не иска никой да го безпокои, особено като работи. Това тука е ателието, дето ще седите. Това е стаята на мастър Кевин, а ей там е стаята на Негова Светлост.

Погледнах назад към дългата редица затворени врати и се увих по-плътно в наметката си.

— Тук е по-хладно — изрекох.

— Да, северната страна е, нали разбирате. Вятърът идва от тресавището, влиза през стрехите и минава през комините.

Тя заслони пламъчето, докато трескавият му танц не се поуспокои.

Излязох от ореола жълта светлина и пристъпих в мрака към вратата на ателието.

— Залючено е — каза Матилда. — Никой не влиза вътре, само Негова Светлост... сега и вие, разбира се.

— Никой ли? — Облегнах се на стената и изгледах затворените стаи. Посочих най-далечната врата. — Какво има там?

— Беше стаята на лейди Молъм, госпожице, но тя не я използваше. Мъртва е, нали знаете.

Припомних си напрегнатите мигове в библиотеката, Никълъс, който се взираше през прозореца.

— Как е починала? — запитах.

Матилда внезапно се разбърза към вратата, съседна на ателието.

— Това е вашата стая. Има врата и към ателието, макар че Негова Светлост я държи заключена.

Забелязах, че само ателието отделя моята стая от тази на Ник.

— Запитах ви нещо — повторих аз.

— Загина в пожар, госпожице.

Спонтанно изрекох по-скоро на себе си, отколкото към Матилда:

— На мене не ми звучи като убийство.

Матилда вдигна поглед, очите ѝ бяха като тъмни порцеланови чинийки наред пухкавото лице.

— Кой ви е говорил за убийство?

— Ами Негова Светлост — отвърнах тихо.

Тя бутна ключа в ключалката, завъртя решително и отвори вратата.

— Ето това е стаята ви — долетя гласът ѝ отвътре. — Ще кажа на стария Джим да донесе малко торф за огъня. — Матилда се обърна към вратата, поколеба се, хвърли кратък поглед през рамо и довърши: — Оставям ви, госпожице, и късмет.

Първото, което направих, беше да отворя тежките пурпурни кадифени завеси, украсяващи прозорците. Направих го с такъв замах, че пръснах облак прах, чиито частици затанцуваха под светлината като слънчеви лъчи, преди да накацат по раменете ми. Стаята беше мъничка, но не по-малка, отколкото бях свикнала. Най-важното беше, че е моя. Никой дворец на света не би могъл да бъде по-хубав.

В този момент облаците се разделиха. Слънчева светлина нахлу през стреловидната арка на прозореца, високо над главата ми върхът на светлинния лъч се разсипа на лъчи в ослепително жълто, червено и синьо, затопляйки тила ми. Затворих очи и си представих многото нощи, през които бях лежала на леглото си в хана и си бях мечтала да прекарам една нощ в тази къща.

Сърцето ми се разтуптя и усетих странно замайване. Колко лесно беше проработил планът на Джеръм. Почти прекалено лесно. Само едно ме тревожеше — чувствата ми към Ник бяха още живи и когато го осъзнах, почувствах нова болка. Не можеше да бъде другояче. Щях да бъда принудена да го нараня и макар да бях заложила цялото си сърце и душа в предстоящата си задача в имението Уолтъмстоу, сега, когато го правех, не можех да намеря душевно спокойствие. Защото той вече беше обсебен. Детето, както изглежда, беше единствената му връзка с нормалния разум. Къде щеше да се озове той, ако му отнемех това?

Уверих се, че съм сама, преди да изляза от стаята. Коридорите, черни като бездна и студени като кладенец, бяха празни — и отляво, и отдясно. Влязох в детската стая и побутнах големите марионетки, висящи на въженца от тавана. Лъскавите им дъбови лица се усмихваха с приятни устни, разтегнати чак до червените точки на бузите им. Имаха високи меки шапки от меча козина. На стената висяха рисунки на агнета; и мрачни, и усмихнати, те играеха сред пеперуди и птици. Пчели, замръзнали за вечността върху платната, се носеха над градини от лютичета и теменужки. Осъзнах с шокиращо чувство на гордост, че Никълъс е рисувал всичкото това.

Въртях се из стаята, поглъщайки всеки великолепен детайл. Стаята беше обляна в светлина. Камината в далечния край съскаше от студа, отпъждайки тръпките, които доскоро ме мъчеха. Сама в моята стая, бях погълната от самотността на живота си. Но тук бях стоплена от приказната земя и изпълнена до пръсване с надежда.

Прокарах ръка по резбованата орехова врата на гардероба. За разлика от мебелите в останалата част на къщата тук липсваха депресиращите и нередко плашещи символи на демони. Подовете бяха застлани с килими, в които личеше влиянието на Ориента. Гоблени с херувими даваха живот на голите стени. А креватчето... ах, креватчето. Настанено в центъра на пода и драпирано с прозрачна

материя, която висеше на фестони от тавана, резбованото легълце не преставаше да ме привлича и накрая прокарах ръце в милувка по пухкавите завивки и куклите с порцеланови лица, струпани във всеки ъгъл. Имаше войници в униформа и момиченца с веещи се, дълги до кръста коси.

Когато взех полека една от тях, дочух гласове откъм коридора. Разтревожена, че ще ме намерят в детската стая, без да имам позволение, се огледах бързо, но не намерих откъде да избягам. Сърцето ми се качи в гърлото и се скрих зад вратата.

— Как смееш! — дочух гласа на старата вещица. — Как смееш да водиш тази жена в къщата толкова скоро след смъртта на Джейн.

Влизайки в стаята на сина си, Никълъс се отправи към люлката, преди да се обърне с лице към опонентката си.

— Млъкни — изрече той. — Просто млъкни.

— Няма. Размина ти се заради убийството, Никълъс Уиндъм, и преди да умра, ще те видя как ще си платиш.

Облегнат на леглото, той скръсти дългите си ръце на гърдите си и се усмихна.

— Значи не преставаш да ми напомняш, Биа, но нито ти, нито аз сме видели каквото и да било доказателство за това.

— Доказателството спи в гробищата, както добре знаеш.

— Ако си толкова сигурна, че съм я убил, иди при властите. Няма да те спирам.

— Нищо няма да ми хареса повече от това, да те видя да увиснеш на бесилката.

— Прави каквото искаш, вещице, но само още една грешка със сина ми и ще те сритам в кокалестия гръб.

— Ах! — Тя започна да се разхожда и обувките ѝ с дебели подметки затупаха глухо по килима. — Когато дойдох тук с госпожица Джейн, няхах намерение да слугувам на някакво малко...

Той се раздвижи така рязко, че тя почти нямаше време да реагира. Успя само да ахне, когато той я сграбчи за костеливата ръка и я притисна до стената. Марионетките затанцуваха хаотично, главите им заподскачаха насам-натам, докато Никълъс изричаше:

— Никога, при каквито и да било обстоятелства няма отново да оскверняваш името на сина ми. Ще търпя много неща, включително

това, че унищожаваш репутацията ми, но ще си сдържаш езика за Кевин, иначе...

Затаих дъх и загледах как устата на жената се разделя в тънка усмивка, разкривайки изпочупени жълти зъби.

— Ти си луд и всички го знаят — продължи злобно Биа. — Някой ден ще си получиш заслуженото заради това, което направи на горкото ми скъпо дете. Тя дойде при тебе непорочна...

— Тя беше курва.

Като в окоито на буря, гласът му оставаше спокоен, но аз усетих водовъртежа у него. Раменете му бързо се надигаха и спускаха, докато се мъчеше да овладее темперамента си. Това не е луд човек, помислих си. Никой луд няма да понесе такива оскърбления и да се държи разумно.

Той продължи:

— Намираще удоволствие в леглата на любовниците си, не в моето.

— Обвиняваш ли я? — Животинският поглед на старата вещица се заби в него и тя продължи: — Никога не си обичал Джейн. Само нея, онази малка повлекана, дето работеше в...

— Внимавай какво говориш, бабке, или...

— Или пак ще се разбеснееш? Главата пак ли те цепи, милорд? Трепериш ли?

Той погледна към ръката си. Трепереше.

— Отдавна беше, нали, милорд? Чудех се кога ли пак ще те удари. Скоро, обзалагам се, като те гледам. Не си спал цели нощи...

— Млъкни.

— Чувам те да се разхождаш. Намерих онези платна, които мислеше, че си унищожил. Те са портрети на луд. Ти си луд и някой ден ще си платиш за това, което направи на Джейн.

Той отстъпи и от начина, по който свиваше и разтваряше пръсти, личеше, че много иска да я стисне за врата. Усетих го как се бори да се овладее и го аплодирах в сърцето си, когато отвърна уверено на Биа:

— Предупредих те. Ако някой пак бъде небрежен със сина ми, ще държа тебе отговорна, лично. Сега се махай. Вън!

Събирайки провисналата си черна пола, жената изчезна като привидение в тъмните дълбини на коридора. Никълъс се вгледа първо след нея, после в ръцете си, държейки ги пред себе си, и забеляза, че

треперенето е намаляло. Тогава погледна към вратата, където се криех. Усмихна се и каза:

— Тя е едно настръхнало старо пиле, кълна се, че изобщо не знам защо, по дяволите, я търпя... Вече можете да излезете иззад вратата, госпожице Ръшдън.

Направих го, но останах долепена до стената.

Никълъс си пое дълбоко дъх, склочи ръце зад гърба си и полака огледа стаята на сина си, преди погледът му да се върне към мене.

— Малко сте голяма да си играете с кукли, не е ли така? — запита той.

— Но куклата е толкова хубава — отвърнах аз.

Прокарах пръсти по вълнистата руса коса и порцелановото лице на играчката. Тогава, не без вътрешна съпротива, вдигнах поглед към сивите очи на Уиндъм. Видът му беше спокоен, опровергавайки гнева и сарказма, които бях доловила малко по-рано в гласа му. Но очите му... немигацият им поглед ме накара да трепна.

— Още ли не сте убедена? — запита той с онзи дразнещ, себеподиграващ тон, който ме смущаваше.

Още беше сърдит и наранен. Може би засрамен, че съм чула пререканието между него и Биа.

— За какво?

Куклата, забравена още веднъж, висеше в ръката ми.

Той се усмихна обезоръжаващо, по начина, по който го бях видяла да се усмихва стотици пъти в моите фантазии и мечти. Тогава отметна тъмнокосата си глава в мек смях.

— Госпожице Ръшдън, не ми изглеждате наивна и досега не постъпвахте наивно. Гордея се, че умея да оценявам характерите, добри или лоши, и предполагам, че трябва да има мозък, който да върви с тази... красота.

Той се приближи полака към мене. Отново без жакета, със свободна бяла риза, отворена до средата на гърдите, изглеждаше топъл, мъжествен и спокоен. Никога не съм се смятала за страхливка, но затреперих. Свободната ми ръка се плъзна назад и потърсих солидната опора на стената. Опрях се на нея, молейки се вътрешно за смелост. И тя дойде.

— Не съм наивна — изрекох.

— Много добре. Тъй като явно имате уши, допускам, че сте чули разговора ми с Биа. Говорехме за лудост и убийство, като че ли.

— Да — кимнах аз.

— Тя е напълно сигурна, че съм убил съпругата си.

— Така ли е?

Той се беше извърнал. Спря, погледна ме въпросително и устните му се извиха в полуусмивка.

— Едва ли ми прилича да признавам такова нещо.

— Освен, за да успокоите съвестта си — отвърнах.

— Мога да живея със съвестта си, благодаря. Това, с което не бих могъл да живея, е да вися, окачен за врата или за краката, на бесилото в Лийдс. Това е извънредно мръсна работа и такава, на която не бих се подложил, ако имам какво да направя по въпроса.

Тонът му беше лек и върна в паметта ми многото нощи, в които тайно бях слушала приятелските му разговори в хана „Петел и бутилка“. Този спомен ме накара да се усмихна.

— Да Винчи би убил за тази усмивка — изрече той тихо, после добави: — Ах, Ник, лош избор на думи.

Загледах се отново в куклата, увиснала в ръката ми, смутена от интензивността на погледа му, от езическата насмешка на неговата усмивка. Някога ми беше изглеждал вълшебен и може би беше. Не. Ако беше така, можеше сам да се излекува; нямаше да има повече разговори за лудост и убийство. Никълъс Уиндъм, когото познавах, не би могъл да извърши убийство. Но онзи Никълъс Уиндъм не беше луд.

— Какво правехте тук? — запита той, изтръгвайки ме от мислите ми. Когато не отговорих, продължи: — Хайде, знаете тайните ми. Мисля, че е редно и аз да знам вашите.

— Бях любопитна, милорд. Нищо повече.

Той отиде към марионетките, преди отново да се обърне. Усмихнатото лице на шута правеше неговото да изглежда още по-строго. Очите на Никълъс, като късчета въглища, бяха странно помътнели, макар че стаята беше осветена от светлината на свещта. Не за първи път се запитах дали е било разумно да идвам тук.

— Обичате ли деца? — запита той.

— Да.

— Бяхте много добра с Кевин.

— Той е хубаво дете, сър.

Помежду ни настъпи мълчание. Оставих куклата в леглото, после се насочих към вратата. След успокоителната топлина на детската стая мрачният коридор нанесе студ по раменете ми. Без да поглеждам назад, побързах към стаята си, искайки да оставя повече разстояние между себе си и любопитството, което видях в очите на Уиндъм. Самотата, обаче, все още ми беше отказана. Докато бързах да затворя вратата зад себе си, Никълъс се озова там, сложил ръка на дръжката. За миг не каза нищо, после бръкна в джоба си, за да извади един ключ. Потъмнял от годините, той светеше мътно на слабата светлина.

— Матилда забрави да ви даде ключа, госпожице Ръшдън.

Взех го. Той пусна дръжката едва когато го погледнах право в лицето.

— Това е единственият ключ за тази стая — каза ми той с нисък глас. — Дръжте го винаги у себе си. Когато излизате от тази стая, заключвайте вратата. Когато сте вътре, заключвайте вратата. Особено нощем. Ако желанието за работа ме навести след часове, ще почукам три пъти. Ако почукам два пъти, не отваряйте. Ако почукам четири пъти, не отваряйте. Разбирате ли ме, Ариел?

Не разбирах, но въпреки това кимнах. Тогава Уиндъм се обърна и без да погледне назад, влезе в стаята си, затваряйки вратата зад себе си.

3

От моя прозорец виждах далечните чифлици на Молъм, влажни под черен лед и мъгла. Неясни бели фигури се движеха насам-натам сред изпаренията, образите бяха толкова размазани, че само здравият ми разум ми подсказваше, че това са овце. Отвъд криволичещата редица каменни стени беше кацнала енорията Молъм. Стръмните ѝ покриви се бяха скупчили около хълмнатината, обградени от жълто-зелени хълмове, чиито гребени не се виждаха в мъглата. Тук-там голите клони на високи брястове пронизваха ниско надвисналите облаци. Листата им бяха изпадали на земята, стъблата бяха обвити от загиващи глицинии. Гнезда на врани се забелязваха като петна по горните клони. Докато ги наблюдавах, няколко от големите черни птици излетяха от близката акация и се изгубиха в далечината.

От прозореца си виждах и северната градина на Уолтъмстоу с високите ѝ стени и двускатните им каменни стрехи. И тук навсякъде растяха глицинии. Представих си как през пролетта цветовете ѝ щяха да заместят миризмата на застояло в старата къща със сладък аромат.

В мъгливи дни като днешния плоската земя изглеждаше като разстлан памук с пронизващи го тук-там китки дървета. Очаквах с нетърпение по-слънчеви дни, когато щях да виждам чак до Пайкдоу Хил и Скарсдейл, и дългото било на Молъм Коув. Хълмовете щяха да бъдат изпъстрени с овце, овчарски кучета и рошави понита. Може би щях да водя Кевин на езда с някое от тези понита.

Беше три часа следобед и не бях чула нищо повече от Никълъс. Той не беше излизал от стаята си, бях сигурна в това. Джим беше пристигнал с багажа ми един час след като се бях настанила в стаята си. Бях го видяла през прозореца си как пристига с каручка с впрегнато пони по виещия се път за Молъм. Подире му тичаха пет-шест хрътки. Лаенето им върна лошите спомени как Никълъс гази сред животните, докато те си играят около краката му. „На лов, господа!“, беше извикал тогава на другите ездаци. Застанала зад прозореца на спалнята си над кръчмата „Петел и бутилката“, бях наблюдавала със завист как се

качват на стройните си коне и се отправят към тресавището. Нищо в неговото поведение тогава не беше намеквало за лудост. Как може, запитах се, човек да полудее за една нощ?

Тогава си напомних, че са минали две години, откакто за последен път вървах по Райкс Роуд към Молъм. Тресавището не се беше променило: над петстотин години едни и същи каменни огради бяха разделяли имението на сочни пасища. Но хората се променяха. Обстоятелствата ги променяха.

Нямаше как да разбера колко е часът, но със сигурност беше късно. Мракът беше започнал бавното си настъпление към тресавището. Към четири часа само мигащите светлини на далечното село се виждаха от моя прозорец. Копнеех за лятото, когато дневната светлина заливаше околността почти до полунощ. Тогава нямаше да бъда принудена да понасям самотата на мислите си толкова дълго време. Защото със самотата идваха спомените — единствените спомени, които винаги ще ме преследват. Да видя Уиндъм отново след толкова много време беше отприщило болката, беше извлякло това мъждукане от отминалия блясък, още по-ярко и по-болезнено. Никълъс. Дори прошепването на името му ми късаше сърцето.

Никълъс.

С въздишка затворих очи и облегнах чело на стъклото, припомняйки си онази нощ. Дори сега си спомнях приглушения смях на пияните мъже в кръчмата на чичо ми. Но дори това беше избледняло, когато бях погледнала в очите на Никълъс.

— Трябва да знам — чух тихия му глас. — Имало ли е други?

— Не — отговорих.

Той започна да ме целува, оставяйки огнени следи с езика си, докато плахостта ми не беше заменена от страст и желание да му се отдам. Той докосваше изплъзналите се кичури коса, намирайки удоволствие в начина, по който черните къдрици се навиваха около пръстите му. Тогава хвана къдриците и ги прокара много, много леко по гърдите ми, докато те не се издуха и връхчетата им щръкнаха, твърди и розови, копнеещи устата му да ги превземе. И той го направи, галейки ги с пръсти, с език, захапваше ги нежно и ги засмукваше като гладно дете.

Странна наслада запулсира из мене, изпълвайки слабините ми с горещина. Той като че ли го усети и полека прокара ръка надолу по

корема ми, докосвайки мястото, където се съединяваха краката ми, и се плъзна между бедрата. Аз затреперих, макар и не от студ, защото тялото ми изведнъж пламна, изгаряйки от сладката топлина на желанието и любовта. Треперех от жаждата да бъда част от него, да го направя част от себе си, неразделни сърца, умове и души, да поема тялото му в себе си така, че съединяването да ни направи едно.

Пръстите му ме изследваха нежно, толкова нежно, плъзгайки се в мене, докато не срещнаха непокътнатата ми девственост. Аз ахнах и той замря. Целуна ме нежно, сякаш се извиняваше, после плъзна тялото си над мене и върху мене, разтваряйки краката ми с колене, докато устата му продължаваше да ме измъчва невъобразимо и аз овлажнях от отчаяна жажда.

Когато силните му, тъмни ръце хванаха китките ми и ги притиснаха към леглото над главата ми, той прошепна почти със съжаление:

— Ще те нараня само този път, любов моя. Прости ми.

Навлизането му беше плавно, пълно, извличайки от мене внезапен вик на болка, която изчезна в мига, щом той започна да се движи срещу мене. Сълзи се надигнаха неканени в очите ми, сълзи от радост и екстаз и, да, сълзи от мъка. Защото дори тогава той принадлежеше на друга. Мисълта той да люби толкова интимно някоя друга жена, както любеше мене, ми късаше сърцето. Надявах се — молах се — да умра в този миг в ръцете му. Защото как щях да продължа без него сега?

Отворих очи и го видях да ме гледа. Обърнах глава към огъня, но той нежно обхвана лицето ми в дланта си и ме накара да се обърна към него. Плъзна палец по мокрите ми бузи и каза тихо, със съжаление:

— Нараних ли те?

Поклатих отрицателно глава, не можейки да говоря.

— Да — изрече той, — нараних те и съжалявам.

Докоснах лицето му, запомняйки очертанията му, и той започна да се движи отново, докато древната магия не се промъкна в мене, в двама ни, прогонвайки гледка и звук, потапяйки ни в отдаване, което беше толкова интензивно, че граничеше с болка. Да, бяхме неразделни: слети, две части на едно цяло, най-после събрани. Устремихме се към върха и го намерихме заедно, докоснахме великолепието и го

задържахме за няколко пулсиращи мига, докато то не се настани тихо като смрачаване на раменете ни.

— Никога няма да те изоставя — прошепна той отново. — Моя любов, живот мой, довери ми се. Ще бъдем заедно като съпруг и съпруга... по някакъв начин.

По някакъв начин.

Отваряйки очи, се отърсих от спомена и се вгледах през прозореца към Молъм; усещах сърцето си отново разбито от нова болка.

Тъкмо бях решила да разопаковам куфара си, когато на вратата се почука тихо. Първият ми инстинкт беше да скоча, но си спомних заповедта на Уиндъм за три почуквания и зачаках. Отново нежно почукване, преди тихият глас на Матилда да ме повика:

— Госпожице, тука ли сте?

— Да.

Изпуснах дъх и се засмях на собствената си нервност.

— Госпожица Адриен поиска да те види, момиче. Ела бързо, тя сигурно вече чака за чая.

Пуснах куфара на леглото и побързах към вратата. Матилда ми се усмихна сияйно, с трапчинки по бузите, а очите ѝ се присвиха под необикновената ѝ усмивка.

— Настани ли се, миличка? — запита тя. — Удобно ли ти е в тая стая?

— Прекрасна е — отвърнах. — Виждам целия Молъм от прозореца си.

Вървахме заедно по коридора, Матилда носеше свещ. Забравих наметката си и увих ръце около раменете си, докато Матилда отговаряше:

— Да, хубав изглед има от тоя прозорец. Молъм е хубаво място, заклевам се, и съм сигурна, че ще ти хареса тука. Променя се всеки ден обаче и невинаги е за добро.

— О?

— Да. Ханът „Корона“ някога беше „Петел и бутилка“, нали разбираш. Старият Кери Барнс го взе миналото лято, като умря

собственикът на „Бутилката“. Смени му името на „Корона“ и бирата вече не е толкова хубава... така казва старият Джим, наистина.

Продължихме мълком пътешествието си. Стараех се да опозная обкръжението и докато отминавахме ъгъл след ъгъл, знаех, че ще се загубя, когато се опитам да се върна в стаята си. Коридорите бяха като лабиринт, отклоняваха се на двете страни в безкрайни мрачни тунели. В тях нямаше нищо, което да ми помогне, затова посветих енергията си на стените, край които минавахме. Както навсякъде, имаше портрети, предимно на жени. Някоя маса се опираше о някоя стена, с огледало, окачено над нея, и свещници от двете му страни. Светлината им се отразяваше в стъклото и това осветяваше допълнително коридора, докато завивахме зад следващия ъгъл.

— Как ще намеря пътя обратно? — запитах аз на глас.

Матилда продължи да върви, без да ми отговаря. Ускорихме крачка. Тя вървеше уверено напред, дъхът ѝ излизаше като миниатюрни облачета, които се кълбяха над раменете ѝ. Зърнах и собствения си дъх. Студът хапеше лицето ми и пърлеше гърлото ми. Върховете на пръстите ми се бяха вцепенили.

Видях в далечината голяма двойна врата. Сребърните дръжки блеснаха под светлината на свещта, докато се приближавахме. Матилда почука тихо и повика:

— Госпожо?

— Влез.

Затворих за кратко очи, когато прислужничката отвори вратата. Тогава Матилда се отстриани и ми кимна да вляза. Направих го без колебание.

Необятността на стаята ме порази. Спрях на място. Таванът, на височина поне двадесет фуга, беше целият изрисуван. Все едно гледах огромно платно, цялото в безкрайни хълмове, дървета и синьо небе. В средата висеше полилей с такива огромни размери, че само премигах удивена. Поне двеста свещи горяха на него сред злато и кристали.

— Красиво е, нали?

Стресната, аз се огледах.

Адриен Уиндъм продължи да се взира в тавана.

— Беше идея на баща ми, нали разбирате. Майка ми беше инвалид и лежеше все в това легло. — Тя посочи масивното легло с четири колони, опряно до отсрещната стена. — Все ѝ беше студено,

затова с рисунките по тавана, изображения на лятото, той се надяваше да я сгрива. Полилеят е от Париж и е достатъчно голям да осветява всеки ъгъл на тавана. Както можете да видите, по-близо до светлината са утринните картини. В далечните ъгли, където светлината е по-слаба, е здрачът... ще седнете ли, госпожице Ръшдън?

Седнах.

Вратата се отвори отново. Тревър Уиндъм влезе тържествено, хвърляйки наметката си на Матилда, която я приглади внимателно на ръката си. Той се усмихваше с онази лекота, която по-рано ме беше накарала да се почувствам по-малко забележима в присъствието му. Но в никой момент не можех да си позволя да забравя, че домакините ми бяха от класа, чистокръвни, а аз бях от простолюдието. Дори да седя в тяхно присъствие, както ми се струваше, беше истинска чест.

— Закъснях ли? — обърна се той към сестра си.

— Напротив. Точно навреме идваш. Как е пациентката ти?

— Отпада, съжалявам да го кажа. Не ѝ давам и един месец. Чаят горещ ли е?

Погледнах към мене.

— Да наля ли? — запитах.

Адриен кимна, удовлетворена. Не пропуснах погледа, който размени с брат си, докато наливах горещата течност в синьо-белите чаши от майсенски порцелан, и внезапно ми хрумна защо са ме повикали в тези плашещи покои. Като всички служители, работещи в това имение, аз трябваше да си знам мястото. Може би се безпокоят, че не е така?

— Настанихте ли се? — запита Тревър.

Кимнах, докато той вземаше чая си.

— Джим върна ли се с вашите неща? — запита Адриен.

Скръстих ръце в скута си и отново кимнах.

— Желаете ли чай? — запитаха двамата.

— Не, благодаря.

Адриен отпи от чая си, преди да продължи:

— Предполагам, любопитна сте защо ви поканихме тук.

— Искате да узнаете нещо повече за мене, може би. От Кийгли съм. Живеех с чичо си до неотдавна, но той умря от изтощение. Видях обявата залепена...

— Работили ли сте в „Бика“? — запита Тревър.

Погледнах го право в лицето, осъзнавайки значението на въпроса, и отговорих:

— Не.

Той отвърна на оценяващия ми поглед, сините му очи ме гледаха с интерес, скачайки по лицето ми.

— Болна ли сте била? — запита.

Ръцете ми се вкопчиха в гънките на полата. Каква ли съм му се видяла на него, на един лекар? Бях видяла отражението си в огледалата и знаех, че последните две години са се отразили на външността ми. Лицето ми беше слабо, очите, и без това дълбоко поставени, изглеждаха още по-хлътнали. Когато погледнах надолу към ръцете си, забелязах, че пръстите ми са прекалено дълги, а очертанията на краката ми под увисналите ми поли са доста тесни. Тежах не повече от четиридесет и пет килограма и понеже бях висока малко над метър и шестдесет, теглото ми беше по-ниско от нормалното.

— Не съм била болна — отговорих.

Оставяйки чашата и чинийката на масичката до себе си, Адриен се отпусна на облегалката на стола си.

— Не повикахме госпожица Ръшдън тук да я питаме за здравето й — обърна се тя сухо към брат си.

Тревър вдигна рамене.

— Трудно е да преодолеем този навик, Адриен, но имаш право. — Погледна към мене. — Искаме да поговорим с вас за брат ми.

— Разбирам. — Облегнах се на стола си и огледах стаята за един дълъг миг, преди отново да се обърна към тях. — Искате да ме осведомите, че е луд, може би?

И двамата останаха сякаш зашеметени. Усмихнах се леко и добавих:

— Той вече ми го каза.

— Казал ви е?

— Да, сър, и бих добавила, намирам тази идея много забавна.

— Забавна ли?

— Лорд Молъм не е луд. Ядосан, може би. Може би е разстроен от смъртта на съпругата си. Скръбта понякога ни лишава от логика, нали разбирате. Прави ни нечувствителни към определени реакции. Никоя лудост не е ирационална. Лорд Молъм не е ирационален.

След това заговори Адриен. Две петна червенина избиха на бузите ѝ, докато се взираше в мене над правия си, тънък нос.

— Цялото съществуване на брат ми е ирационално, госпожице Ръшдън. Как бихте могли да твърдите друго, щом дори не го познавате?

— Мисля, че лудостта е нещо, което не може да идва и да си отива. Самата идея, че той подозира, че е луд, е доказателство за нормалния му разум. Истински лудият човек рядко признава състоянието си. Именно това ги прави ирационални, нали разбирате.

Адриен отвори уста.

Тревър вдигна вежда и устата му се изви в оценяваща полуусмивка.

— Добре казано, госпожице Ръшдън, но макар че аз бих се осмелил да кажа, че брат ми не е напълно луд, рискувам да призная, че може всеки момент да превърти. Заради което ви повикахме тук. В последните няколко месеца Никълъс беше под голямо напрежение. Паметта му идва и си отива с луната, както изглежда, и понякога, макар и рядко, е стигал до насилие. Предупреждаваме ви да помислите дали да приемете това поръчение, заради собствената ви безопасност.

Погледнах към ръцете си.

— Не се страхувам от Негова Светлост, сър. Не вярвам, че е луд, и не вярвам, че е убил съпругата си.

Двамата пак потънаха в шокирано мълчание.

Адриен притисна пръсти към слепоочията си.

— Усещам, че главата започва да ме боли, Тревър.

— Вземи едно прахче. Госпожице Ръшдън, кой ви каза, че Ник е убил съпругата си?

— Ами той, разбира се.

— Признал е това?

— Не. Каза само, че хората го подозират, че го е извършил.

Адриен стана от стола си и одеялото изпадна от скута ѝ. Облечена в тъмносиня рокля, тя се заразхожда към прозореца и обратно, в един момент кършеше белите си ръце, а в следващия навиваше около пръстите си светлокафявия кичур коса, спускащ се на рамото ѝ. Тревър седеше неподвижен, но замислен. Прехвърлил единия си дълъг крак над другия, подпрял лакът на облегалката на

стола, той разсеяно потупа долната си устна с показалец и се вгледа в мене.

— Какво ще правим? — обърна се Адриен към брат си. — Това положение не може повече да се търпи, Тревър. Трябва да се направи нещо, за да го спрем, преди властите да са узнали.

— Сигурно не вярвате, че е убил съпругата си — казах аз.

Двамата ме изгледаха, без да кажат и дума.

— Тази идея е смешна — добавих. Когато те не казаха нищо повече, запитах: — Как почина лейди Молъм?

— При пожар в конюшната — отвърна Тревър. Очите му още ме наблюдаваха напрегнато.

— Злополука, може би. Не мога да повярвам... бяха женени от толкова скоро... Сигурно я е обичал...

— Като че ли знаете доста за Никълъс — прекъсна ме той. — Откъде?

— В цял Йоркшир се знаеше за годежа и сватбата му, сър. Никълъс Уиндъм, господарят на имението Уолтъмстоу, граф Молъм, е известен в целия кралски двор, сигурна съм.

Тревър се засмя.

— Ах, романтично мое дете, да не мислите, че вечеряме с кралските особи, когато отидем в Лондон? Че може би сме посрещали крал Джордж в тази мрачна стара къща? Ние сме копелетата на лондонското общество, скъпа. Твърде много бракове извън нашата класа, твърде много дългове и прекалено много ерес в последните поколения са опетнили безупречната ни някога репутация.

Стиснала облегалката на стола си, Адриен отново разтърка слепоочието си и простена:

— Ох, Тревър, моля те. Не пред момичето.

— Виждам, че не ми вярвате — обърна се той към мене.

— Моля те — изстена Адриен. — Моля те, не продължавай.

— Дядо ни беше луд. Тогава започнаха проблемите, нали разбирате. Той прекара последните си пет години в болницата „Дева Мария от Витлеем“ в Саутуорк, в Лондон. Документирано е, за съжаление, и знам, че много от така наречените равни на нас са плащали, за да минат през клетката му и да го зяпат. Името на фамилията, както може би подозирате, не можеше да бъде напълно

възстановено. Всички очакват появата на следващия луд и за съжаление той се появи. Никълъс.

Заше метена, се облегнах на стола си, не можейки да повярвам на ужасните обвинения, които Тревър Уиндъм ми беше изложил.

Адриен се извърна и продължи трескавите си разходки.

— Проклет да е — изрече високо. — Никълъс разруши и малкото щастие, което можех да имам, с неговото идиотско бърборене за лудост и убийство. Кой нормален човек ще иска да си вземе жена от лудо семейство?

Тревър изглежда сънливо сестра си.

— О, моля те, седни и престани с театралниченето. Ник ти направи огромна услуга, когато говори на тържеството за годеща ти. Честър Бошан щеше да бъде ужасен като съпруг и ти много добре го знаеш.

— Мразя го, мразя го, казвам ти! — Тя тупна с юмруци по стола.

Скочих от мястото си, изплашена от избухването на Адриен. Може би беше в природата ми да успокоявам разстроените, а може би просто навик, който бях развила в последните месеци, но се видях да я прегръщам през раменете, отмахвайки косата, прилепнала на мокрите ѝ бузи, докато Тревър Уиндъм ни гледаше безчувствено.

— Не бива да го мразиш, Адриен — изрече Тревър. — Той няма вина за онова, което му се е случило, не повече от дядо ни. Не знаем много за ума и разстройствата му, затова нека засега да бъдем търпеливи. Той наистина има рационални моменти и тогава трябва да правим всичко, което ни е по силите, за да му помагаме. Сигурен съм, че вече достатъчно измъчихме госпожица Ръшдън.

Той стана бързо от стола си и ми предложи ръка. Аз я поех, но не преди да помогна на сестра му да се настани на стола си.

Докато ме изпращаше до вратата, той каза:

— Съжалявам, че ви подложих на това, госпожице Ръшдън. Но трябва да разберете, че щом ангажирате услугите си в полза на това семейство, трябва да си помислите. Животът ни тук съвсем не е розов, не е какъвто сте си представяли при идването си тук. Ако решите да останете, ще ви предупредя много да внимавате с Никълъс. Отклоненията в настроението му са непредсказуеми. Ако имате някакви проблеми, ще ми кажете веднага.

Аз кимнах. Тревър отвори вратата.

— Лека нощ, госпожице Ръшдън.

Вратата се затвори зад мене. Стоях в тъмна, студена тишина, с объркани мисли. Може би неправилно бях оценила Никълъс Уиндъм, в края на краищата. Като че ли целият свят вярваше, че той е луд — не само луд, но и способен на убийство. Може би изобщо не го познавах и не съм го познавала. Може би бях повярвала в собствените си фантазии, не по-малко развихрени, отколкото на някое дете. Не, не го познавах. Никога не го бях познавала.

Тъкмо се бях отдалечила от вратата, когато тя отново се отвори. Изчаках и след миг стройната фигура на Адриен Уиндъм се измъкна в коридора. Тя се вгледа в мене. Пръстите ѝ стискаха пеньоара плътно около шията ѝ и аз загледах как леката струйка на дъха от устните ѝ се разтвори в тъмнината.

— Госпожице Ръшдън — обърна се тя към мене с тих глас.

— Да?

Адриен пристъпи към мене със ситни стъпки. Когато се озовахме лице в лице, се усмихна кратко.

— Бяхте много любезна — каза тя. — Страхувам се, че Тревър е станал прекален стоик, когато става дума за чувства. Необходимо му е да го прави, като се има предвид професията му, нали разбирате...

— Да — отвърнах.

Понижавайки още повече глас, тя изрече:

— Помогнете на Никълъс, ако можете. Тревър е убеден, че единственият начин да извиним поведението му е да го приемем. Аз не мога да го приема, нали разбирате, но не мога и да му помогна. Още съм му ужасно ядосана, че ме изостави. Нали разбирате, ние с Ник бяхме много близки, но откакто го върхлетя тази болест... — Тя погледна ръцете си. — Все едно гледаш най-красивото същество в живота си и изведнъж виждаш, че то има ужасни белези. Просто не мога да общувам с него и това ме плаши.

Докоснах ръцете ѝ, успокоявайки нервното им кършене.

— Може би и той е уплашен, милейди — казах.

Тя вдигна очи.

— Ще... ще останете ли с него? Ще му помогнете ли? Той е толкова ужасно самотен сега, с изключение на детето. Детето е неговият живот, единственото, което може да го приеме такъв, какъвто е. Ако не беше детето...

— Разбира се.

— Вярвате в него...?

— Разбира се.

Тя се обърна отново към вратата и ми хвърли един последен поглед, преди да я затвори между двете ни.

Отново чернота. Студът се настани в мене, но всичко, за което можех да мисля, беше детето в ръцете на Ник. Тогава разбрах какво трябва да направя, какво съм длъжна да направя заради себе си, както и заради него.

Тогава се чу смях, мек и тих, студен като течението, което дърпаше полите ми и ме караше да треперя. Беше толкова илюзорен, колкото и сянката, в която стоеше той, по-черен от черното, изпълвайки празнотата на коридора с присъствието си и с богатия звук на смяха си. Когато пристъпи напред, към светлината, видях, че е облечен в жакет за вечеря от тъмнозелено кадифе и риза от бял ленен плат. На врата си беше вързал шалче от извънредно скъпа коприна, а на него един нефрит с размер на котешко око блещукаше под светлината на свещта.

— Нали разбирате — каза той.

Това беше всичко. Само „Нали разбирате“.

Стоях в стаята си, вслушвайки се в стъпките на моя господар, които заглъхваха в далечината. Отново настана тишина. Някога копнеех за спокойствието на самотата, но тази глухота изглеждаше потискаща и ме караше да треперя. До този момент не бях осъзнала колко съм самотна, но...

Не се чувствах самотна.

Без да обръщам внимание на досадното чувство, облякох нощницата си и се пяхнах в леглото. Загледана в нетрепващия пламък на свещта на нощната ми масичка, се убеждавах отново и отново, че това, което върша, е правилното. Нямаше връщане назад.

Светлината на свещта трепна и тънка струйка черен дим се издигна на спирала към тавана. И тогава викът, далечен и болезнен, прати тръпки по ръцете ми и накара сърцето ми да спре. Сkochих от леглото, отворих прозореца, ахвайки от придошлия леден въздух, който ме обгърна. Отново същият вик, този път по-далечен. На ужасеното ми ухо му се стори, че идва откъм... конюшните.

Принудих се да се усмихна и си казах на глас:

— Хенриета. Това е само Хенриета.

Тогава затворих прозореца, дръпнах завесите, върнах се в леглото, взрях се в нетрепващия пламък на свещта и притиснах възглавницата към гърдите си.

Отново сънувах мрака. Всеобхватният, задушаваш мрак. Обливаше ме, студен и влажен, затова започнах да се боря с него от страх, че може да се върне. Ако не побързам, *те* ще дойдат: онези, с ръцете, които ще хванат полите ми и ръцете, и краката ми. Ще ме наричат лоша и ще ме карат да се срамувам. Ще заплашат да ми отрежат косата. Ще ме набият или ще ме уморят от глад. Могат дори да ме убият.

— Помощ — опитвах се да хленча. — О, помощ.

Къде беше Джеръм?

Мъртъв.

— О, не. Не! — стенех.

Надигнах се от възглавницата, принуждавайки очите си да се отворят, казах си, че всичко това е само сън, докато спусках крака от леглото. Съсредоточих се върху стаичката, поемайки големи глътки студен въздух, който ме накара да се закашлям. „В безопасност си“, казах си. Никакви ръце няма да идват към мене от мрака. Вече никакъв мрак.

Пламъчето на свещта изпраця. Оранжевата му светлинка скачаше по стените и мебелите в стаята: скрин, кресло с висок гръб, украсен с резбовани розови пъпки. Всички изглеждаха разкривени, докато светлината се местеше напред-назад от течението, което се промъкваше под вратата.

Тъкмо бях станала от леглото, бях грабнала нова свещ и се приготвих да я запаля, преди старата да е догоряла, когато на вратата се почука.

Веднъж. Два пъти. Три пъти.

Вгледах се в дръжката и затаих дъх.

Тишина.

После пак. Чук. Чук. Чук.

С треперещи пръсти измъкнах ключа от скрина и бързо се приближих към вратата. Пъхнах ключа в ключалката, поколебах се,

после леко го завъртях, докато езичето се прибра. Отстъпих, когато вратата се отвори.

Той миришеше на мъгла, на кожа и шери и... пръст. Мокрият ръб на наметката му лепнеше за окаляните му ботуши, които стигаха до коленете. Лицето му беше силно зачервено, а косата, къдрееща се от влагата, падаше на челото му.

— Госпожице Ръщдън — чу се тихият му глас. — Обезпокоих ви.

— Не, милорд.

Свалих свещта, чувствайки как тези сиви очи се местят по мене. Едва тогава разбрах, че не съм облякла пенъоара си, преди да отговоря на почукването му. Съзнавайки, че прозрачната материя на нощницата ми не скрива почти нищо от очите му, прехвърлих едната си ръка на гърдите си. Наклоних леко глава, погледнах го изпод мигли и запитах:

— Имате ли нужда от мене сега, милорд?

Единият ъгъл на устата му се вдигна.

— Да — изрече той пресипнало.

— Ако позволите да се преоблека...

— Няма нужда. — Косата му помръдна. Краят на наметката му също. Сви още повече рамене и добави: — Така сте добре.

Придружих го до ателието му.

Стоях сред купища картини, запълнили всеки ъгъл на стаята, и се чувствах като попаднала в детска стая за игра. Мазки от ярки и меки тонове изпълваха стените, чаршафи бяха хвърлени върху някои стативи и платна.

— Застанете там — чух гласа му.

По-скоро усетих, отколкото видях, как посочва табуретката близо до прозореца. Заех мястото си и се вгледах в прозореца, обърната с гръб към него. Наблюдавах разкривеното му отражение в стъклото, докато сваляше наметката си и я оставяше да падне на пода. После се изправи с ръце на кръста и се вгледа в мене.

Усетих да ме обхваща паника и запитах:

— Нещо не е наред ли, милорд?

Едва тогава погледнах през рамо, над нощницата, лежаща разнищена върху треперещото ми рамо.

Лицето на Уиндъм изглеждаше бяло, с изключение на червените петна на бузите му. Очите му имаха цвета на студена пепел. Той

посочи към косата ми, която бях закрепила на темето си, преди да си легна.

— Пуснете си косата.

Вдигнах ръце, с вцепенени от студ пръсти, и задърпах гребените, докато тежката черна маса не се спусна на рамото ми. Когато погледнах отново към него, очите му се бяха присвили.

Тръгна към мене полека, с цялата си котешка грация, присъствието му беше достатъчно, за да изсмуче целия въздух от стаята, оставяйки ме слаба и несигурна. Опитах се да потърся очите му, но те гледаха отсъстващо. Какви ли спомени са се стаили в тях, запитах се. Какво беше останало, ако изобщо нещо беше останало от Никълъс Уиндъм, когото някога бях познавала?

Той спря, остана до мене за един дълъг момент, преди да се пресегне и да хване кичур от косата ми. Сърцето ми заби лудо и спомените — *моите* спомени — се втурнаха в ума ми. Спомних си онзи първи път, когато беше докоснал косата ми, и споменът ме разлюля така силно, както тогава, в онзи мъглив пролетен ден в тресавището.

— Не се плашете — изрече той. — Нямам намерение да ви нараня.

— Не се плаша — уверих го, преди да погледна отново към прозореца.

Наблюдавах го, докато изучаваше профила ми.

— Красиво — изрече той, преди отново да се обърне към платното си.

Седях на табуретката, без да помръдвам, като птица на прът. Студът се набираше около мене, просмукваше се в кожата ми и костите ме боляха, и пръстите на ръцете и краката ми така се вцепениха, че ме болеше, когато ги помръдних. Беше достатъчно малка жертва, помислих си, сравнена с наградите, които може би щяха да последват.

Гледах го отразен в стъклата, час след час, безкрайно, и съжалих, когато зората изтри многоликия му образ от тях.

Той остави четката и палитрата с боите.

Смъкнах се от табуретката, протегнах се, за да прогоня вцепенението от краката, гърба и раменете си, преди да се осмеля да се приближа към статива. Гласът му ме спря.

— Дръпнете се — каза той.

Усмихнах се на себе си, помислих, че блъфира.

— Казах — пристъпи той между мене и платното, — не.

Тогава се отдалечих, колкото можах по-бързо, но и за този кратък момент топлината на тялото му ме сгря. Отметнах глава, за да срещна очите му, без да трепна. Но макар отчаяно да се опитвах, не можах. Тези очи, също като стомана, ме пронизваха подобно на меч.

— Никога, при каквито и да било обстоятелства, няма да си позволявате своеволия в тази стая — каза ми той. — Когато... ако реша да ви позволя да видите картината, ще ви го кажа.

Грубиян, помислих си.

— Това е всичко, госпожице Ръшдън.

Обърнах се и излязох от стаята, чувствайки очите му да ме следват. Затворих вратата и зачаках. Нищо.

Върнах се в стаята си, напъхах се в леглото, придърпах тежката кувертюра над раменете си и я подпъхнах под брадичката си. Цялото ми тяло беше изтръпнало, но бях свикнала с този вид изтръпване. Студът никога не ме беше притеснявал. Такова ми беше телосложението, в края на краищата. Бях дебелокожа като баща си. Или поне така ми беше казала майка ми, починала преди петнадесет от моите двадесет и три години.

Не, не студът ме притесняваше. А тъмнината. Никога не съм обичала тъмното, дори като дете, преди Менстън и неговия затвор от сенки, където само луната осветяваше мрачните каменни коридори. Нощта погаждаше неприятни номера на ума ми, превръщайки столовете във вълколаци, които дебнеха на ъглите, чакайки да скочат върху ми, ако се осмеля да затворя очи. Мракът криеше демон от детинството под леглото ми, костеливите му ръце бяха готови да ме сграбчат, ако рискувам да стана от постелята си през нощта.

Сега се вирах в свещта, неопределените контури на столовете ставаха по-ясни, докато мъглите на ранната утрин се кълбяха на облаци отвъд прозорците ми. Взирах се в свещта и се питах какви ли вълколаци са овладели Никълъс Уиндъм. Бих ги убила, ако знаех. Бих го направила, помислих си, както се бях научила да убивам собствените си вълколаци.

Минути по-късно ме повика Матилда.

— Госпожица Адриен желае да ви види — викна тя иззад вратата ми. — Побързайте, госпожице.

Станах от леглото и облякох роклята, която бях носила предния ден. Нямах други. Прокарах пръсти през косата си, оставяйки черните къдрици да се спуснат, където могат: по раменете чак до кръста, около лицето ми. Нямах панделка да ги вържа, предположих, че това би трябвало да бъде достатъчно, така се носеха девойките. Изсмях се горчиво на тази мисъл, преди да се обърна към вратата.

Адриен Уиндъм седеше сама в предобедната приемна, загрижено набърчила чело, докато се взираше в листа хартия, който държеше. Застанах на прага на леко занемарения апартамент, забелязвайки избледнелия персийски килим, износен като роклята ми, и потъмнелия сребърен сервиз, поставен на масичката до коляното ѝ.

— Това никога няма да стане — чух я да си промърморва.

— Кое няма никога да стане? — чу се глас зад мене.

Извърнах се рязко, стресната от появата на Тревър. Той ми се усмихна, докато Адриен изричаше:

— Госпожице Ръшдън, влезте.

— Да — добави Тревър. — Никога не протакайте в Уолтъмстоу. Говорете високо и обявявайте присъствието си. — Хвана ме за ръката и ме въведе в стаята. И продължи: — Вярвам, сестричке, че преглеждаш менюто за тази седмица. Нали няма да се преуморяваш?

— Нахално момче — не му остана дължна тя. Настроението ѝ очевидно беше по-добро, отколкото снощи. — Много рано си станал, Тревър.

— Точно така.

— По работа ли?

— Кога не е било така?

Седна на един стол срещу Адриен. Столът беше с права облегалка, избеляла тапицерия на мястото за сядане и обграден от двете страни със сандъчета переста папрат. Останах права, докато той не ми каза „Седнете“, посочвайки с пръст едно кресло, тапицирано с бродиран плат. Заех мястото си и зачаках.

— Прекарах ужасна нощ — обърна се Адриен към него. — Не съм мигнала и една минутка. — Скръствайки ръце на скута си, изрече: — Може би няколко от твоите прахчета...

— В никакъв случай. Знаеш какво мисля по този въпрос.

Адриен вдигна вежда и погледна към мене.

— Някога виждали ли сте лекар, госпожице Ръшдън, който отказва да лекува пациентите си, когато имат нужда?

— Господи — каза той. — Много си несправедлива към мене, Адриен.

— Ако бях дебелият стар Финиъс Кларк, щеше да ме засипеш с лекарства.

— Не е така. Ако беше дебелият стар Финиъс Кларк, щях да ти кажа, че имаш воднянка и да престанеш с шерито.

Тогава в стаята влезе една прислужничка, млада девойка, приблизително колкото мене на години. Направи реверанс първо пред Тревър, после към Адриен.

— Пратили сте за мене, госпожо?

Адриен вдигна листа от скута си.

— Запасите ни са намалели, госпожице. Как се е стигнало до това?

— Недоглеждане, госпожо.

Видях как лицето на девойката пламна.

— Чие недоглеждане?

Прислужничката задъвка долната си устна и сведе очи.

— Ах! — изрече сурово Адриен. — Не си правете труда да отговаряте. Прикривате Никълъс. Пак ли не е успял да плати на кредиторите ни? Не е, нали? Сега са ни отрязали?

Тревър се прокашля, поглеждайки от сестра си към мене. Адриен не му обърна внимание.

— Колко време трябва да продължава това? — запита тя, без да се обръща към никого. — Той е напълно неспособен като глава на семейството, Тревър. Кога ще направиш нещо?

— Остави — изрече той уморено. После освободи девойката с махване на ръка и добави: — Ще напомня на Никълъс, когато го видя.

— Прекалено много го глезиш — каза сестра му. — Ще го изнежиш в края на краищата.

Той протегна крака и кръстоса глезени. Наклони глава към мене, така че кестенявата му коса се спусна над челото, и запита:

— Как беше първата ви нощ в Уолтъмстоу, госпожице Ръшдън? Удобна?

— Да, благодаря. — Зарадвана, че темата за болестта на Ник временно е забравена, започнах да се отпускам. — Имахме първия

сеанс тази сутрин.

— Наистина? — изрекоха двамата в един глас.

— Как се държа той? — запита Адриен, навеждайки се нетърпеливо напред.

— Нормално — отговорих.

— Да рисува като демон през нощта едва ли е нормално — възрази Адриен. — Случайно не надзърнахте ли в някои други картини в стаята?

Поклатих отрицателно глава.

Тревър се засмя.

— Нали виждаш, вече я е спечелил, Адриен. Аплодирам вашата лоялност, госпожице Ръшдън.

— Наистина — казах му, вдигайки предизвикателно брадичка — не видях нищо, дори собствения си портрет.

— Питам се какво ли крие той там — каза Адриен.

Откъсвайки сините си очи от мене, за да ги премести към сестра си, Тревър отбеляза:

— Това не е наша работа.

Предупредителна нотка прозвуча в думите му и се утаи във всеки ъгъл и процеп в неподредената стая. Накрая Адриен взе менюто си, вдигна несесера за шиене от пода и обяви:

— Виждам, че съм станала от леглото твърде рано. Уморена съм, Тревър. Ще ме извиниш ли?

Станах от стола си.

— Госпожо, искали сте да ме видите?

Тя като че ли се изненада.

— Да. Да, предполагам, че съм искала. — Изчерви се леко и пхна под мишница нещата си. — Чувствайте се свободна да се движите навсякъде из Уолтъмстоу, както ви се иска, госпожице Ръшдън.

След което се обърна и излезе от стаята.

Тогава Тревър се надигна от стола си.

— Простете, Ариел, но очаквам пациент. — И също излезе от стаята.

Когато останах сама, помислих, че няма по-удобен момент да проуча новия си дом.

Срещнах Матилда в коридора. Късите ѝ ръце се бяха обвили около две боядисани в розово кофи; тя вдигна грейналото си лице към мене и обяви:

— Помагам за закуската в кухнята, миличка. Ела при нас.

Последвах я с благодарност.

Кухнята, дълга стая, чиито стени бяха окичени с лъскави медни тигани, беше първото наистина топло помещение, в което влизах, след като бях пристигнала в Уолтъмстоу. Прислужниците се суетяха по подове, почернели от старост, редувайки се на столовете, пръснати около старата правоъгълна маса в средата на помещението.

— Е, хайде — обяви Матилда, — къде са ви обноските, дами? Поздравете момичето.

Всичките се огледаха, някои — през паднали над очите им перчемии, други поправиха бонетата си и прокараха мазни пръсти по престилките си.

След като бутна нощните гърнета в ръцете на една намръщена жена, Матилда цъкна с език.

— Какво сте се заяпали такива, все едно, че виждате призрак. Затвори си устата, Поли.

Кръглоока жена със сиви кичури в косата затвори уста под хоров кикот.

Матилда ме насочи към един стол, застлан с рогозка.

— Малко е слабичка — каза тя. — Обаче след няколко сладкиша с петмез ще понаддаде.

— Направо си е кльоцава — чу се друг глас.

Усмихнах се благодарно, когато Матилда ме потупа окуражаващо по рамото.

— Да, така си е. Това е новата моделка на Негова Светлост.

— Брей — отвърна Поли. — Най-после намери някоя, дето не може да я накара да хукне презглава оттука, а?

Погледнах към петмеза с гладни очи, докато Матилда размазваше от него върху няколко сладкиша, намазани с масло.

— Въобще не е страшен — отвърнах.

— Не сте го видели, като се разбеснее. — Пак беше Поли. — Направо си е страшно. Само брат му може да го удържа.

— Откъде сте? — запита друга жена.

— От Кийгли — отговорих.

— Майка ми е оттам. Къде точно в Кийгли?

Отбягнах въпроса, облизвайки петмеза от показалеца си.

— Много е хубав. Поздравления за готвачката.

Една жена на средна възраст, тежаща най-малко осемдесет килограма, се отпусна тежко на един стол и се облегна назад.

— Той снощи ходеше из гробищата.

— Стига — обади се Матилда.

Облизах показалеца си и загледах как жената се люлее напред-назад на стола си.

— Сигурна съм. Слязох до Рокоувър с Пит. Тъкмо се прибирах, като го видях при гробищата. Стоеше там като вампир над гроба на жена си.

— Виеше ли? — запита Поли, докато се настаняваше на един стол. Няколко от жените се засмяха нервно. Не и аз. Тя изсумтя и продължи: — Всеки ден чакам да чуя, че я е изровил и ѝ е промушил ребрата с кол.

— Пфу-пфу — изфуча Матилда. — Беше си вещица и заслужаваше каквото си получи.

Последва одобрително мърморене.

— Аз пък се радвам, че я няма.

Младата прислужничка, която бях видяла по-рано същата сутрин, си наля кафе.

Вдигайки вежда, Поли се понаведе през масата и каза тихо:

— Както казва Негова Светлост, не си е отишла съвсем. Джейн се е върнала да го преследва.

Аз се отпуснах назад на стола си.

Матилда тръсна глава.

— Престани да разпространяваш такива слухове, Поли. Няма призраци.

— Кой казва? — възрази тя, оглеждайки стреснатите ни лица. — Не можеш да отречеш, че стават някои много странни неща тука напоследък. Ами точно миналата седмица изчезна една кутийка от най-хубавия чай на госпожица Адриен. Вечерта си беше тука, на сутринта я нямаше. — Присвивайки очи, тя добави: — Тъкмо вчера една чиния кифлички изчезна просто пред очите ни.

— Не се втелявай — скара ѝ се Матилда. — Призраците не ядат.

— Кой казва?

Младата прислужничка отговори:

— Е, Джейн я няма и много хубаво. Не разбирам какво е видял в нея лорд Молъм. Отнасяше се зле със Саманта, кълна се. Затова Сами се махна.

— Саманта се махна, защото беше видяла убийството — възрази Поли.

Започнаха да спорят ожесточено за смъртта на лейди Джейн и това уби апетита ми. Бутнах настрана чинията с неизядените сладкиши и дебелия слой петмез върху им. Помислих да кажа на тези жени с развързани езици, че дължат поне някаква лоялност на Никълъс Уиндъм. Той беше техен работодател, в края на краищата. Накрая реших, че това не е моя работа, извиних се и излязох от кухнята през задната врата.

— Странни неща стават тук — сподори ме гласът на Поли.

Денят беше ясен. Тресавището се зеленееше далече на хоризонта и въздухът беше наситен с острата миризма на торф. Вдишвах го жадно, докато главата ми не се замая от лекия дъх на гнило и почувствах как кръвта започва да пее във вените ми.

Котката привлече погледа ми — черна като катран, а очите ѝ с цвят на лютичета. Гледаше ме, без да отмества очи, едната ѝ лапа беше вдигната и леко докосваше носа ѝ. Козината около устата ѝ беше бяла от каймак. Опрях едно коляно на земята, протегнах ръка и я повиках: „Пис-пис“.

Тя ме изгледа с подозрение. Накрая се приближи, извила гръб, докато се отъркваше, без да спира, о ръката ми. Първата ми приятелка, помислих с усмивка. Вдигнах я на ръце и продължих да вървя надолу по пътеката, покрай избуялите градини, където увехналите стебла на маковете се преплитаха под вятъра. Вървах няколко минути, преди да се обърна и да погледна назад.

— Уолтъмстоу — изрекох на глас.

Наистина ли бях прекарала първата си нощ там? Да, първата от много, напомних си.

Къщата се издигаше като планина срещу небето; от всичките ѝ комини се виеха стълбове сиво-синкав дим. Пристройките се простираха на изток и на запад, отчасти закрити от дървета, които протягаха безлистните си клони към небето. Една врана се беше настанила на най-високото дърво, балансирайки с припляскване на

черните си криле, докато клончето се люлееше насам-натам под вятъра.

Възхитен детски писък ме изтръгна от бляновете ми — блянове, прекалено много изпълнени с Уолтъмстоу и Никълъс Уиндъм. Отново си напомних причините, поради които бях дошла тук.

Тръгнах обратно по пътеката, притискайки котката до гърдите си, все по-силно и по-силно всеки път, щом чуех смеха на Кевин. Изоставих търпението и се затичах, като в крайна сметка се отказах от утъпканата пътека в полза на друга, не толкова видима.

Гладкото като стъкло езеро лежеше спокойно на фона на тънки като камшици тръстики и цъфнали рози. По всяко друго време това място би ми се сторило райско. Но сега не можех да направя нищо, само стоях и гледах в ням ужас как детето пристъпва към калната плитчина и противната на вид, покрита с лилии вода.

Котката заврещя и се задърпа в ръцете ми, когато се затичах.

— Бягай оттам! — извиках. Очите ми трескаво затърсиха Биа, но наоколо нямаше никого. Страхът ме заслепяваше за всичко друго, освен мъничката клатушкаща се фигурка в далечината. — Бягай оттам! — извиках отново, когато той запристъпва по тревистия склон, а късите му, пухкави ръчички се размахваха край телцето.

Стигнах до него в мига, когато падна. Тупна в ръцете ми и аз го вдигнах, затъвайки до глезените в покритата с лишей кал. Зарових лице в меката му косичка, затворих очи и потопих сетивата си в сладкия му детски аромат.

— Ох, Кевин — прошепнах. — Кевин.

Отворих очи и видях Биа, застанала на ръба до къпините, да ни наблюдава. Очите ѝ блестяха като светли камъчета в слабата светлина; тя оголи зъби в почти чакалска усмивка.

— Дайте ми го — чух гласа ѝ през крякането на жабите.

Приближаваше се към мене с вдигнати ръце, подобни на алчни щипци. Поклатих глава.

— Няма. Не го наглеждахте. Можеше да падне...

— Дайте ми го.

Притиснах детето до себе си.

— Няма — повторих. — Няма да ви го дам. Ще кажа на Негова Светлост...

— Вървете, кажете му. До довечера ще е забравил. — Старата вещица се изсмя гърлено. — Болен човек. Болен. Побъркан човек. Сега ми дайте детето.

— Изпуснахте го от очи...

— Той се изплъзна. Бяхме излезли на пикник. — Тя посочи през рамо. После пхна ръка в дълбокия джоб на полата си и извади едно гърчещо се котенце. — Гонех животното, котето на Кевин. Трябва да разберете...

Костеливата ѝ глава се наклони; тя ме загледа косо.

В този момент осъзнах как трябва да съм изглеждала, отчаяна и безпомощна като... Залитнах към килима от суха кафява трева и оставих детето долу. То изтича към старата вещица, а аз се обърнах, впервайки поглед в мътната вода, докато се уверих, че са си отишли.

Едва тогава се строполих на земята. Копнеех да се махна и едва не го направих. Но кръвта по ръцете ми сложи край на нервния изблик. Вдигнала юмрук, се загледах в тънките струйки кръв, които се стичаха по ръцете ми. Котката; дори не бях разбрала.

Вече с поотминал гняв седнах с ръце, подпрени на коленете, и се загледах в паяжината между две тръстики. Искях да напусна това място, нищо друго. Но бях кръвно обвързана. Решимостта ми да се отдам на моята кауза беше голяма, също като нуждата да си отмъстя. По-голяма, осъзнах в този момент. Много по-голяма.

Какво беше станало с ненавистта, която ме крепеше в мрачните ми часове в Менстън? Ненавистта, която беше вливала нов живот в дробовете ми, дори когато Джеръм издъхваше?

Тогава ненавистта имаше лица, имаше име. Уиндъм. Никълъс Уиндъм. Ненавиждах го дори когато копнеех за него, и питах всички тях: защо? Защо той направи това? Излъга ме, измами ме, направи ме на глупачка. Толкова го биваше в това, беше така ужасно убедителен. Толкова бях сигурна, че ме обича.

Докато седях там, потънала в мрачни спомени, загледана в миналото си, помислих: „Надявам се съвестта му да му е отнела разума“.

Когато влязох в апартамента на Тревър Уиндъм, доста се стреснах, като намерих там брат му, застанал с гръб към мене пред един прозорец, нехайно сключил ръце отзад. Спрях до вратата и ясно чух гласа на Тревър отвътре.

— Трябваше да се видим да играем карти вчера надвечер, Ник. Къде беше?

— Не помня. Там. Това ли очакваше от мене?

— Как е главата ти?

— Пръска се.

— Трябва да се опиташ да поспиш.

— Не мога да спя.

— Чуваше ли пак гласовете?... Ник?

— Какво ти влиза в работата?

Без да се обърне, Тревър се отдели от масичката, отрупана с шишенца, и се приближи към друга, осеяна с листови хартия.

— Снощи ти излезе, Ник. Знаеш ли това?

— Казах ти...

— Пи няколко чаши с Джим в кръчмата. Двамата сте се сдушили като дупе и гащи. — Тревър хвърли поглед през рамо. — Мислиш ли, че е здравословно?

На отговора му трябваше само миг.

— Не се занимавай с Джим. Той ми е приятел.

— Ако ти беше приятел, нямаше да упорства да затвърждава мненията ти. Едно е да изпитваш благодарност към някого — той наистина ти спаси живота, или поне така казва — но бих те предупредил да оставиш нещата така. Този човек прекалено много обича чашката, Ник, а на тебе едва ли ти е необходимо и това... освен всичко друго.

Аз се прокашлях.

Тревър се обърна. Но не и моят господар.

— Госпожице Ръшдън — обърна се Тревър с усмивка към мене.
— Тиха сте като котка — изрече.

— Съжалявам.

— Не се безпокойте. — Млъкна, когато забеляза ръцете ми. —
Господи боже! Какво е станало?

Лорд Молъм се извърна леко от прозореца. Лицето му беше безизразно. Но въпреки това не можех да отместя очи от него.

— Котката — успях да изрека накрая.

Тревър се взря в драскотините.

— Каква кървава работа — каза той. — Коя котка го направи?

— Черна, с жълти очи.

— Велзевул. Това отвратително животно е жива напаст, все излъчва каймака. Елате на светло, да видя по-добре.

Загледах как ръцете му нежно се движат над моите.

— Не е толкова зле — уверих го. — Но Матилда мислеше, че трябва да дойда при вас.

Той се усмихна.

— Браво на нея. — Тогава взе едно шишенце и чиста марля. —
Навийте си ръкавите — каза ми.

Отместих поглед от разтревожените му сини очи, чувствайки как лицето ми се сгорещява.

Той се засмя.

— Какво скромно момиче сте, и при това плахо. Уверявам ви, госпожице Ръшдън, излагането на лактите ви пред погледа ми едва ли ще опетни репутацията ви.

— Не, няма нужда — отвърнах.

— Много добре тогава. — Той започна да промива драскотините. Смъдеше ужасно и аз трепнах. — Хайде, хайде — каза той по-нежно, — толкова ли е страшно, госпожице Ръшдън?

— Не, сър — отвърнах. — Мога да го понеса.

— Вие сте силна девойка. Нали, Ник?

Зачаках отговора на моя господар, но не го дочаках. Накрая, не можейки да се въздържа, вдигнах очи и го видях да се взира в мене, стиснал строго уста.

Не можех да не забележа вида му. В стойката му имаше някаква гордост, макар че раменете стояха малко сковано и доста официално за случая. Носеше жакет от най-фино сукно, плътно прилягащ към тялото

му. Панталоните му бяха от еленова кожа и му прилягаха безупречно. Имаше стройни бедра.

— Хайде, хайде. — Тревър се извърна и пусна марлята в една кошничка. — Ще ви дам една доза от тази отвара, госпожице Ръшдън, за да можете да промивате ръцете си.

Послушно свалих изподраните си крайници.

— Какво ви дължа? — запитах го.

— Да ми дължите? — Той ми отправи обезоръжаваща усмивка. — Може би един разговор в някоя самотна надвечер, госпожице Ръшдън. Нищо повече. — Подаде ми отварата. — Промивайте раните три пъти дневно, моля, и елате да ги видя утре по това време.

Благодарих му с усмивка и се обърнах към вратата. Бях изминала само няколко крачки по коридора, когато гласът на лорд Молъм ме спря.

— Почакайте, госпожице Ръшдън.

Аз се обърнах.

Той стоеше на прага, изпълвайки коридора с присъствието си, и ме наблюдаваше с очи, които не разкриваха мислите му.

— Да ви помогна ли да стигнете до стаята си? — запита.

Аз сдържах изненадата си.

— Не — отвърнах. — Драскотините са по ръцете ми, милорд, не по краката.

Лицето му омекна, но само за миг. Поусмихна се и сърцето ми, каквото си беше предателско, се обнадежди от гледката. Бях пропукала тази обвивка от горчицина и гняв. Когато устата му — някога скъпоценно съкровище за мене, сякаш притежание на някой крал — се изви и на бузата му се образува трапчинка, забравих собствената си горчицина и гняв дотолкова, че да му отвърна с усмивка.

Обърнах се и продължих по коридора. Той се изравни с мене, стъпките му лесно ме настигнаха.

— Предполагам, че сте имали време да обиколите къщата, госпожице Ръшдън?

— Да, сър.

— А. Значи сте се запознали с прислугата. — Завихме зад един ъгъл. Лакътът му се удари в мене и той се извини, оставяйки малко по-голямо разстояние помежду ни. — Предполагам, са ви информирали за всичките грозни подробности.

— Ако знаете как говорят, милорд, бихте могли да ги освободите.

— Да, бих могъл. Но нали разбирате, има един проблем. Никой не иска да работи за побъркан човек. Те го знаят, разбира се, и ми изстискват джоба с това оправдание. — Замълча и мълча дълго. После пак заговори: — Можете ли да позирате пак, госпожице Ръшдън?

— Кога и къде?

Спряхме пред вратата ми.

Погледнах го дръзко, макар че сърцето ми се свиваше в гърдите. Не от страх — о, не — никога не се бях страхувала от него. Нито тогава, нито сега, въпреки клюките, въпреки неговите самообвинения и съмнения.

— Къде? — повторих по-твърдо.

Сивите му очи ме приковаха.

— Има едно езерце близо до къщата...

— Знам го.

— Там цъфтят рози. Следобед има хубава светлина...

— В колко часа, милорд?

— Около два, мисля.

— Ще бъда там.

Обърнах се към вратата си.

— Ариел.

Замръзнах, името ми прозвуча от устата му като любовен стон. Обърнах се към него и срещнах очите му.

Той вдигна глава, за да се вгледа някъде отвъд мене.

— Благодаря ви — изрече.

И без да погледне отново към мене, се обърна и се отдалечи грациозно по коридора.

Точно в два часа седях и чаках на мраморната скамейка от едната страна на езерцето. Нямах надежда за слънце. Следобедните сенки бяха дълги и сиви, и дори докато ги гледах, цветовете в пейзажа избледняваха, ставаха толкова мрачни, колкото и немите прозорци на имението в далечината. Луната се изкачваше сред облаците, привидно прозрачна сфера, която изчезваше мигове след като се беше появила. С появата ѝ настъпи странна тишина, която ме накара да си пожелаая Никълъс да дойде, както беше обещал.

Сгуших се още повече под наметката си и продължих да чакам, обкръжена от големи, гъсти дървета и увехнали шипки, образуващи един вид бърлога, която ме скриваше. Въздухът захладня. Няколко минути усещах силно предчувствие; струваше ми се, че всеки момент някой ще дойде и чувството беше толкова силно, че станах от мястото си и се взрях в полускритата пътека пред себе си. Видях листата на един храст да потрепват. Клонките и листата на храста се отместиха, но всичко друго остана неподвижно.

— Има ли някой? — извиках.

Никакъв отговор.

Колко тъмен ми се струваше денят. Колко плътни бяха сенките, които ме обграждаха. Внезапно се надигна див и студен вятър, зариди над далечното тресавище и аз, не можейки повече да сдържам страха си, подбрах полите на наметката си и хукнах обратно към Уолтъмстоу.

Когато влязох в кухнята, разбрах, че нещо не е наред. Поли стоеше, кършейки ръце, а младата жена, която Адриен беше нахокала по-рано, плачеше, притиснала кърпичка към лицето си.

Тогава чух вопъл, дълъг, жаловит и пълен с мъка.

Излязох от кухнята и побързах по коридора, сваляйки в движение наметката си. Плачът както че ли идваше от същата предобедна приемна, която бях посетила малко по-рано.

— Ужасен, ужасен човек — викаше гласът на Адриен. — Демон! Как можа да ми го причиниш?

Ослушах се за отговор. Никакъв отговор.

— Чудовище! Имаш сърце на дявол!

С пламнали дробове спрях пред вратата и погледнах към трагичната сцена. Адриен седеше на един стол в тъмносинята си рокля сред купища бяла мека опаковъчна хартия, а лицето ѝ беше набраздено от сълзи. Държеше в треперещите си ръце изящна бяла дантела. Бях твърде уплашена, за да погледна по-навътре в стаята, ужасявах се от мисълта кого ще видя там.

Моят господар лорд Молъм.

Висок, тъмен и безмълвен, с лице като студена маска, той стоеше с гръб към камината, изправен и неподвижен като резбованите кариатиди, поддържащи изящната италианска полица. Дори не мигаше, докато тя се нахвърляше върху него.

— Звяр! Ти си звяр и бих си източила кръвта, ако можеше с това да се отделия съвсем от тебе!

Тогава тя ме забеляза, очите ѝ блеснаха и ноздрите ѝ се раздуха от ярост, после вдигна треперещия си показалец и обяви:

— Вижте чудовището, госпожице Ръшдън; мъжът, за когото мислите, че е с ума си и има благородно сърце. Той разби отново сърцето ми и... жесток, жесток човек, ненавиждам те, задето ми причиняваш това. Мразя те!

Тя се разпадна пред очите ни. Зачаках, не знаех какво ще направи Никълъс. Той не направи нищо, просто остана безстрастен и неподвижен. Не можейки повече да понеса мъката на Адриен, побързах към нея и я прегърнах.

— Хайде, недейте — започнах да я успокоявам. — Не може да е толкова зле.

— Защо ме ненавижда така? — Раменете ѝ се тресяха от плач. Сякаш още го упрекваше, тя притисна отново дантелата към гърдите си като съкровище. — Какво съм направила, че да ме наранява така?

— Какво е направил? — запитах.

Отваряйки пръсти, тя повдигна материята.

— Подарък.

Подарък?

— Красиво е. Но защо...

— *Сватбен* подарък. — Гласът ѝ се пречупи, докато се опитваше да каже: — Трябваше да бъде сватбеният ми ден. Бях го забравила, докато... *той* не го съсипа. Опропасти шансовете ми да бъда щастлива, да се омъжа за единствения човек, когото някога ще обичам. А сега това. Нахълтва тук с подарък под мишница: сватбена дантела! После ми желае щастие на сватбения ми ден. О, ужасен, ужасен човек, да беше умрял в онзи огън заедно с противната си жена. Тогава и двамата можехте да горите вечно в ада!

Обърнах лице към него. Пронизаха ме очи като студен, твърд камък.

— Вижте лудия, чудовището — каза той тихо, а устните му помръднаха в мигновена усмивка.

После се обърна и излезе навън.

Повиках Тревър от апартамента му. Двамата помогнахме на Адриен да стигне до стаята си. Плачът ѝ изпълваше коридора,

отекваше дълбоко в затворените стаи на Уолтъмстоу и аз знаех, че където и да е отишъл Никълъс, може да я чуе.

Апартаментът на Адриен беше претоплен. Светлина от тлеещи дърва и главни се излъчваше от огнището, от полилея, от десетина фенера, пръснати из стаята. Тревър дръпна избелелите завеси с цвят на черница, които обграждаха леглото ѝ, и двамата настанихме разстроената жена на струпаните възглавници.

— Адриен, трябва да се опиташ да се успокоиш — загрижено стисна ръката ѝ Тревър. — Сигурен съм, че Ник не е имал лоши намерения.

— Не е имал лоши намерения! Защо продължаваш да го оневиняваш?

— Паметта му, скъпа, просто е забравил...

— Забравил, че ме е изложил? Че ме е съсипал? Че ме е направил завинаги стара мома? — Отново се разхлипа. — Повече не искам да го виждам! Така ужасно ме нарани и никога няма да му го простя!

Докато Адриен продължаваше да плаче, скрила лице в ръцете си, Тревър се обърна към махагоновата масичка до леглото ѝ. Наля вода от една кана в чашата, после сипа в чашата съдържанието на едно шишенце с прах. Разбърка го бързо с пръст, после вдигна чашата към устата ѝ. Тя преглътна бързо, а след това се отпусна на възглавниците си.

Отдалечавайки се от леглото, Тревър погледна към мене, тъмнокафявите му вежди се бяха свили строго над носа.

— Кое предизвика това, Ариел?

Взех дантелата от пода, където Адриен я беше хвърлила.

— Подарък, сър, от брат ви. Сватбен подарък.

Той я взе в ръце и я заразглежда със стиснати устни, преди да я смачка в юмруците си.

— Проклятие, това е първият му проблясък от известно време. Надявах се... — Погледна ме право в очите и запита: — Ще останете ли за малко при нея? Чака ме пациент.

Не можех да откажа.

След като той излезе, заех мястото си до леглото на Адриен на една табуретка „Чипъндейл“ с двойно извити крачета. След малко плачът ѝ премина в откъслечни изхлипвания. Започнах да се отпускам и помислих, че е заспала, докато тя не ме сепна, изричайки:

— Без съмнение това е по вина на майка ми. — Главата ѝ се извърна. Тя мигна сънено насреща ми, сините ѝ очи бяха бледи и леко подути. — Майка ми беше вещица, нали разбирате, строга като папа и непреклонна като диктатор. Баща ми повтаряше „Наблюдавайте синовете ми; когато станат мъже, ще изпитват огромна омраза към целия женски род“. И така стана, както виждам. Никълъс мразеше майка ми, съпругата си, а сега и мене. Много му се иска да унищожи всички ни, така мисля.

Осъзнах, че това е под влияние на прахчето: знаех недостатъците му, както и предимствата. Но въпреки това слушах омаяна.

Тя притисна ръка към челото си. В този момент помислих, че е много красива жена, миглите ѝ бяха светлокафяви, а кожата без нито едно петънце, бяла като камей.

Тя въздъхна.

— Майка ми почина в това легло, само дни след като брат ми се ожени за Джейн. Още бяха на меден месец в Лондон. Когато тя се влоши, пратихме Джим да го доведе у дома, но, разбира се, Никълъс пристигна твърде късно. Доjde минути след като тя беше издъхнала. — Тя показва една точка на пода близо до долната част на леглото. — Взря се в неподвижното ѝ лице и я нарече „кучка“. Горкият, горкият Ники. Как го съжалявах в онзи момент. Съжалявах го повече от майка си. Той се беше отказал от всичко, нали разбирате. От всичко, което беше обичал в живота си, за да ѝ угоди — на майка ми. Защо трябва цял живот да се борим, за да угаждаме на родителите си? Ох, Ники, само ако беше изчакал. Трябваше да знаеш, че бракът с Джейн нямаше да е достатъчен, за да спечелиш одобрението на драконката.

Седях на табуретката си, подметките на обувките ми се опираха в скулптираните ѝ крачета, а сърцето в гърдите ми биеше като твърд, крехък възел. Извърнах поглед от восъчното лице на Адриен и се взрях в прозореца, очите ми пареха от сълзи. Осъзнаването разпъваше главата ми и аз също мразех лейди Милисънт Уиндъм заради това, което беше причинила на Никълъс... и на мене.

Тогава гласът на Адриен се чу отново, по-тих и бавен. Изтрих сълзите си, преди да се обърна отново към нея.

— Хубавият ми, милият ми Ники, толкова добър и нежен. Само той от братята ми ми угаждаше. Джордж, Юджин и Тревър не ме имаха за нищо и ме ругаеха, щом се осмелявах да се приближа малко

повече към цените им принадлежности. Не и моят Ники. Би измъкнал сърцето от гърдите си, за да ми го даде, ако бях поискала. Тогава. Но когато татко почина... о, как се залепи тя за него, съсипа младостта му и се възползваше от болестта си, за да го кара да прави това, което тя иска.

Започваше да се унася, долната ѝ устна леко трепна, когато измърмори:

— Твърде млад, за да понесе този товар на благородството, тази проклета титла — лорд, лорд — едва възмъжал и толкова малко знаеше за живота. Твърде много отговорности и тя го дърпаше надолу. Тогава се появи Джейн. Жалка жена. Подбрана от мама. Точно като нея, поставяше изисквания на Ники, на мене, разпореждаше се из къщата, караше да я наричат *лейди* Молъм и вземаше повече, отколкото той можеше да си позволи да ѝ даде. Ненавиждах я. Жестока, порочна жена, като майка ми. Казвах му...

Главата ѝ се залюля насам-натам. Плъзнах се от табуретката си и започнах да галя горещото ѝ гладко чело с ръка и да говоря:

— Тихо, тихо, милейди. Той не е искал. Не би ви наранил нарочно.

— Казвах му... Мразя я... Искам тя да умре...

Ръката ми замря.

— Да умре — повтори тя, прошепвайки думата със сухите си устни. — Господ да ми прости... искам тя да беше...

Дръпнах кувертюрата над коленете ѝ, не по-нагоре. Сгънах бялата дантела, пъхнах я под възглавницата ѝ и излязох от стаята.

Не спрях, за да помисля къде отивам. Само вървах, може би по инстинкт, не толкова водена от здравия разум. Вървах, без да мисля, из студентите, тъмни коридори на Уолтъмстоу, оставяйки мислите си да се реят над това, което беше излязло наяве през последните страховити минути.

Защо Адриен беше изпитвала неприязън към съпругата на Ник. Може би „неприязън“ беше твърде лека дума. Беше мразила Джейн, защото тя приличаше твърде много на майка ѝ, беше я мразила, защото е направила Ник толкова нещастен, беше я мразила, защото е завзела мястото ѝ в тази къща.

Минавайки през кухнята, поговорих с Матилда и Поли. После излязох от къщата и тръгнах по пътя, по който бях вървяла по-рано, и

продължих оттатък езерцето, покрай великолепната градина с черешови и крушови дървета. Припомнях си как седя в подножието на хълма близо до града с надежда да зърна поне за миг младия граф. Всичко това беше като че ли в някакъв друг живот, Ник се забавляваше в кръчмата на чичо ми, седеше и пиеше греяно вино, пушеше хавански пури, докато аз само можех да се свивам като плашлива мишка в сенките и да го наблюдавам. Тогава знаех, че ще се срещнем, защото той беше самотен и аз бях самотна. И както славеят, който очаква търпеливо своя ред да пее, аз очаквах моя сезон, предусещах нощите си, изпълнени със сладък бриз и песни, и Никълъс, винаги Никълъс.

Лаят на хрътките върна ума ми към настоящето. Пъхнах ръце под наметката и тръгнах право напред, сред кучетата.

Джим се огледа, с ръце, запълнени с гребла и мотики, когато влязох в градинския навес. Косата му сивееше, коремът намекуваше за твърде много изпити чаши бира, но лицето му беше толкова дружелюбно и приятно за гледане, както и в онази сутрин, когато пристигнах в Уолтъмстоу.

— Добър вечер — поздрави ме той.

— Добър вечер — отвърнах, усмихвайки се. — Търся конюшната.

Кафявите му очи се разшириха в изненада.

— Имате нужда от животно ли? — запита той.

— Не.

Загледа ме с любопитство, после се замисли. След миг продължи:

— Предполагам, че сте дошли тук да видите *новата* конюшня?

Поколебах се, внезапно забелязвайки колко странно изглежда желанието ми. Тогава реших, че ако Джим наистина е Демонът на Ник, ще бъде склонен да ми помогне. Поклатих отрицателно глава.

— Старата конюшня или каквото е останало от нея.

Той впери в мене очи, остри и търсеци като на ястреб.

— Нищо няма там, миличка, само боклуци. Изгоря, нали знаеш.

— Знам.

Придърпах наметката по-плътно на раменете си.

Той започна полека да разтоварва сечивата си, после, без да каже и дума повече, излезе от навеса и тръгна по обраслата пътека, която завиваше под ъгъл към кучешките колибки. Тръгнах след него,

държейки се на известно разстояние. Не мога да кажа какво ме накара да остана наред обгорелите купчини и камъни. Но някакъв инстинкт ми подсказваше, че всичко е започнало тук: лудостта и бъркотията, които осакатяваха ума на моя господар.

Това беше тайнствено място под приглушената светлина на настъпващия здрач. Скрити от Уолтъмстоу зад конски кестени и цариградско грозде, останките бяха мрачни като самата смърт.

Погледнах изпод качулката на наметката си и загледах как Джим обикаля около пепелището, изгърсвайки крехката пепел от един дънер с върха на обувката си. Превии рамене срещу студения северен вятър и се загледа в една точка. В този ужасен момент усетих, че това е мястото, където е умряла Джейн. И не можех да направя нищо друго, освен да се взирам в него.

Накрая Джим се обърна. Прокара груба червена ръка по устата си и запита:

— Видяхте ли какво бяхте дошли да видите, госпожице Ръшдън? Поколебах се, после пристъпих напред.

— Ти беше ли тук... онази нощ, Джим?

— Да, бях.

Зачаках.

— Бях ами — чу се тихият му, замислен глас. Усетих, че се напрегам, за да го чуя под внезапния порив на вятъра. — Горките животни, всичките бяха хванати в капан там. Пламъците трябва да са опърлили подметките на Господа, толкова високо се издигаха в небето. Всичките хубави коне отидоха. Беше трагична загуба, казвам ви.

— Джим — изрекох, — знам за лейди Джейн.

— А! — Той се намръщи, поклати глава и пак погледна към огромната греда, която лежеше почти изгоряла на земята. — Значи клюкарските езици вече са ви посетили. Не съм изненадан. Ще ви пълнят ушите с приказки за таласъми сигурно цели две седмици. Срамота е, че няма какво друго да правят, освен да съсипват доброто име на човека.

— Вярвате ли им? — запитах направо.

— Вярвам само в това, което намерих, като дойдох тук: пламъци се издигаха към небето, а моят приятел — Негова Светлост, стоеше точно там и гледаше като омаян в пламъците.

— Добре ли го познаваш, Джим?

— Да, познавам го. Не от много време, да имате предвид, не повече от три години, но сме си близки, ей така.

И той вдигна големите си склучени ръце, за да ми покаже.

— Спасил си му живота?

Видя ми се изненадан.

— Той ли ви каза това?

— В известен смисъл.

Джим кимна.

— Измъкнах го от оня воден гроб, наистина, мислех си, че вече е труп, цял премръзнал лежеше с глава и рамене извън водата, а тялото в лед. Занесох го в моята къща, лежа там две седмици, трепереше и бълнуваше от треска. Като се свести накрая, не помнеше кой е, къде е отивал, когато конят му паднал под леда. Така изкара цял месец; тогава се сприятелихме.

Седнах на един камък и свих крака под наметката си. Крачейки напред-назад пред мене, Джим продължи:

— Да знаете, разбрах, че не е селянин като мене, носеше хубави дрехи, като го измъкнах от оня лед. И говореше като благородник. Някак се надявах, че няма да си спомни, че ще остане при мене, ще ми стане син. Няма да ви лъжа. Тогава една сутрин си спомни кой е, макар че не помнеше какво е правел на пътя за Йорк, настоя да дойда в Уолтъмстоу с него и както виждате, дойдох. Бях беден и горд, но не ме е страх от работа. Той ме нареди тука и ми даде работа, и по-голяма надница, отколкото щях да изкарвам като овчар.

— Той обичаше ли Джейн? — запитах.

Джим спря и ме погледна, лицето му изглеждаше странно под бледата светлина. Взирахме се един в друг, без да говорим. Накрая отвърна:

— Обичаше само една жена и досега мисли за нея. Сега тя няма лице за него, макар че загубата ѝ го гложди отвътре...

Исправих се, сърцето ми заби нетърпеливо. Застанала едва на един дъх разстояние, обърнах лице към него и го замолих с пресипнал и несигурен от предчувствие глас:

— Кажи ми коя е обичал, Джим, кажи ми го сега.

— Защо ти трябва това, момиче? Тя е мъртва, нали разбираш. Мъртва и заровена, и студена в земята, закопана в някакъв бедняшки гроб на север оттук. Той се обвинява и за нейната смърт, горкият

момък. Ако знаех, само ако знаех тогава, когато лежеше с треска в леглото ми и викаше името й...

Сграбчих ръцете му и го разтърсих.

— Кажи ми кое име е викал, приятелю, трябва да знам.

— Маги — отвърна. — Скъпата на сърцето на милорд беше Маги.

Отпуснах ръце и отстъпих, залитайки. Вятърът дърпаше качулката на наметката ми, докато подлагах лице под спускащата се ледена мъгла и стенех:

— Маги.

Обърнах се и побягнах обратно към Уолтъмстоу.

Стоях, треперейки, в стаята си, това благословено светилище с неговата заключена врата, която държеше света на разстояние. Навън вилнееше зимната буря и хвърляше киша по прозореца ми. Бях объркана. Какво да правя? Представите ми за Никълъс Уиндъм се бяха превърнали на прах. Той беше обичал Маги, беше хлипал в отчаяние с нейното име на уста, докато се е борел за собствения си живот. Но тя беше изгубена за него, в мисълта, ако не в сърцето. Как е възможно, питах се.

Излязох от стаята си със свещ в ръка и се поколебах в коридора. Отдясно се отваряше мрачна бездна. Отляво... вратата на ателието на Уиндъм беше отворено, примамваше ме, изкушаваше ме и аз си казах, приближавайки се към прага, че нямам право да се натрапвам; беше ми заповядано да не си позволявам волности в неговото ателие. Но с всяка минаваща минута намирах как нуждата ми да науча тези семейни тайни става все по-настойтелна.

Вратата поддаде със слабо изскърцване, докато влизах, вдигнала свещта, за да осветя по-добре сенчестата вътрешност. Преглътнах страха си, влязох и затворих тежката врата зад себе си.

Стаята, така ярка и дружелюбна тази сутрин, изглеждаше съвсем различно сега, когато дневната светлина отново се беше превърнала в здрач. Застанала в ореола си от светлина, аз заразглеждах едно след друго тежките платна, сякаш всеки момент щяха да им изникнат очи и нокти и щяха да скочат върху ми от сенките си. Пакостница, укорих се. Тук няма нищо друго, освен бои и платна, разпънати върху прости рамки от ясен. Вдигнах упорито брадичка и се осмелих да навляза още по-навътре в стаята.

В надежда да намеря портрета си се запътих право към покрития статив в средата на стаята. Но когато вдигнах ръка, за да отместя покривалото, се поколебах. И едновременно с колебанието ми вятърът удари по прозорците така, че те задрънчаха в зловещо предупреждение.

Пламъкът на свещта трепна и умря. Останах да стоя в тъмнината сред мрачните стени на стаята. И чаках, вслушвайки се в трескавото биене на сърцето си в ушите ми. В този момент си пожелах тук да беше Никълъс. Ужасният, суров, войнствен лорд Никълъс Уиндъм, граф на целия Молъм. Демон. Убиец и побъркан. Да, исках да е при мене; по-скоро бих изтърпяла каквато и да било жестокост, на която можеше да ме подложи, отколкото да отстъпя пред идиотския си страх от тъмното.

Мисли, казах си. Имаше ли вълколаци, скрити в сенките, когато направих първата си стъпка навътре в тази стая? Не. Имаше ли таласъми? Не. Вампири? Не! Не! Поех си дълбоко дъх и фокусирах очите си върху най-дълбоките сенки, фокусирах, докато напрежението в очите ми предизвика главоболие.

Само ако можеше вятърът да спре да реве, да прекрати безпощадните си набези върху тресавището! Удряше по стените, шибаше клоните на кестените, удряше ги така силно срещу прозореца, че бях сигурна, че стъклата ще се изпочупят пред краката ми. Дръпнах завесите и с изненада открих луната сред бягащите облаци. Появи се за миг, но достатъчно, за да освети земите на Уолтъмстоу с леденосиня светлина.

Светлината се изливаше в прозорците и из стаята. Когато се обърнах, метнах отчаян поглед наоколо си, за да се уверя, че никакви демони не се крият наблизо. Колко съм грешала. Сред изваяните украшения над вратата беше кацнала една гротескна фигура, отворила широко грозната си уста в пристъп на смях, а тесните като цепнатини очи се взираха в мене и се подиграваха на страха ми. Инстинктивно отстъпих.

Кестенът мятеше насам-натам голите си клони, хвърляйки дълги, изкривени сенки по пода. Фокусирах отново очите си върху самотното платно в средата на стаята, принудих краката си да се раздвижат и се приближих към него. Бързо! Преди лунната светлина да е изчезнала... преди да ме открият тук... преди да съм умряла от уплаха.

Отметнах покривката и се вгледах. Гъста черна коса се спускаше по раменете на момичето до средата на гърба. Коя беше тя, това безлико тъмнокосо бездомниче, обградено от туфи изтравниче и ярдове бисерносива тъкан? Не бях аз. Не бях седяла сред тресавище с изтравничета. Може би това беше портретът на другата.

Изтичах към платното и го открих.

Лунната светлина изчезна и пак се озовах в мрак. Пуснах покривалото, сякаш беше горещ въглен, свих пръсти в дланта си и притиснах ръка към разтрепераното си сърце. Какво бях видяла там? „Портрети на лудостта!“ припомних си думите на старата вещица. Ужас, да. Страх, несъмнено. Но лудост? Как другояче бих могла да го нарека? Какъв ум би могъл да се заеме да рисува портрети на подобно неизразимо зло? На скелетни ръце, посягащи от пламъците, докато извителни очи се взират от лица, лишени от плът?

Колко страдах в този момент! Когато пристигнах в Уолтъмстоу, се молах дано лудостта на Никълъс Уиндъм да е дълбока и истинска. Да го заслепи за действителността, та да мога да извърша престъплението си и да избягам завинаги. Уви, не беше съдено да стане. Защото с всеки час, който прекарвах сред стените на Уолтъмстоу, все повече се безпокоях за състоянието на ума му. Как иначе можех да се чувствам, като знаех какви са чувствата му към Маги? Че я беше обичал; че още я обичаше. Дали чувствата му не са го подтикнали към ръба на безумието?

Питах се там в тъмнината с вятъра и суграшицата, които биеха по къщата, с мириса на терпентин, от който главата ми започваше да се замайва. Клекнах под погледа на гротескната фигура и се зачудих какво да правя. Инстинктите ми ме предупреждаваха да бягам, да взема това, за което съм дошла, и да изчезна в нощта като крадец. И така, събирайки смелостта около себе си като мантия, станах и се запътих към вратата.

Тъкмо тогава чух смеха.

Отначало го взех за свистенето на вятъра. Но не. Никой обикновен вятър не би звучал така. Той изпълваше всеки черен ъгъл на стаята. Накара ме да замръзна на място. Изпълни гърдите ми със сърцераздирателен страх, а ума ми с представи, прекалено страшни, за да ги изрека. Не можейки да понеса звука нито миг повече, изтичах от стаята, като по пътя изпуснах свещта, но не си дадох труда да я взема.

Не спрях да помисля накъде тичам, докато не се намерих в светлите, топли пространства на стаята на Кевин. Застанала на прага, се наслаждавах на ярката светлина, пълнех очите си с веселите лица на танцуващи овце и с приятното съскане на огъня в отдалеченото огнище. Тук бях в безопасност от демоните, лудостта и...

— Ах, госпожице Ръшдън, виждам, че още сте тук — чу се гласът на Ник.

Стресната от унеса си, се обърнах, за да намеря гласа с дълбокия тембър, който така добре познавах.

Той седеше на стол с висока облегалка и проста форма, дългите му крака бяха леко разтворени, дясната ръка обвита властнически около раменете на Кевин. Кевин, облегнал гръб на гърдите на баща си, спеше в блажена забрава.

— Ще дойдете ли при нас? — изрече моят господар.

Долових заповедта и побързах към него. Тогава забелязах отворената врата по-нататък. В тази мъничка, мрачна стая, на стол като този, в който се беше изтегнал Никълъс, седеше Биа. Очите ѝ, същински дребни кръгли стъклени зрънца, ни наблюдаваха вторачено.

— Не обръщайте внимание на старата — каза той.

Отвърнах лице от нея, както ми беше казано.

Графът прокара дългите си пръсти през косата на сина си, преди да вдигне очи към мене. В този момент бях поразена от приликата помежду им. Ранена от нея. Моят господар лорд Молъм изглеждаше едновременно млад и стар, кожата на лицето му не беше набръчкана, с изключение на дълбоките бразди между очите. А очите му, как ме докосваха, стопляха ме, но и ме караха да потрепервам.

Той остана да се взира дълго в мене, разсеяно потърквайки брадичката си о темето на Кевин. Накрая запита:

— Търсите ме, за да си подадете оставката ли, госпожице Ръшдън?

Въпросът ми се стори странен и се намръщих.

— Защо да го правя?

— Мислех, че вече трябва да сте разбрали каква лудост е да приемете да работите за мене. Кажете ми, хареса ли ви обиколката из конюшната?

Сърцето ми се заблъска в гърдите.

Той остана за миг неподвижен.

— Е?

— Много, милорд. — Отвърнах поглед.

— Погледнете ме. — Когато се подчиних, той продължи: — Господи, колко ми е омръзнало хората да отместват очи, когато вляза

някъде. Има ли нещо неприятно в начина, по който изглеждам, госпожице Ръшдън?

— Ами...

— Да не би да ми е излязла брадавица на носа?

Закрих усмивката си с пръсти.

— Нямате брадавица, сър.

В студеното сиво на очите му внезапно затанцува топлина.

— Така е по-добре — каза той по-меко. — Разсмяхте ме през деня; връщам ви услугата. — Посочи към една табуретка, покрита с орфана брокатена възглавница. — Вземете я и седнете пред мене.

Придърпах я пред краката му.

— По-близо — заповяда той.

Дръпнах я по-близо, почти между коленете му, и седнах.

— Кажете, госпожице Ръшдън, какво мислите за сина ми.

Погледнах ангелското лице и почувствах как бузите ми се сгорещават. Гърлото ми така се стегна от емоции, че едва успях да проговоря.

— Мисля, милорд, че е най-красивото дете, което някога се е раждало.

Гъстите черни мигли на моя господар се сведоха и забелязах как клепачите му потрепват.

— Да — отвърна той приглушено. — Моля се дано да порасне по-здрав от баща си по сърце, душа и ум. Моля се дано тази... болест, която ме разяжда, да не се окаже наследена, когато порасне.

Тихото пукане на червенеещата пепел в огнището беше единственият звук в стаята, докато гледахме как спи Кевин. В тези мигове копнеех никога да не напускам тази стая, това дете или този мъж. След като бях изгонила от мислите си слуховите и портретите на лудостта, бих била доволна да прекарам дните си, без да се отдалечавам от този стол.

— Ариел — чу се тихият глас на Ник и аз се изтръгнах от бляновете си, за да го погледна в очите. Почувствах как сърцето ми омеква, как главата ми се замайва, но това не беше нито ново, нито необичайно; бях го изпитвала хиляди пъти в негово присъствие.

— Сър? — изрекох твърдо.

— Изражението ви е меланхолично. Тъжна ли сте?

— Огорчена съм, милорд.

— Кажете ми защо.

— Не мога да разбера вашата болест. Какво ви накара, милорд, тази сутрин да нараните сестра си?

— Аз съм побъркан.

— Не го приемам.

— Аз съм чудовище.

— Нелепост.

Той хвана брадичката ми в дългите си, твърди пръсти; погледът му се заби в мене като острата, блестяща стомана на двуостра рапира. Наведе се леко към мене и изрече, докато устата му сякаш се увиваше като камшик около думите:

— Малко глупаче, имате очи, отворете ги. Вижте ме какъвто съм. Аз съм лъжец и развратник. Забавлявам се, като прилъгвам сърца и ги разбивам. Аз съм побъркан от дълго родословие побъркани. Аз съм убиец...

— Престанете! — Сkochих на крака и закрих уши с длани. — Няма да слушам това.

— Тогава сте глупачка — изрече той спокойно.

Свалих ръце и го погледнах твърдо.

— Страхувам се, че сте прав, сър, но това е мое право.

— Седнете, госпожице Ръшдън.

Подчиних се. Седях извънредно тихо и продължавах да гледам детето. Погледът ми се отместваше към ръцете на моя господар, бавните им кръгови движения върху косата на Кевин ме хипнотизираха. Искях да вдигна очи и да срещна неговите, но не смеех. О, не, това щеше да бъде катастрофално. Защото чувствах как гърдите ми се разтварят при гледката на баща и син и един поглед в буреносните му очи щеше да означава моята гибел.

Изведнъж Никълъс се изправи. Положи нежно Кевин в леглото и подпъхна одеялото около него.

Отиде към вратата на стаята, спря, извърна се и заповяда:

— Елате, госпожице Ръшдън.

С известно съжаление се присъединих към него.

Влязохме в голяма стая с висок таван с такива великолепни гипсови украси, че едва можах да сдържа възхищението си. Стените

бяха тъмни, с дървена ламперия, но блестяха под светлината на торфения огън в камината.

Влязох в стаята и зачаках, докато Никълъс се приближаваше към бюрото си. Като че ли колебаейки се, спря и за няколко мига притисна пръсти към гладката махагонова повърхност. Забелязах с тъга лекото хлътване на раменете му и навеждането на тъмнокосата му глава.

Отворих уста, за да заговоря, когато той пак се обърна към мене. Лицето му изглеждаше бледо, както в първата сутрин при пристигането ми в Уолтъмстоу. Очите му бяха хлътнали и мътни, клепачите — натежали.

— Елате насам — изрече той с глас.

Смеех ли?

Той се облегна леко на бюрото. Опита се да изправи рамене.

— Колебаеш се, а, детенце?

— Не, сър.

— Тогава ела тук. — Когато се подчиних, поддържайки почтително разстояние помежду ни, той посочи към отворената книга на бюрото му. — Можеш ли да четеш? — запита.

— Колкото да разбирам, милорд.

Видя ми се удовлетворен.

— В такъв случай ми кажи какво виждаш написано под днешната дата.

Обърнах отворената книга към себе си и заразглеждах драсканиците.

— Сватбеният ден на Адриен — прочетох на глас.

— Така. Нали виждате, не съм си го измислил.

— Но, милорд — затворих книгата, — сигурно знаете, че тези планове са били отменени.

— Мислех, че го знам. Да, Да, знаех го. Боже милостиви, знаех го.

Погледнах към върховете на ботушите му и запитах шепнешком:

— Тогава защо?

Внезапният му смях прозвуча свирепо и диво.

— Защо? Беше този подарък. Този проклет топ дантела. Не си спомням да съм го купувал, госпожице Ръшдън. Когато го намерих увит в хартия и с панделка, и поставен тук на бюрото ми, наистина си въобразих, че съм сънувал цялата онази унищителна сцена на годежа на

сестра ми. Не за първи път си въобразявам разни неща, както скоро ще научите, ако продължите да живеете тук. Живея в постоянно състояние на объркване и когато намерих подаръка... — Гласът му спадна, поразен. — Просто не помислих. Спонтанно го грабнах и... Боже в небесата, по-скоро бих си измъкнал ръката от рамото, вместо да нараня Адриен.

— Тогава ѝ го кажете.

Той ми хвърли кос поглед.

— Малка невинна душице — чух го да казва. — Виждате пред себе си двама мъже. Лорд Молъм, граф на това село, никога не би наранил сестра си, но другият... ах, другият, какво би направил той? Хмм? — Вдигна ръка и я положи на бузата ми. — Има лудост в мене, няма да отричам. Тя е тук, в главата ми сега, раздува се, напира срещу слепоочията ми, докато болката не ме хвърли в забрава. От тези часове се ужасявам — когато ме обгърне чернота и не мога да отговарям за нищо, дори за името си. Когато не съществува нищо, освен проблясъци на лица и гласове; когато съм зависим от семейството и приятелите — колкото и да са малко — да ме осведомяват какво съм вършил, когато съм достатъчно разумен, за да ме е грижа.

Отпусна ръка и хладният прилив на въздух, който я замени, сякаш опари кожата ми. Закопнях да върна тази красива ръка и отново да я притисна към лицето си, да обърна уста към нея и да пия от аромата ѝ, докато не отпадна. Но най-вече копнеех да го излекувам.

Той се заразхожда бавно из стаята, като от време на време притискаше пръсти към главата си. Отиде към сводестия прозорец зад бюрото и остана там известно време, взрян в мократа тъмнина навън. В този момент ми се стори, че той прекарва целия си живот, като гледа навън към един свят, който му е познат и в същото време чужд. Какво търсеше там? Покаяние? Истина?

И тогава внезапно разбрах. Разбрах го, когато той вдигна ръка и я притисна към заскреженото стъкло на прозореца. Ударът ме обвя, изтиска дъха от дробовете ми и аз се принудих да се облегна на бюрото, за да потърся опора. Не към градините гледаше той, не към селото Молъм или към тресавището отвъд него. Гледаше към себе си: към отражението на непознатия, в какъвто се беше превърнал.

Избягах. Изтичах обратно в стаята си през студа и тъмнината към моята самота, затворих вратата си и я заключих. Не мога да го

направя това, заклех се. Ще си тръгна сега. Ще си тръгна и никога няма да погледна назад.

Пак отключих вратата си и я отворих. Тръгнах решително към стаята на Кевин, заставах пред вратата и погледнах към далечната люлка със спящото дете. Приблжих се на пръсти, като хвърлях предпазливи погледи към стаята, където седеше церберката. Вслушах се, после внимателно се придвижих покрай стената и надникнах иззад вратата. Точно както си го бях помислила. Тя все още седеше на стола си, костеливите ѝ ръце бяха стиснати на скута, главата отпусната спокойно назад.

Побързах към леглото, нямайки търпение да задействам плана си. Кевин лежеше по гръб. Вгледах се в него за един дълъг момент: хубавата му кожа, бузките като ябълчици. Сърцето ми чукаше в гърдите, когато пяхнах ръце под него. Тъмната му коса се дръпна от челото му, разкривайки порязаното над веждата. Едва тогава помислих за Ник, за ръцете му, които трепереха от тревога, докато докосваше нежно главата на момчето.

Моментът беше най-болезненият от всички, които бях преживяла. Най-черният, най-срамният. Разкъсваше ме собственият ми егоизъм.

Оставих момчето в леглото му, върнах се в стаята и прекарах там следващите няколко часа в такава отчаяна нерешителност, че забравих дори страха си от тъмното и едва забелязах, когато свещта ми изпращя и угасна. Сънят, който успях да призова, не беше нито мирен, нито възстановяващ. Мятах се и се обръщах на дюшека си, съжалявайки за обещанията, които бях дала на себе си и на Джеръм. Горкият Джеръм. Трябваше да ме остави заровена в Менстън, защото купената ми свобода не ми служеше за нищо. Липсваше ми смелост. Бях объркана. Бях все още влюбена в Никълъс Уиндъм, сърцето ми беше приковано към един побъркан. Уви, моето отчаяние беше пълно!

Той ме потърси още в полунощ. Като чух почукването му, се измъкнах от леглото, още стиснала здраво ключа в юмрука си. Докато търсех пипнешком пътя към вратата, го чух да се разхожда напред-назад. Той не се поколеба, когато отворих вратата, а решително прекрачи прага и се запъти право към прозореца. Дръпна завесата и силуетът му се очерта неподвижен срещу сребристото стъкло.

Зачаках, разтревожена от състоянието на ума му.

— Спяхте ли? — запита той най-накрая и аз забелязах разлика в гласа му.

— Да, милорд.

— Дълбоко ли спите?

— Да, сър.

— Тогава не сте чули нищо? Никакви стъпки? Никакъв глас в коридора?

— Само вашия, сър, когато почукахте на вратата ми.

Видях дъха му да се сгъстява като мъгла по стъклото. Тогава той облегна глава на прозореца, притисна бузата си към него, сякаш хапещата му студенина би могла по някакъв начин да успокои трескавото му състояние.

— Никакви стъпки. Никакви гласове. Как е възможно?

— Обезпокоиха ли ви тези неща? — запитах.

— Събудиха ме.

— Може да е била прислугата. Матилда или Поли, или Биа...

— Вещицата спи. Проверих я.

— Тогава...

— Беше съпругата ми.

Изпуснах ключа. В тъмното звукът отекна като трясък на чинел. Паднах на колене и плъзнах ръка по пода, докато пръстите ми не напипаха ключа.

— Беше съпругата ми — повтори той по-високо. Обърна гръб на прозореца и макар да не виждах лицето му, знаех, че ме е забелязал

къде съм коленичила на пода. — Беше съпругата ми — изрече отново.

— Съпругата ви, сър.

— Да не би да ми кажете, че съм си го въобразил?

— Едва ли мога да ви казвам нещо, сър, тъй като не съм го чула.

— Тогава казвате, че щом не сте го чули, е било само моето въображение?

— Не, сър. Просто аз не съм го чула.

— Тогава ще твърдите, че е била прислугата.

— Да *твърдя* каквото и да било пред Ваша Светлост ще означава да прекращвам границите си. Никога не бих го направила, сър, във ваше присъствие.

— Разбира се, че няма да го направите, госпожице Ръшдън, ще се гушите до огъня чак до сутринта, може би в кухнята, може би в килера, и ще си отпуснете езика...

— Не, няма. Не съм клюкарка.

— Но не ми вярвате.

Изправих се и помислих да запаля свещта. Спорът с една сянка ме изнервяше.

— Е? — продължи лорд Молъм. — Ако ви кажа, че съпругата ми ме викаше по име иззад вратата на спалнята ми, ще ми кажете ли, че съм побъркан?

— Не, сър, няма. Идиот, може би, но не съм малоумна.

Сега той потъна в мълчание.

Накрая пристъпи по-близо. Сега виждах по-добре лицето му: изглеждаше измъчено. Косата му беше разрошена, по-черна от сенките, и падаше на челото му. Бялата му риза беше разкопчана.

— Госпожице Ръшдън — поде той. — Често ли спите с дрехите?

— Ако случаят го налага. А вие, сър?

Ново мълчание. Наблюдавах как бледосивата пара излиза от устата му, когато си поема дъх, а после го изпуска. „Дракон!“ помислих си.

Стиснах полите си с пръсти и запитах:

— Ще рисувате ли, Молъм?

Той помисли над въпроса ми, преди да отговори.

— След пет минути.

Мина покрай мене и изчезна в коридора.

След пет минути бях заела мястото си. Никълъс беше взел чисто платно, палитра с пресни, лъщящи бои и започна да работи. Отново ме накара да седна леко извърната. Не можах да не запитам:

— Сър, защо пренебрегвате лицето ми в рисуването? Непривлекателно ли е?

Главата му се вдигна. Очите му се взираха в мене над горния ръб на платното.

— Напротив — отвърна той. — Имате много привлекателно лице.

Зарадвах се на комплимента. После казах:

— Но вие имате някакви предпочитания към задната част на главата ми. Косата ми, може би раменете ми, повече ли ви допадат?

Лявата му вежда се вдигна.

Затворих уста и погледнах към прозореца. Половин час мина, преди да проговоря отново.

— Сър, имам идея. Може би не сте чули нито Биа, нито Матилда или Поли пред вратата си. Може би сте сънували, че чувате съпругата си.

— Не спях, когато чух гласа й втория път, госпожице Ръшдън.

— Но може би, сър, сте мислили, че сте буден. Често пъти умът ни греши...

— Бях буден, госпожице, и седях в леглото.

— В такъв случай ще направя следното предположение: може би е бил вятърът. — Погледнах го с крайчеца на окото си. — Възможно ли е, милорд?

— Не.

До този момент не се бях сетила за смеха, който бях чула при тайното си посещение в тази стая. Ако някой се беше опитал да ме убеди тогава, че ужасният звук не е бил нищо повече от вой на вятър, щях яростно да го отрека.

В този момент Никълъс изпусна четката си. Загледах как се навежда, за да я вземе. Тогава забелязах, че свещта, която бях изпуснала по-рано, лежеше близо до крака му. За свой ужас се изчервих.

Уиндъм се изправи, завъртя четката между пръстите си и се намръщи, докато се взираше в платното. Погледнах отново към свещта. Погледнах отново към него. Очите му, студени и твърди като

олово, ме оценяваха. Погледът, който ми отправяше, беше странен, не толкова свиреп, че да се изплаша, но застрашаващ. Седнах поизправено и погледнах пак към прозореца. Той продължи да рисува.

В девет и половина сутринта стоях в кабинета на Тревър, навила ръкави до лакътя. Лекарството отначало ми щипеше на ръката. Вперих очи в дребничкия мъж, заклещен на един стол между рафтове с медицински книги и маса, отрупана с високи купчини листа. Лактите му бяха подпрени на коленете, а главата отпусната в дланите. Когато той изстена, погледнах към Тревър и изрекох:

— Сигурно го боли.

— Ще си изчака реда — отвърна той рязко. После, като промишевовете за последен път, промърмори: — Този глупав старец идва три пъти тази седмица за проклетите си черва и глава. Пуснах му кръв, затова му треперят коленете, но пак идва.

Бях смаяна от тона на гласа му, но не го показах.

— Опитайте ли каломел? — запитах.

После разбрах какво съм казала, прехапах устни, вперих очи в стенещия пациент и затаих дъх.

Ако Тревър изобщо ме беше чул, не го показа с нищо. Обърна се към масата, запуши отново шишенцето и хвърли марлите на пода, не успявайки да улучи кошчето.

— Докторе — чу се умореният глас на мъжа, — главата ме цепи, а червата не са по-добре. Нямате ли нещо да ми дадете, докато чакам?

— Не правя чудеса — отвърна Тревър, както ми се стори, доста рязко.

Спуснах ръкави и се приближих към стареца, забелязвайки, че е блед и очите му са добили лек стъклен оттенък. Той ме погледна жално и поклати глава.

— Пак ще ми пуска кръв. Много малко кръв ми остана.

Огледах се, докато Тревър се приближаваше с нож в едната ръка и чашка в другата. Хванах ръката на човека.

— Ще бъдете много храбър, нали?

— Няма да квича като прасе, ако това имате предвид. Но ето какво ще ви кажа. Много ще се радвам, щом се върне доктор Брабс, много време го няма, кълна се. Ами Мери Франсис се залежа преди

две седмици и още не е станала. Жално ти е да я гледаш и отпада с всеки ден. Кълна се, няма да доживее до другия месец, ако Брабс не се върне.

Тревър тръшна чашката на масата, хвана ножа и впери сините си очи в лицето на пациента си.

— Къде искаш този път, Доналд? В гърлото, може би? — Когато го изгледах изненадана, той се усмихна и вдигна рамене. — Много добре, значи, стари мошенико, давай ми главата си. Ще го направя възможно най-безболезнено.

— Искате ли да ви затопля чашката? — обърнах се към Тревър.

Рязко кимване беше единственият му отговор, затова аз затоплих стъклената чашка над огъня, докато не стана толкова гореща, че не можех да я държа. Наблюдавах над рамото си как болният старец свежда глава почти до коленете си, затваряйки очи, докато Тревър размахваше сребърното острие напред-назад пред лицето му.

— Готов ли сте, господин Дикс? — запита Тревър.

— Да — измънка мъжът.

— Чашката готова ли е? — повика Тревър.

— Да — отвърнах.

— Тогава елате бързо.

С леко перване от китката той заби ножа в челото на господин Дикс.

Едва не се спънах, докато бързах да притисна побиращата четири унции чашка към челото на господин Дикс. Тя веднага прилепна към главата на пациента. Вакуумът, създаден от охлаждането на чашката, накара кръвта да бликне от прореза.

Тревър се извърна, без да окуражи по никакъв начин пациента си, който пребледня и затрепери. Плъзнах ръце около треперещите рамене на Дикс и започнах да го успокоявам.

— Хайде, господине, това несъмнено ще ви излекува. Имайте вяра.

— Вярата ми изтече с кръвта — изрече той.

— Хайде, хайде, скоро ще приключи.

Той поизвърна лице към мене.

— Вие сте мило момиче.

— Не, господине, ни най-малко.

— Напротив. Нежно и добросърдечно.

— Мълчете сега. — Усмигнах се и погалих челото му. — Сега сте слаб и сте склонен към сантименталности.

— Много сте хубавичка.

— Господине, може би сега сте по-добре? Хайде, виждам цвят по бузите ви.

— Имате ли съпруг, момиче?

Очите ми се разшириха.

— Имам син на вашите години, нали разбирате.

— Не мисля за брак, господин Дикс, но ако мислех, сигурна съм, че вашият син ще бъде прекалено добър за мене.

Той плесна с ръце.

— И скромна! Докторе, къде я намерихте?

Забравяйки чашката, прилепнала към челото му, той устреми блестящия си, макар и малко трескав поглед към своя лекар, който на свой ред ме изгледа.

— Тя принадлежи на брат ми — каза Тревър и аз забелязах леко повдигнатия ъгъл на устата му, докато продължаваше да ме наблюдава. — Съгласен съм, че е доста филантропски настроена. И да, освен това е хубавичка.

Не бях свикнала да ме оценяват така. Това ме накара да се изчервя.

Усещайки смущението ми, Тревър веднага се зае с пациента си, а аз побързах към вратата, като спрях само колкото да пожелаая приятен ден на стареца.

На влизане в кухнята ме посрещнаха приветствията на Матилда. Тя ме настави на масата и бухна пред мене препълнена купа с димяща овесена каша, плуваща в масло и подсладена с петмез. Получих препечена филийка и мармалад от къпини, пита с вишни и кафе.

Наоколо ми другите се суетяха да приготвят много по-солидна закуска за работодателите си. Шунка цвърчеше на огъня, кейкове бухваха в пухкави хълмчета в тухлените фурни. Извънредно цененият китайски чай на Адриен се запарваше в бял порцеланов чайник с нарисувани купидончета и гирлянди от розови рози.

Точно тогава Поли влезе в стаята от външната врата с престилка, издута от яйца. Вятърът се вмъкна заедно с нея, завъртайки вихрушка

от листа и снежинки, които бяха започнали да се сипят от натежалото небе.

— Уф — изпухтя тя, — въвн е студено като задник на копач. До вечерта снегът ще ни засипе.

Матилда скочи към чая, обгръщайки го с ръце, както квачка пази пиленцата си.

— Затвори тая проклета врата; знаеш какво прави милейди, ако чаят ѝ е изстинал.

— Да бе, разпада се на парцали като брат си — измърмори един глас.

Скоро щях да науча, че името на младата жена е Кейт.

— Извинете. — Гледах в овесената си каша, докато говорех. Суетнята около мене замря. Тогава, сигурна, че съм привлякла вниманието им, казах: — Мисля, че не би трябвало да се шегувате с лорд Молъм или със сестра му. Те плащат заплатата ви, нали?

Останаха да ме зяпат. Хвърлих донякъде строг поглед към всяка и докато забърквах сметана в кашата си, заявих твърдо:

— Те заслужават вашата лоялност. Без ангажимента им към вас вие несъмнено щяхте да бъдете заети с някакви дейности, които може и да не са толкова удобни или прилични като тази.

Матилда се прокашля.

— Права е, жени. Казвала съм ви...

— Стига, де. — Това беше Поли. След като остави яйцата си на масата, тя впери очи в Матилда и изви нагоре уста така, че заприлича на синигер. — Той е побъркан, даже не е човек, ако питате мене. Трябва да го затворят, като се знае какво е направил. Гарантирам, че ако аз или вие бяхме извършили същото престъпление, откога още да са ни пратили в Лийдс. — И подчерта изявлението си с рязко тръсване на главата. Раздразнена, Матилда се противопостави:

— Нямах доказателства, нахалнице такава, че Негова Светлост има пръст в смъртта на Нейна Светлост.

— Бил е там тогава, нали?

— Е, и?

Местех очи ту към едната, ту към другата, смутена от разгорещените им аргументи. Гласовете им ставаха все по-високи и бях сигурна, че Уиндъм скоро ще ги чуят. Погледнах към Кейт, когато и тя се присъедини.

— Е, време беше вече някой да направи нещо, че да я спре да флиртува. Гавреше се с положението си. Съкруши сърцето на госпожица Адриен, като я изгони от собствените ѝ стаи и я остави на издръжка. И не се притесняваше от тайните си срещи с разни господа. Ами с ушите си съм чувала как Негова Светлост я обвинява в изневяра и тя си признава. Хвърляше му го в лицето, викаше с цяло гърло. Казваше, че нямал право да я упреква за връзките ѝ след това, което бил направил.

Матилда изфуча.

— Негова Светлост не може да бъде държан отговорен за това, което е правил, преди да се ожени за Джейн. Във всеки случай, не е било нейна работа.

Очите на Кейт се окръглиха като чинийки, неверието ѝ беше очевидно.

— Е, той го направи да е работа на Джейн, нали, като пусна оня пропаднал тип в къщата. — Погледна към мене. — Точно така беше. Всички знаят, че милорд и милейди бяха женени само на хартия. Никога не са прекарвали нощта заедно — като съпруг и съпруга — в тази къща.

Матилда едва не подскочи от раздразнение.

— Трябва да пресичаш такива клюки, Кейти Смит.

— Но това е вярно, Тили, и ти много добре го знаеш.

Кейт погледна към Поли за потвърждение, после пак към мене. Бях започнала да се надигам от стола, хванала се за масата, за да осигуря опора за треперещите си колене, когато Кейт присви очи и изрече:

— Не е тайна, знаете ли. Не е като да не се е оплаквала Джейн пред цял свят, че Уиндъм я е изложил. Не е никаква тайна, че мастър Кевин е...

Бях затворила очи, когато стоята внезапно звънна в гробовна тишина и разбрах, дори преди да ги отворя и да се обърна, че Никълъс е тук.

Възстановявайки спокойствието си, направих лек реверанс и срещнах сивите му очи, без да мигна. Лек, но несъмнен трепет мина по мене, докато ме разглеждаше с привидно безразличие. За миг се запитах дали е чул забележката на Кейти, после също толкова бързо отхвърлих въпроса.

— Елате, госпожице Ръшдън — каза той.

Тръгнах вдървено към него, без да погледна назад към унизените жени.

Влязох в стаята за закуска след него. Спрях на прага и зачаках, питайки се какво трябва да направя сега. Адриен седеше в единия край на масата за закуска, а пръстите ѝ разсеяно минаваха по месинговите инкрустации, които украсяваха палисандровия фурнир. Тревър, седнал от едната страна на сестра си, разбъркваше кафето си и вдигна очи от четивото си, когато Никълъс обяви:

— Госпожица Ръшдън ще се присъедини към нас.

Изненадана, запитах:

— Сър?

Той се отпусна на стола си и посочи едно място до себе си. Бузите ми пламнаха, когато Тревър и Адриен ме загледаха с любопитство. Изправих рамене и казах:

— Благодаря ви, милорд, но не. Мястото ми е в кухнята и...

— Казах — той погледна към мене, сивите му очи бяха заплашителни, — седнете.

Подчиних се.

Никълъс изгледа предизвикателно брат си и сестра си.

— Намирам за необходимо да отделя госпожица Ръшдън от онези пепелянки в кухнята. Ако някой от вас има проблем с моето решение, да говори сега. Не? — Отпусна се назад на стола си като крал, наблюдаващ поданиците си, и изви устни в усмивка. — Мислите си: „Да му угодим“. Мъдро, много мъдро. Не съм в настроение да мисля над решението си в този момент.

Тогава Поли влетя в стаята. Спря на място, като ме видя. Никълъс погледна свирепо към зашеметената прислужничка и изрече през зъби:

— Обслужете я.

Поли направи реверанс в знак на съгласие и изхвъркна от стаята само за да се върне след минута със същата закуска, която бях започнала да ям по-рано. Когато жената трупна пред мене купата с желирала се овесена каша, Негова Светлост заяви:

— Махнете този боклук от погледа ми. Ако не съм съвсем полудял, надушвам да се пече шунка.

— Да, милорд.

— Тя ще получи шунка, значи. И яйца. И малко от онова черно злато, познато като чай.

Поли грабна овесената каша от масата и излетя навън.

Огледах мълчаливо стаята, отбелязвайки, че Тревър се е върнал към книгата си. Адриен, сякаш свила се на стола си, беше стиснала ръце в скута си и се взираше в Тревър, докато той не преставаше да разбърква кафето си.

— Нещо против? — изсъска тя с нервен глас.

Без да вдигне поглед, Тревър потупа с лъжичката по ръба на чашата, после я остави настрана.

— Благодаря — каза тя.

Макар да съзнавах, че Никълъс ме наблюдава, не можех да го погледна. Питам се защо ли го прави. Не ми беше удобно в присъствието на тези хора, не повече, отколкото на тях в мое присъствие.

Тъкмо бях събрала смелост да се извиня, когато Поли и Матилда отново влязоха в стаята с количката с храна. Докато разпределяха храната, Реджиналд нахълта и подаде един плик на Тревър. Сключил облечените си в бели ръкавици ръце, Реджиналд ме изгледа за миг, преди да съсредоточи погледа си върху огледалото с рамка от липа, което красеше стената зад мене.

Тревър пробяга с очи по писмото, после го хвърли на масата.

— Прекрасно, старецът се е върнал. Обзалагам се, че господин Дикс ще се озове на прага на Брабс до един час и ще се оплаче, че съм му източил кръвта.

Адриен се сви на стола си.

— Трябва ли да обсъждаме това на закуска? — запита тя със слаб глас.

Тревър се ухили.

— Таксувах го с един пенс за услугата. Няма съмнение, че пак ще ми плати с някой проклет чувал царевично брашно. — Погледна към мене и усмивката му отново стана приятелска. — Брабс ще се интересува, като чуе за вас, госпожице Ръшдън. Сигурен съм, че Дикс ще превъзнася любезността ви пред всекиго в Молъм.

Отново настъпи тишина. Постарах се да се справя с хубавата храна, поставена пред мене. Но не бях гладна. Разбрах, че трябва по някакъв начин, колкото може по-скоро, да стигна до Брабс. Нямаше да

бъде лесна задача. За да стигна до дома му, се налагаше да мина точно през Молъм.

Тогава Адриен се обади:

— Госпожице Ръшдън.

Погледнах право към нея, благодарна, че имам причина да избегна очите на доктора.

Деликатните ръце на Адриен внимателно намазаха масло върху тънко нарязания хляб, преди тя да ме погледне.

— Ще изляза днес на разходка. Ако брат ми се съгласи, бих била доволна да ме придружите.

— Къде отиваш, Адриен? — запита Тревър.

— В Бек Хол. Ще обядвам с Мелиса.

— Защо ти е необходима компанията на Ариел? — запита Никълъс.

Настъпи дълго мълчание. Адриен продължи да дъвче хляба и да отърсва семенцата от кимион и захарта от пръстите си, преди да посегне към чая си.

— Запитах те нещо — каза той. Отпусна се назад на стола си и се усмихна. — О, да, пак не ми говориш заради вчера. Извиних ти се.

Адриен продължи да отпива от чая си.

Никълъс погледна към мене и леко стисна устни.

— Много добре — заяви внезапно. — Ако не намираш думи, с които да ми отговориш...

— Както си спомням — започна тихо Адриен, изпреварвайки предстоящия му ултиматум, — ти отпрати последната компаньонка от къщата, обляна в сълзи, преди по-малко от две седмици.

Никълъс пребледня.

— Изкара ума на момичето с твоите приказки за призраци. Изненадана съм, че успяхме да запазим и малкото останала прислуга.

Очите му се върнаха към моите. И също толкова бързо се отместиха.

— Такава идиотска глупост.

Чашата на Адриен изтрака, когато тя я върна на чинийката.

Отмествайки чинията със закуската си, Никълъс каза:

— Бих пийнал нещо.

— Аз също — присъедини се Тревър.

Затвори книгата си, остави я настрана и каза, че ще налее шери на себе си и на брат си. Извини се и излезе от стаята.

Прекарах последните часове от сутринта в подготовка за пътуването на Бек Хол. Спомнях си го ясно. Малко имение в сравнение с Уолтъмстоу, но въпреки това величествено за минавачите, градините му бяха грижливо поддържани и изобилстваха с цветя според сезона. Често си бях мечтала да отида там.

В един часа след обяд бях повикана да се присъединя към Адриен. Предната врата стоеше отворена, а отгатък стъпалата чакаше величествената официална карета, блестящите ѝ, лакирани в черно врати бяха украсени с герба на Уиндъм. Внезапно почувствах странно възхищение. Нервността, която ме беше разкъсвала през цялата сутрин, беше забравена.

— Ариел?

Като чух гласа на моя господар, останах на място. Полека се обърнах към него.

Стоеше в сенките на фоайето, самият той сянка, облечена в черно.

— Къде отивате? — запита ме.

Пристъпих напред, за да го видя по-добре. Стоеше изправен, но изражението му беше отчаяно и объркано, като на дете, което открива, че последният му приятел го изоставя без обяснение. Нахлупих качулката на наметката си на главата и отвърнах:

— Милорд. Разрешихте ми да придружа сестра ви в Бек Хол.

— Така ли? — чу се тихият му глас.

— Да, милорд. На закуска. Забравихте ли?

Мълчанието му беше признание, което ми отне дъха и така болезнено стисна сърцето ми, че бях принудена да преглътна сълзите си. Извърнах очи и продължих към каретата, молейки се дано той да не ме повика да се върна. Не можех да го погледна в лицето, когато беше в такова състояние.

С облекчение се отпуснах на кожените възглавници в каретата. Когато Реджиналд затвори вратичката, и аз затворих очи, забравяйки за миг лейди Адриен до себе си.

— Той се влошава — изрече тя тихо.

Полека дръпнах виненочервената завеска от прозорчето, когато каретата потегли. Едва тогава изпуснах дъх.

Продължих да наблюдавам местността, докато се приближавахме към Молъм. Отминахме общинските пасища на Грайздейл и Пайкдоу. Отклонихме се от Райкс Роуд, минахме покрай магазините в периферията на селото и продължихме по Монк Бридж. Накрая влязохме в Източен Молъм, чиито хамбари и пасища бяха облагородени с ниски огради. Осъзнах кога свиваме по Хотърн Лейн. Поглеждайки към вълнистите тресавища с груба кафява трева и към острицата, растяща покрай Милстоун Грит, бях връхлетяна от спомени, едновременно щастливи и тъжни. С Джеръм бяхме лудували по тези пасища като деца. Моят приятел ми липсваше ужасно много в този момент.

Като чух Адриен да въздъхва, се отпуснах на мястото си.

— Искам да се извиня за поведението си вчера — заяви тя. Заравяйки ръце в маншона на скута си, ме изгледа изпод ръба на шапката си. — Бяхте много мила, Ариел.

Отвърнах донякъде срамежливо на усмивката ѝ.

— Бих искала да ви се отблагодаря по някакъв начин.

— Не е необходимо — отговорих.

— Трябва да разберете как се чувствах.

— Разбирам — уверих я.

Пътувахме някое време в мълчание, преди тя да продължи:

— Чувствам, че трябва да знаете. Тази сутрин с Тревър обсъдихме дали да не изпратим Никълъс в „Сейнт Мери“.

Отместих поглед, обзета от внезапна паника.

— Не — прошепнах едва.

— Мислите, че сме сурови.

— Той не е луд. Забравя, може би...

— Пропуските в паметта му са само малка част от неговото страдание, Ариел. Понякога изпада в много мрачни настроения и се страхувам не само за нашата безопасност, но и за неговата. А и детето, за него също трябва да се помисли.

Обърнах се рязко, ужасена от безмълвния намек.

— Мислите, че е способен да навреди на Кевин? — Сърцето ми заби ускорено в очакване. Ужасното ѝ мълчание беше повече,

отколкото можех да понеса. — Е? — настоях. — Имате ли причина да вярвате, че ще нарани детето?

— Не. — Тя затвори очи и отпусна глава назад. — Той обича момчето повече от собствения си живот. Не. Никога не би му навредил.

— Но бихте го отделили от момчето. Това няма ли да се равнява на смърт за брат ви?

— Да. Би го унищожило напълно.

— Ами детето? Какво ще стане с Кевин без баща му? Ще възложите грижите за него на Биа? Знаете ли колко го ненавижда тя? Той ще залинее и ще умре от липса на любов.

Адриен погледа към мене, очите ѝ бяха тъжни, а гладкото ѝ лице беше бледо от студа.

— Аз обичам племенника си.

— Но не сте му нито баща, нито майка.

— Той не познава майка си, така че това няма особено значение. Освен това... — Тя си пое дъх. — Често си мисля, че детето има много общо с болестта на брат ми. Вината на Ник, разбирате ли, заради смъртта на майката на Кевин го съсипва. Твърдо съм убедена в това.

Принудих се да отместя поглед към прозореца. Спирането на каретата предотврати всякакви по-нататъшни забележки по въпроса. Бяхме стигнали в Бек Хол.

Върнахме се в Уолтъмстоу точно след смрачаване. След като се извиних пред Адриен, изчаках в стаята си, докато се убедя, че милейди се е прибрала в покоите си. Тогава потеглих към Молъм.

Цветът на пейзажа беше съвсем изчезнал, когато наближих селцето. Колкото и да беше тъмно, все още различавах далечната камбанария на черквата и издължения силует на стария Молъм Хол с неговите стени от камък и плет. Снегът вече валеше по-нагъсто и танцуваше насам-натам около раменете ми. Треперех, но не толкова от студ, колкото от страх. Той се просмукваше до мозъка на костите ми, в сърцето ми и се бореше с разумните ми съждения. Може би правех грешка, връщайки се тук, за да застана лице в лице със същия онзи човек, който ме беше пратил в Менстън преди две години.

Продължих пътя си надолу по конската пътека, като затварях очи от време на време, когато вятърът метнеше шепа падащ сняг в лицето ми. Ръцете и краката ми се вцепеняваха, дробовете ме боляха от студа. Но сега бях решена. Климатът нямаше да ме накара да се върна. Никаква заплахата от мъж, който някога беше мой приятел, нямаше да ме отклони от целта ми.

Минах по мостчето над конопището, спирайки за миг, за да се възра надолу към замръзващия поток. Едва различавах нариснатите стъбла, които лежаха разхвърляни или забравени от лятото. Вървах по-нататък в покрайнините на селото и очите ми се спираха на всеки познат белег: Кромуюел Котидж, Саут Вю Котидж, Диксън Ин. Приближих се към кръчмата. Надигнах се на пръсти и надникнах през прозореца в помещението с нисък таван, точно както го бях правила, когато бях дете. Както винаги, миньорите от каменовъглената мина седяха край масите, мазолестите им от работа пръсти се свиваха около халби топла бира, а дрехите и лицата им бяха още напращени от работата.

Продължих към Финкъл стрийт, докато не стигнах до Дедмен Лейн. Там спрях. Казах си: „Продължавай, продължавай. Тук сега няма

нищо с тебе. Него го няма. Джеръм го няма. Задоволи се със спомените“. Но не можех. Многого часове, които бях прекарала в тази скромна къщичка, ме привличаха към нея. Почти чувах накъсания смях на Джеръм, добродушните му шеги... първото му обяснение в любов. Споменът извика сълзи в очите ми. Колко копнеех да му се доверя сега.

Отслабена и разтърсена от скръбта си, се приближих неуверено към къщичката и се отпуснах до каменната ѝ стена. Как копнеех да притисна лице към искрящите стъкла на прозореца и да изпълня очите си с този възтъмен, но весел интериор. Представях си Розин Барън, майката на Джеръм, как се навежда над огъня с ръжена си, а простичките ѝ калаени гърнета и чинии отразяват светлината от огнището. Това беше нещо като дом за мене. Преди този тъжен момент не бях осъзнавала колко много е започнал да ми липсва.

Вятърът виеше над Пайкдоу Хил. Насилих се да се отделя от къщичката и продължих да газя стигащия до глезените сняг нагоре по пътя към Лейвли Лейн. Там видях Фрайърс Гарт и дома на доктор Брабс.

Докато се гуших там, мислех — надявах се — някой минувач да ме откаже от намерението да почукам. Но като се изключат изливащите се отгоре потоци призрачно бял сняг, нищо не помръдваше в тази сурова нощ, освен мене. Поех си дълбоко дъх, който ме опари, и почуках на вратата.

Зачаках.

Почуках втори път; отново зачаках. Чух ключалката да изскърцва. Вратата се откряна, изливайки топла жълта светлина върху лицето ми.

— Кой е? — чу се глас, предрезгавял от годините.

— Аз съм — отвърнах.

— Говори високо. Глух съм, нали знаете. Кой е?

Той отвори вратата още малко.

Придърпах наметката по-плътно на раменете си и пристъпих поблизо под светлината. Видях блещукащите му светлокафяви очи да ме оглеждат.

— Брабс — казах, — замръзвам.

Нощният вятър духна над орловите папрати в тресавището и замря, изстенвайки в далечината.

— Благословени да са светците — чух шепот. — Може би проклетият вятър си прави шеги с ухото ми.

— Никакви шеги — казах му.

— Може пък да е снегът.

— Не вали — уверих го. — Брабс — повторих, трепереща и изтръпнала, — студено ми е. Няма ли да ме пуснеш да вляза?

Той отвори вратата, позволявайки на снега да се пръсне около краката му. Разтвори ръце.

— Боже господи. Боже господи. Ариел Маргарет Ръшдън, идването ти е достатъчно да прати един старец в гроба. Маги, ти си жива.

Прехвъркнах през плесения салия праг и се озовах в ръцете му. Той ме притисна до гърдите си и ме залюля насам-натам.

— Маги, Маги. — Изхлипа, преди да ме пусне, после затръшна вратата, прогонвайки студа, и се облегна на нея за подкрепа. Без да се обръща, изрече с отслабнал глас: — Ако си призрак, дошъл да ме измъчва...

— Никакъв призрак — отвърнах. — Никакъв вятър или сняг, или измислица на остаряващия ти ум. Но ще те измъчвам. Ще те измъчвам до сетния ти ден, защото те обичах. Доверих ти тайните си...

— Престани! Престани! — заувещава ме той.

— Не, няма. — Свалих наметката от раменете си и я хвърлих на пода. — Погледни ме, Брабс. Аз съм от плът и кръв — не призракът на смъртта.

Той погледна предпазливо над превитото си рамо. Очите му се разшириха.

— Господи божичко, не мога да повярвам. Не те познавам. Ти не си моята Маги, моето дете Маргарет със смеещи се очи, зелени като Ирландия, и бузи, розови като изтравниче. Не, ти изобщо не си като нея. Върви си! Върви си, призракo! Очите ти са твърде мътни, а бузите твърде хлътнали, за да принадлежат на моята Маги.

— Да, бузите ми са хлътнали и очите ми са мътни. Ако живееш ден и нощ в тъмница, това ще стане и с тебе.

Той се извъртя към мене и се отпусна срещу вратата.

— Боже господи. Милостиви боже, аз сънувам. Той ми каза, че си мъртва. Джеръм стоеше на същото това място, където стоиш ти сега, и плачеше, скри лице в шепи, че си умряла в онова мизерно,

проклето място. — Със сиви вежди, прихлупили очите му, той полека започна да обикаля около мене. — Кажи ми тогава. В кой ден и час си се родила? Бързо!

— Един удар след полунощ в лето господне хиляда седемстотин седемдесет и седмо.

— Името на майка ти.

— Джулиан.

— На баща ти?

— Ерик.

— Имаше ли братя и сестри?

— Да, една сестра, но тя умря при раждането.

— И?

— Майка ми умря заедно с нея.

— А къде е баща ти?

— Умря. В каменовъглената мина, когато бях на десет години.

— И...

— Отидох да живея с чичо си. — Обърнах се с лице към него. — Следващите десет години живях в жилището над хана „Петел и бутилка“. Помагах ти, когато ходеше при пациенти. Метях тази къща и тези подове. Молах те да ме научиш да лекувам и ти обеща, че някой ден ще ме научиш.

Той заплака, скри лице в шепи.

— Когато бях шестнадесет години, ти признах, че съм влюбена в Никълъс Уиндъм. Казах ти, че мечтая да се омъжа за него, че *ще* се омъжа за него. Ти се засмя, и каза, че ще танцуваш на сватбата ми. Десет години го наблюдавах как идва и си отива от кръчмата на чичо ми, винаги скришом, сигурна, че той ще ме намери много безлична или много млада. Ти ме убеди, че съм красива. Ти и Джеръм. Наричахте ме принцеса; казвахте, че заслужавам не по-малко от принц.

Той се отпусна на един стол.

— Само ако можех да поправа...

— Аз убедих Джеръм да ми помогне. Според инструкциите му планирах онази среща на Коув Роуд. Точно по обед срещнах Никълъс Уиндъм лице в лице за първи път, където пътят се разклонява на север и на юг. Носех букети от изтравниче и нарциси. Бях с рокля от бисерносив муселин... — Гласът ми секна, докато си припомнях

първия миг, когато вдигнах очи към тези на Уиндъм. — Желанието ми се осъществи. Той се влюби в мен този ден.

— Не бива да позволявам това — заяви моят стар приятел.

Вгледах се намръщено в наскърбените му очи.

— Да, можеше да ми кажеш за нея. За лейди Джейн Бланкъншип, която правеше всичко възможно да го омотае.

— Не исках да те наранявам.

— Да ме нараняваш! Не бях ли наранена, когато научих за годежа му с Джейн? Годеж, който дойде дори по-малко от два дни, след като той ми се беше обяснил в любов?

— Значи трябва да обвиняваш лорд Молъм, Маги, не мене.

— Не, няма да го обвинявам. Обвинявам себе си. Обвинявам и тебе, и Джеръм. Ако знаех за Джейн, преди...

Брабс се надигна от стола си.

— Знаеше за Джейн, когато влезе в леглото му, момиче. Къде ти беше гордостта тогава?

— Гордостта! — озъбих се. — Проповядваш ми за гордост: мъж, който отхвърля приятелството и признанията, сякаш са сгурия. Доверих ти се...

— Какво трябваше да направя? Когато чичо ти дойде при мене с подозрения за проблема ти... какво можех да направя?

— Можеше да ме пратиш някъде. Където и да било, само не и в „Кралските дъбове“ в Менстън. Там живеят побъркани...

— Нямаше какво друго да направя, момиче. — Той се отпусна разбит отново на стола си. — След като чичо ти умря, се опитах да пиша писма до институцията, но не ми отговориха нищо. Нищо! Тогава Джеръм дойде, сам той едва жив. Каза ми, че си мъртва. Че си умряла в това отчаяно място от преживените изпитания. Ох, Маги, Маги, колко страдах.

Риданията му ми късаха сърцето. Отпуснах се на пода и прегърнах коленете му.

— Мислиш, че не съм страдала ли? — запитах го, този път по-меко.

Той ме погали по косата.

— Сигурно е било ужасно място.

— Да. Ужасно. Бях толкова засрамена, че съм въдворена там. Ненавиждах те. Ненавиждах чичо си. Ненавиждах Никълъс. Защо аз,

питах се хиляди пъти на ден. Винаги съм била добро момиче. Всичко, което някога съм искала, беше Никълъс, и дори когато го исках, бях склонна да се откажа от него, защото знаех как постъпват благородниците. Той трябваше да се ожени за Джейн. Беше уговорено между семействата им.

— И все пак отиде при него.

Затворих очи, припомняйки си.

— Да, отидох при него. Не е ли ирония, че годежът му се състоя в кръчмата на чичо ми?

— Как успя да го направиш? — запита той.

— Платих на момичето, което приятелите на Уиндъм бяха купили за онази вечер. Заех нейното място.

— Той трябваше да те разубеди.

— Опита се.

— И той има вина, момиче.

Въздъхнах и се загледах в пламтящата камина.

— Единствената му вина е, че ми позволи да повярвам, че имам шанс за успех. Обеща ми в онази нощ, заяви ми го под клетва, че не я обича, и аз му повярвах. Закле се, че ще намери начин да развали годежа. Тръгна към Йорк на следващата сутрин с това намерение... Не го видях седмици наред. Когато научих за завръщането му в Уолтъмстоу, зачаках, сигурна, че ще дойде да ме види. Не дойде.

— Тогава ти замина за Менстън.

— Да — отвърнах тихо. — Докато той е стоял пред олтара, женейки се за Джейн Бланкъншип, аз чух железните врати на „Кралските дъбове“ да се затръшват пред бъдещето ми.

— Но сега си тук, момиче. Дойде си у дома и...

— Не за дълго — казах. Ръката му, топла и тежка, легна върху главата ми. Затворих очи и признах: — Дойдох да взема това, което е мое; после си отивам.

Той се поколеба, преди да отговори:

— Тук няма нищо, Маги, нищо, което да ти принадлежи. Чичо ти не ти остави нищо.

— Не съм се върнала за дрехи или пари, или вещи за спомен.

— Погледни ме.

Поклатих отрицателно глава.

— Погледни ме!

Погледнах го.

— Кажи ми къде си отседнала.

— В Уолтъмстоу.

— Господи боже!

— Той не ме помни.

— Това не ме засяга. Но онова престъпление...

— Престъпление! — Предизвикана в нещо като страст, отхвърлих ръцете му от себе си и се изправих на крака. — Престъпление ли, сър? Престъпление ли е изобщо да взема от крадец онова, което ми принадлежи по право? Детето е мое! Мое! Отнето от леглото ми и от гърдите ми по-малко от двадесет и четири часа след раждането му! Взето от добронамерен приятел...

— Маги, мисли за детето. Какво можеш да му дадеш?

— Аз съм му майка! — Ударих се в гърдите. — Неговата майка! По-малко ли го обичам, защото нямам дом? Защото съм бедна? Необразована? Какво общо има това с усещането в сърцето ми? Той е моя плът, мой дух...

— Той е и Уиндъм! — Стана от стола си. — Кажи ми, момиче; видяла си ги заедно. Никълъс по-малко ли го обича от тебе?

Извърнах се и заридях конвулсивно. Сякаш някаква огромна, ужасна рана се беше отворила внезапно вътре в мене и ме беше заляла с цялата болка, гняв и мъка, които бях трупала, откакто ме затвориха в онази окаяна лудница в Менстън.

Брабс ме прегърна и ме притисна до гърдите си.

— Тихо, тихо, Маги, послушай ме. Не можеш да вземеш детето. Ако те хванат, ще го загубиш отново. Много ще си изпатиш от ръката на закона. Ти го даде...

— Не! Беше ми отнет!

— Тихо — повтори той. — Сега ми кажи. Джеръм действал ли е лицемерно? Не си ли се съгласила той да настани детето в приличен дом? Погледни ме, Маги, и ми кажи истината. Споразумяхте ли се за такова нещо?

— Да. Но...

— Тогава той е действал честно, момиче.

— Престани да ми говориш за честност — казах му.

Отблъснах го и се заразхождах из стаята.

— Маги — чу се мекият му глас. — Ела и седни при мене. Направил съм си чорба с къри за вечеря. Ще обсъдим този проблем, може би ще измислим нещо.

— Няма какво да се измисля — беше отговорът ми, макар да поглеждах към лавицата, където стояха поднос с хляб и кана греяно вино с мляко.

Напитката, ухаеща на подправки, накара стомаха ми да се свие от глад.

— Ела. — Той донесе друга купа от шкафа и я сложи до своята на масата. Обръщайки прошарените си вежди към мене, се усмихна. — Хайде, Маги, кога не си искала моята чорба с къри? Беше ти любима.

Пак се опитах да откажа.

— Става късно, Брабс.

Той ми наля чаша горещо греяно вино.

— Едно хубаво питие и една чорба, и чак след това ще си вървиш. Ще взема каручката и ще те върна в Уолтъмстоу за наполовина по-малко време, отколкото ако вървиш пеша.

Този път не отказах, защото апетитът ми беше събуден. Брабс седна насреща ми, а светлокафявите му очи не се отделяха от лицето ми, макар че ядяхме мълчаливо. Чувствах любопитството му: вече не бях предишната, нито по външност, нито по същност. Но избягвах очите му, като поглеждах от време на време към огнището. Нямах настроение да говоря за преживелиците си в Менстън. Вместо това мислите ми бяха заети с Никълъс. И със сина ми.

Когато Брабс довърши чорбата си, аз се отпуснах на стола, затворих за кратко очи със сънено задоволство, после запитах:

— Според тебе Никълъс полудял ли е?

— Не знам, момиче.

— Но сигурно си чул...

— Само слухове. Той е потаен...

— Но сигурно брат му...

Брабс вдигна ръце.

— Брат му ще продължи да се занимава с тази професия толкова сигурно, колкото и че аз съм определен за крал на цяла Англия. Искаш ли още вино, момиче?

Поклатих отрицателно глава.

— Тревър има проникателна глава на раменете си, няма да го отричам, но му липсва чувствителността, необходима, за да се посвети човек на лекарската професия.

Сетих се за господин Дикс тази сутрин и мислено се съгласих.

— Джордж можеше да стане много добър лекар. Да, така щеше да бъде, като си помисля.

Бяха забравил Джордж Уиндъм, второродния син на родителите на моя господар. Спомних си и Юджийн Уиндъм, който беше малко по-възрастен от Тревър — Тревър беше най-младият от синовете на Уиндъм.

— Още ли са в колониите? — запитах.

— Да, намерили са си добро място в Бостън. — Отмествайки стола си назад, Брабс ме фиксира с очи и каза: — Трябва да те върна в Уолтъмстоу, преди тази буря да се е развилняла. Отивам да изкарам каручката. Седни до огъня и се стопли колкото можеш. Идвам след малко, колкото агне да махне два пъти с опашка.

Гледах го как облича вълненото си палто.

— Брабс?

Той се обърна с лице към мене.

— Имам само един въпрос и ще ти го задам без заобикалки. Мислиш ли, че той я е убил?

Вятърът разтърси стъклата на прозореца.

— Познаваш го по-добре от мене, момиче — отговори той накрая, после се обърна към вратата.

Отново го спрях.

— Повикаха ли те в къщата в нощта, когато тя умря?

— Да — отвърна той, без да се обръща към мене.

— Видя ли трупа й?

— Каквото беше останало от него.

— И как беше Никълъс?

— Като човек, изпаднал в транс. Едва след няколко дни шокът започна да го отпуска. Най-лошото започна тогава, страхувам се.

Той отвори вратата и погледна към снежните вихрушки и мрака, преди да излезе навън в нощта.

Аз облякох наметката си, после стоплих ръцете си на огъня, преди да изляза от къщата. Застанала в дворчето, хвърлих поглед към градините, където сухите макови и аконитови стъбла лежаха почти

скрити под снежно одеяло. Тогава Брабс се появи с коня и каручката и аз се качих.

Минахме напърно през града, през тресавището Комън Юи и Пиндър Инг в подножието на Лейвли Лейн. На два пъти срещнахме ездачи и аз на два пъти се сгушвах по-плътно в наметката си. Щом отминахме една прегърбена фигура, застанала край пътя, и когато Брабс забави каручката и остави фигурата да мине, забелязах познатия профил на моята стара приятелка Розин.

Тя спря на половината път през улицата и леко вдигна качулката на наметката си, за да ме види да по-добре. Не се скрих, макар че инстинктът ми казваше да го направя. Не можех да се крия от Роузи.

Какво чувство видях в отслабналите ѝ очи? Разпознала ме сълза? Спомен? Прощка? Усмивка докосна устата ѝ, после тя изчезна в един порив сняг. Каручката продължи. Чух Брабс да казва тихо:

— Тя е болна.

Мина половин час, преди да пристигнем в Уолтъмстоу. Нямах желание да се отделя от стария си приятел. Погледнах го и се усмихнах. Той отвърна на усмивката ми и сви рамене, за да се предпази от студа.

— Маги, моето момиче — чу се в тъмното треперещият му глас. — Отговори ми: ако само за детето си дошла, защо не го взе и не се махна?

Слязох от каручката.

— Маги...

Вдигнах поглед към Брабс, позволявайки на снега да се сипе леко по лицето ми.

— Защото Никълъс има нужда от мене — казах.

Обърнах се към къщата и помислих: „Защото го обичам“.

С признанието дойде и неочаквано облекчение. Бях свободна отново да обичам Никълъс Уиндъм, защото сега разбирах. Той ме беше обичал. Можеше да се върне за мене, ако не беше жестокият обрат на съдбата, поради който конят му беше пропаднал под леда. Инцидентът беше отнел част от паметта му. Но беше ли възможно такава травма още да му действа?

Обърнах се да погледна към пътя. Брабс вече не се виждаше, погълнат от мрака и снега. Обърнах се отново към къщата.

Не знам колко време си проправях път пред снега, докато не забелязах, че снегът е бил утъпкан преди мене. Но стъпките, макар че се пълнеха бързо с пресен сняг, бяха там. Наведох се, за да ги проуча с любопитство, и ги последвах в завоите им около къщата и сред дърветата.

Преспите, много по-дълбоки в покрайнините на гората, скриваха достатъчно добре следите от очите ми. Продължих да търся още няколко минути, преди да се откажа. Обърнах се отново към къщата и спрях, за да възприема огромните размери на Уолтъмстоу. Разпознах това крило дори в мрака. Бяха покоите на моя господар. Взрях се в неговия прозорец, после в моя.

Какво ме накара да стоя под студения, заслепяващ сняг и да се вирам в този мрачен портал... не знам. Но продължих да се вирам като омагьосана, сякаш нямаше да мога да отлепя очи от него. Тогава го видях: сянка срещу прозореца, силует, по-черен дори от мрака, който ме обкръжаваше. Някой беше в стаята ми.

Пулсът ми спря. Пъхнах ръка в джоба на наметката си и пръстите ми се затвориха около ключа. Да не бях забравила да заключа вратата? Ясно си спомням, че я заключих. Умът ми заработи трескаво. Бях взела всякакви предпазни мерки да унищожа всякакви доказателства, които могат да ме свържат по някакъв начин с „Кралските дъбове“. Ами ако съм пренебрегнала някое листче хартия или някоя дреха?

Отстъпих към линията на дърветата, внезапно осъзнавайки, че който и да е застанал на прозореца ми, ако погледне надолу към градината ще ме види. Навлязох още повече сред дърветата. Тогава земята поддаде под крака ми и макар че направих отчаяно движение, за да се хвана за нещо, усетих как пропадам назад в пропаст от черно и бяло, което посягаше да ме обгърне с ледени пръсти. Главата ми се удари в земята и светът ми се разтопи в мрака.

Свестих се полака. Сняг покриваше лицето ми и лепнеше по миглите ми. Колко време съм лежала там? Странно, че се чувствах затоплена, както бях потънала в този студен саван. Огледах се. Снегът вече не валеше толкова силно. От време на време ефирната луна

плисваше светлина върху снега, пораждайки сенки по земята на места, където преди мигове не беше имало нищо.

Главата ме болеше. Затворих очи за кратко, преди да се опитам да се надигна.

Отначало помислих, че движението вдясно от мене не е нищо повече от вятър, скупчил снега в някакво странно образувание. Може би снегът по миглите ми си правеше шеги с ума ми. Разтърках очи и отново погледнах.

Привидението го нямаше.

Какво бях видяла? Първият ми импулс беше да извикам. Но към кого? Сега там със сигурност нямаше нищо... никого. Видението беше неясно, като стълбче сив дим, което сега го има, а в следващия момент го няма.

Изправих се криво-ляво на крака и се опрях на стъблото на едно дърво, докато светът ми не престана да се люшка насам-натам. Тогава продължих пътя си, несигурно пробивайки си пъртина през дълбокия до глезените сняг, който сега беше превърнал пищялите ми в блокчета лед.

Кухнята беше благословено пристанище, тъмно и топло. Въглищата в огнището светеха призрачно изпод скупчения торф. Сгуших се пред него, още не бях готова да се върна в стаята си и копнеех за компания — Матилда или Кейт, или дори Поли би свършила работа.

Тогава, внезапно усетих, че не съм сама. Полека се обърнах и се вгледах в най-тъмната сянка. На погледа ми отвърнаха едни жълти очи.

— Велзевул — прошепнах. — Ела, котенце.

Котката се протегна, прозя се и пристъпи към мене. Взех я на ръце, усмихвайки се на себе си, докато довольното ѝ мъркане изпълваше стаята.

— Ариел?

Звукът на името ми, изречено така внезапно в тишината, ме сепна.

Адриен влезе в стаята. Барутносиният цвят на роклята ѝ изглеждаше почти като бял в полумрака.

— Навън ли бяхте? — запита тя.

Не бих могла да отрека.

— Да.

— Търсих ви преди малко...

— Нещо не е наред ли?

Тя закърши ръце.

— Ник. Беше... беше... о! О, Ариел, беше ужасно. Ужасно!

Пуснах котката на пода и побързах към нея.

— Какво да правим? — запита ме тя. — Никога не съм го виждала толкова... толкова отчаян. Едва ме позна. Собствената му сестра... и едва ме позна.

Взех студените й ръце в моите и й казах:

— Трябва да се опитате да се успокоите и да ми кажете какво се е случило.

Тя поклати глава и за кратко затвори очи.

— Трябваше да разберем, че идва. Инцидентът с дантелата вчера би трябвало да ни предупреди. — Погледна ме право в очите и запита: — Каква лудост го е обхванала, Ариел? Разхожда се напред-назад и спори със себе си. Настоява, че покойната му съпруга се е върнала, за да го преследва. О, божичко, какво ще правим?

— Къде е той сега?

— С Кевин.

Обхвана ме слабост. Пуснах ръката на Адриен, обърнах се към вратата и побързах по коридора.

Свещите по мрачните коридори не бяха запалени. Търсех пътя си опипом, удряйки се в маси и преобръщайки столове. Очите ми претърсваха всеки ъгъл и процеп. Черно... абсолютно черно... задушавях се в него.

Стигнах до едно фоайе и застанах като заблудил се пътник, който не знае по кой път да поеме. Мракът ме объркваше. Избрах коридора вдясно. Въздухът беше по-студен, тъмнината по-непроницаема. Но аз бързах напред, така владена в мисията си, че не съзнавах, че разкошният килим под краката ми беше отстъпил пред камъка, докато не започнах да чувам ехото на стъпките си. Спрях.

Обкръжаваше ме бездънен мрак. Влага се промъкваше през дрехите ми и лепнеше по кожата ми като страха, който стискаше сърцето ми.

Обхвана ме паника. Глупаво момиче, укорих се. Тук няма нищо друго, освен валма прах и може би една-две мишки. Затвори очи и

когато пак ги отвориш, черното ще изглежда не толкова плътно и плашещо.

Опитах се да го направя.

Но не се получи! Бездънната дълбочина и неизмеримата протяжност на коридора не обещаваха нищо добро. Тръгнах назад, отначало бавно, като се уверявах, че всяка стъпка е солидна, докато отново не почувствах мекотата на килима под петите си. Тогава се обърнах и се затичах, трескаво опипвайки с ръце пред себе си. Минах през фоайето: да, разсъдих, трябвало е да свия наляво, вместо надясно.

Забързах по стълбите.

Къде беше проклетата прислуга?

Ако бях господарка на тази мрачна, потънала в чернота тъмница, щях да украся стените с много свещници. Свещите никога, никога нямаше да бъдат оставяни да угасват!

Когато стигнах до горната площадка, спрях. Благословено облекчение! Коридорът не беше тъмен. Топла светлина обливаше килима в цвят порто, който застилаше пода. Варакосан стол до стената отразяваше светлината с ръчките и крачетата си, украсени със златни листенца. Оглеждах тези неща като дете, което е изгубило пътя си в гората и по някаква странна прищявка на добрата съдба отново е намерило пътя към дома. Побързах към стаята на Кевин, страхът ми от тъмното отново беше победен от загрижеността за сина ми... и за баща му.

Приблжих се към вратата.

— Джейн се е върнала — чух гласа на старата вещица. — Върнала се е, за да те накара да си платиш за това, което ѝ стори. Убиец. Тя вика от гроба си в този миг, милорд. Чуй я.

Замрях и затаих дъх, отгатвайки се да заглуша шумното биене на сърцето срещу ребрата си. Стените скърцаха от рева на вятъра в стрехите, мятане сняг и киша срещу далечни прозорци. Тъжен звук, наистина, но си беше вятърът и нищо друго.

Събрах смелост и влязох в стаята на Кевин.

Биа седеше пред огъня, свила рамене, без да се обляга на облегалката на люлеещия се стол, пръстите ѝ като сухи клони се бяха обвили около ръчките на стола. Обувките ѝ с дебели подметки изтропваха ритмично по пода, докато тя се люлееше.

Детето спеше дълбоко в леглото си. Никълъс, с гръб към мене, стоеше до Кевин и го гледаше как спи.

Тропането от краката на Биа стихна, когато аз повиках:

— Лорд Молъм?

Никълъс обаче не помръдна.

Направих се, че не я забелязвам. Вместо това отидох тихо до моя господар и докоснах ръката му.

— Да — прошепна той и подпъхна одеялото под сина си. — Какво има?

— Елате с мене, сър, да излезем от тази стая и ще ви кажа.

— Да дойда с вас?

Той вдигна лице към мене и погледът му натежа. Съсредоточи се върху лицето ми за един дълъг момент, сякаш се опитваше да си спомни чертите ми. И тогава — какво? — Просветление? Объркване? Може би тревога разшири закритите му с тежки клепачи очи само за миг, после изчезна. Обръщайки се пак към леглото, той се усмихна.

— Ще дойдете ли с мене? — запитах го.

Хванах дръзко ръката му. Но нямах работа с разумно разсъждаващ човек. Виждах го в очите му, в усмивката му. Не беше на себе си.

Пръстите му се стегнаха над моите. Отстъпих и казах:

— Елате, сър.

И той ме послуша.

9

— Искате ли да рисувате? — запитах го.

Той се извисяваше над мене, унилото му лице беше сиво в полумрака. Тогава ръката му полека се вдигна и върховете на пръстите му докоснаха рамото ми.

— Били сте навън — изрече той. Чух го да преглъща в тишината. После запита: — Защо?

— Да се видя с един приятел, сър.

Веждите му се снишиха.

— Приятели. Спомням си, че имам приятели... да, това поне си спомням.

Прокара ръка над очите си и отмести поглед.

Изправих рамене и тръгнах към вратата на ателието. Той ме последва.

Стигнах до центъра на стаята, докато Никълъс стоеше на прага, а сянката скриваше от мене чертите му. Свалих наметката си и я пуснах на пода.

— Ще запалите ли свещите, сър?

Той се придвижи като автомат към масата и няколко минути прави несръчни опити с кремъка и свещта, преди да успее. Наблюдавах го как пали всяка от многото свещи из цялата стая, докато тя не заблестя весело в златистожълта светлина. Усмихнах се, побързах към едно чисто платно, вдигнах го от пода и го поставих на статива. Взех четки и една палитра за боите му.

Очите му се плъзнаха внимателно по лицето ми. Какво ли вижда, запитах се. Тези непроницаеми, стоманеносиви очи виждаха ли същото измършавяло лице, което виждаше Брабс? Като човек на изкуството ли ме преценява... или като мъж?

Кръвта ми се сгорещи, докато фиксирах погледа си върху устата му. Дори в най-мрачните моменти, когато отчаянието ми заплашваше да ме разкъса в онези месеци в Менстън, споменът за тези устни ме беше изпълвал едновременно с гняв и копнеж. Сега бях заставена да

приема действителността. Бях продължила да обичам Никълъс Уиндъм толкова несъмнено, толкова отчаяно, колкото го мразех заради това, че ме беше изоставил.

Вече не можех да отричам истината пред себе си.

— Милорд — заставих се да изрека, — ще рисувате ли сега?

Затаих дъх, когато той се приближи към мене. Беше със същия черен жакет и бяла риза, които беше носил и през деня. На врата му висеше развързана вратовръзка. Когато посегна към четките в ръката ми, пръстите ни се докоснаха. Взряхме се един в друг за един дълъг момент, преди да се заставя да мина покрай него и да седна на мястото си.

Обърнах гръб на прозореца и застанах право с лице към него.

Движенията му отначало бяха колебливи; може би тромави. Но към края на първия половин час беше влязъл в ритуала със страст, беше се изгубил изцяло в цветовете, които изсипваше върху платното. Очите му обаче все още рядко се отклоняваха към лицето ми. Когато станеше така, гледаха объркано. Взираше се дълго и упорито в мене, после се заемаше с подновена бодрост с работата си, лицето му ставаше кораво и зачервено от прилив на емоции. Четките се пръсваха по пода около краката му и пръсваха ярки бои по върховете на ботушите му. Той не забелязваше.

Трябваше да бъда подготвена за избухването, което последва, защото движенията му подсказваха, че е разстроен. Но бях твърде оплетена в спомените и фантазиите си.

Бях рязко хвърлена обратно в действителността, когато той сграбчи платното от статива и го метна през стаята, където то се удари с трясък в стената.

— Проклятие! — изкрещя.

Скочих от табуретката си, впила пръсти в полите си, видимо разтреперана от изненада, докато той се разхождаше неспокойно из стаята.

Прокара пръсти през косата си, спря пред прозореца и се вгледа навън през ледените стъкла.

— Рисуването ми съперничи на това на Антоан Вато по реализъм, но пръстите ми се вцепеняват и очите ми ослепяват, когато се опитам да ви рисувам.

— Мене ли, сър?

— Да, вас, госпожице. — Той се извъртя, за да застане с лице към мене, очите му искряха като разжарени въглени. После погледна към ръцете си. — Господ да ми е на помощ, и те ли стават като ума ми?

Опитах се да въпръсна усмивка в гласа си.

— Ръцете ви са сигурни, милорд. — Тогава побързах към платното и внимателно го вдигнах от пода. Взрях се в лицето без черти, започнах да изследвам виещата се черна коса. Макар и по-къса, доста приличаше на моята, но богатството на цвета и яркостта на блясъка далеч надминаваха моята коса. — Лице без очи? Без уста? — Засмях се весело. — Толкова ли съм неопределима, милорд?

Тъмнокосата му глава се вдигна рязко.

— Присмивате ли ми се? — запита той.

— Да ви се присмивам ли, сър? — Наклоних глава и отново погледнах към платното. — Която и да е, много е красива. Мисля, че ѝ завиждам.

Той мина полека през стаята и застана до мене. Едва се сдържах да не се облегна на него, да не попия топлината на тялото му. Защото самото му присъствие отнемаше силите ми, оставяйки ме слаба и бездиханна, и копнееща. В абсолютната тишина, възцарила се в стаята, чувах как си поема дълбоко дъх, докато ме наблюдаваше.

— Завиждате — изрече тихия си отговор.

И тогава ме докосна. Никълъс хвана брадичката ми в свивката на пръста си и леко повдигна лицето ми. Вгледа се в него: очите ми, които блестяха от сълзи, и всичките неизречени думи, които копнеех да кажа; устата ми, която се разтвори — наполовина от страх, наполовина в очакване — и трепна от спомена за целувката му; бузите ми, изчервени сега от срам и...

— Глупаво дете — каза той. — Рисунката на това платно бледнее в сравнение с красотата, която виждам в ръката си.

— Красота ли? Не, сър, не съм красива. Дори не съм хубавичка.

Лек натиск на пръста му ме дръпна по-близо към него. Тъмнокосата му глава се наклони.

— Не се ли страхувате от мене? — запита той тихо.

— Не.

Очите му се вгледаха в мене: лицето, раменете, ръцете — търсейки може би някакво доказателство, че лъжа. Отпусна ръка и се извърна.

— С кого се видяхте в селото? Приятел, казахте?

— Да, с един приятел.

— Мъж?

— Да, мъж.

— А. — Той се загледа през прозореца. — А какво ще кажете, ако ви забраня да го виждате?

— Бих казала, сър, с най-голямо уважение, че не е ваша работа с кого се срещам. — Смених портрета на статива и вдигнах четките му от пода. — Ще рисувате ли още?

— Обичате ли го?

Отговорих с мълчание. Наистина обичах Брабс, но не по такъв начин.

— Ще се омъжите за някой пастирски син и ще ме напуснете? — Зачака, раменете му се вдигаха и спускаха, докато дишаше. — Не би ми се искало да ви видя да си отивате, струва ми се.

Всеки нерв в тялото ми в този момент — в тази вечност — беше изпънат до скъсване; наблюдавах профила на Уиндъм, докато той се взираше в стъклото. О, колко го обичах в този момент. Колко обичах сладката уязвимост, която чувах в думите му, този неизречен намек за привързаност. Бях го чувала и преди, преди цял един живот.

Прекалено много ли беше да се надявам, че искрата на любовта към мене, която някога сгриваше благородното му сърце, някак си може да бъде отново разпалена? Тази идея замая главата ми. Или пък беше възможно някъде дълбоко в ума му да се бори да възкръсне някакъв забравен спомен от това, което някога бяхме споделяли? Бях решена да разбера.

— Подозирам, че това е самотно място. Уолтъмстоу, искам да кажа.

— Затвор, госпожо, и да, самотно е.

— Трябва да излизате повече.

— И да давам на клюкарите за какво още да дърдорят ли? Не мисля. — Усмихна ми се топло.

— Но вие пиете в кръчмата с Джим. Намирате ли това място приятно?

— Понякога.

— Тогава защо ходите там?

Той вдигна рамо в небрежен отговор и аз помислих, че това няма да ни отведе никъде. Реших се на по-пряк подход.

— Отивахте там, за да избягате от съпругата си ли?

Той сви устни.

В този момент се запитах защо да не му кажа коя съм, да призная самоличността си, целта на завръщането си. Самата мисъл обаче, всели страх в сърцето ми. Бях непозната за него, в края на краищата. Сега той не познаваше чувствата, които някога бяхме споделяли, и щеше да се усъмни в мотивите ми. Не можех да рискувам да ме отдели насила от детето ми.

И аз бях мъртва за него. Ако това беше истина, ако той беше толкова нестабилен, че да вярва, че съпругата му идва да го преследва, какво ли щеше да си помисли за мене? Култивирането на любовта, която някога беше изпитвал, щеше да отнеме време. Докато креех зад барикадираните врати на „Кралските дъбове“, бях виждала много такива осакатени умове да превъртат окончателно заради намесата на нетърпелива ръка или език.

О, но аз не можех да поема този риск. Нямаше да го поема. Бях го загубила веднъж и разрывът ме беше оставил отчаяна и съкрушена.

Оставих настрана четките и му пожелах лека нощ. Той не отговори, просто продължи да се взира през прозореца, докато аз излизах от стаята.

Прекарах следващите два часа в стаята си. След като набързо огледах вещите си и не намерих никакви доказателства за нечие нахлуване, си придадох смелост, казвайки си, че тук няма нищо, което да ме върне в онази окаяна болница в Менстън. Носех единственото доказателство върху себе си: клеймо, КД, прогорено над лакътя ми.

Седнала на един френски фотьойл, застлан с килимче, се взирах в блещукащата лоена светлинка на скрина и слушах как Уиндъм се разхожда из покоите си. Докато крачеше напред-назад из стаята си като котка в клетка, започнах да споделям притесненията на сестра му. От време на време той изричаше по нещо и тогава аз накланях глава и затаяхвах дъх, очаквайки някакъв отговор. Но нищо, само стенанията на вятъра и стърженето на заледените клони срещу прозореца ми.

В полунощ вятърът престана. Тишината стана тежка като мрака зад прозореца ми.

Задрямала ли бях? Странен шум накара главата ми да подскочи. Смъкнах се от стола и загледах как дръжката на вратата полека се обръща надясно. Погледнах към ключа на скрина и затаих дъх.

Ключалката не поддаде.

— Кой е? — извиках. Думите отекнаха като в кладенец. — Обадете се — казах. — Милорд, вие ли сте?

Дръжката, бляскава в неясната, трепкаща светлина, се върна полека на място.

Ушите ме боляха от налягане, докато чаках. Ето! Движение в коридора. Грабнах ключа и изтичах към вратата. Един удар и ключалката застърга. Отворих вратата и... нищо.

Как беше възможно това?

Върнах се в стаята си и взех свещта. Изтичах в тъмния коридор и заслонила с ръка диво танцуващото пламъче, забързах край затворената врата на моя господар накъм стаята на Кевин. Вдигнах светлината над спящата му фигура и потиснах паниката си благодарение на спокойното му присъствие. Минах на пръсти край вратата на Биа. Тя лежеше в леглото си, неподвижна като труп в катафалка.

Може би бях позволила на въображението си да ме завладее. Може би бях сънувала, че някой се опитва да отвори вратата ми, както преди това си бях въобразила нечие присъствие край езерцето. Без съмнение бях оставила приказките на Поли за призраци да ме завладеят. Но след като се върнах в коридора, останах нерешително на мястото си. Помислих да почукам на вратата на Уиндъм, дори вдигнах ръка, за да го направя, когато тя се отвори.

Бях видяла лудостта. Бях изживяла ужаса. Но изражението, което видях на лицето на моя господар, когато се озова пред мене, беше отвъд всичко това и беше ужасяващо познато.

Свещта се изплъзна от пръстите ми и падна на пода, когато залитнах назад. Ръцете ми се вдигнаха, за да отблъснат неговите, но прекалено късно! Пръстите му се впиха в гърлото ми, студени и твърди като стомана.

По някакво чудо свещта в краката ми продължаваше да гори, изпращайки кълба черен дим във въздуха. Уиндъм ме бутна към

стената и изсъска:

— Ако не съм те убил преди, сега ще те убия! Господи, колко те мразя. В името на всичко свято, ако трябва да горя в ада, ще свърша с тази лудост сега, Джейн!

Джейн!

Макар че пръстите му се забиваха в гърлото ми, успях да извикам:

— Никълъс, не съм Джейн! Не съм Джейн! Джейн е мъртва, мъртва е! — Задъхвах се. — Моля те! Аз съм! Маги! Маги! Господ да ми е на помощ!

За миг очите му се проясниха. Той поклати глава.

Ръцете му ме пуснаха така внезапно, че се строполих на колене на пода. Когато най-последе обърнах лице към него, не знаех какво да очаквам. Той се отпусна на едното си коляно, сграбчи раменете ми и ме разтърси.

— Тя беше тук. Видях я преди малко от моя прозорец. Чух гласа ѝ в същия този коридор. Усетих парфюма ѝ. Видях я, казвам ти. Джейн е тук, жива е! За бога, хора, защо не ми вярвате!

Преди да успея да отговоря, той стана и се върна в стаята си. Изправих се неуверено и го последвах.

Хваната за рамката на вратата, наблюдавах безпомощно как той вдига подплатената си с кожи наметка от пода и я намята на раменете си.

— Какво правите? Милорд, нали няма да излезете? Минава полунощ и...

— Махнете се от пътя ми. — Устреми се към вратата, избута ме настрани и каза: — Господ ми е свидетел, до зазоряване ще докажа, че онази кучка, съпругата ми, се е върнала. Кълна се, че утре в полунощ и двамата ще горим в ада!

Застанала в коридора, наблюдавах безпомощно как Никълъс изчезва в мрака.

— Побъркан!

Стресната от стържещия глас на старата вещица, се обърнах с лице към нея. Тя клекна на пода в намачканата си муселинена рокля, вдигнала нависоко свещта. Издаде изшилената си брадичка и изкудкудака, а смехът ѝ отекна в празните пространства около двете ни.

— Предупредих ви, нали? — Разтопен восък капеше по изкривените ѝ пръсти, когато вдигна светлината между двете ни. — Предупредих ви, че е луд. Беше почти луд, когато я уби, а сега съвестта му го подкара над ръба. Е, аз казвам, добър му път! Надявам се душата му да гори в ада.

Пристъпих напред и дланта ми изплющя по бузата на жената.

Тя се отпусна на пода, протегнала ръка, за да се предпази.

— Зло момиче! — извика. — Зло момиче такова. Ще се погрижа да те уволнят заради това. Ще си платиш. Ще се погрижа да си платиш!

Изтичах към стаята си, грабнах наметката и излязох пак в коридора. В тъмнината видях да се приближава познато лице.

— Ей, кво става тука? Уф, ти, дърто — обърна се Матилда към Биа, — кво правиш на пода, бе?

Сграбчих раменете на Матилда.

— Помогни ми, Тили. Никълъс трябва да бъде спрян.

Оставих я зяпнала в Биа.

Излязох от къщата през кухнята, придърпвайки плътно наметката около раменете си, и влязох в тъмната, мъглива нощ, забравяйки снега, който валеше силно и изстудяваше кожата ми. Владееше ме само една мисъл, един страх — за безопасността на Никълъс. Затъвах до средата на прасците в снега, вървейки към конюшните. Твърде късно. Уиндъм се появи от мрака, обутите му в ботуши крака притискаха тежко дишащите ребра на коня му, а краищата на наметката му се развяваха зад него, подхванати от надигналия се вятър. Животното едва не ме стъпка. Метнах се настрана в снега, когато той профуча покрай мене.

Извиках го по име, после се изправих и затичах колкото можех по-бързо, колкото ми позволяваха снегът и силите ми. Тичах, докато дробовете ми не започнаха да парят, вятърът ме заслепяваше, едва виждах пред себе си. Тичах, докато не паднах на ръце и крака, насилвайки дробовете си да поемат още един мъчителен дъх. Тогава се изправих и отново се затичах.

Стигнах долния край на Райкс Роуд и забелязах следи, отклоняващи се надясно, встрани от селото.

— Къде е луната? — запитах на глас. О, само нишчица сребърна светлина да освети пътя ми. Вдигнах лице и се загледах към небето,

премигвайки всеки път, щом някоя снежинка попаднеше на клепачите ми. — Господи, дай ми сили да свърша с това — замолих се, после продължих напред към портите на гробищата, изваяни от камък и ковано желязо.

Сред кадифения мрак блещукаха фигури на ангели с разтворени мраморни криле. Заслушах се напрегнато и в изопнатата тишина дочух изскърцване. Там! Отвъд купчината камъни над мавзолея. Принудих се да пристъпя по-близо. Отново тишина.

Бях сигурна, че всяка душа, пребиваваща тук, се е надигнала от земното си ложе, за да ме наблюдава. Слепоочията ми пулсираха болезнено. Изкачих купчината камъни и се огледах. О! Колко мрачно и празно беше това пусто място! Колко студено!

Надигнах глава към студения вятър, но той ме блъсна назад, отне дъха от дробовете ми и аз се принудих да закрия лице с ръцете си, за да си го върна. Пристъпих напред, подхлъзнах се, после продължих. Напред! Умът ми подкарваше вцепененото ми тяло. И тогава го видях. Макар че ужас сковаваше крайниците ми, аз раздвижих неподчиняващите се сетива и пристъпих напред. Отначало не можах да кажа и една дума. Не можех да дишам. Хвърлих се върху неподвижното тяло на моя господар и започнах да се мъча да вдигна лицето му от снега.

Проклетата да е съдбата, докарала любимия ми до това положение! Отмахнах мокротата от очите и бузите му. Преобърнах го.

Мъртъв ли беше? Раздърпах наметката на гърдите му и притиснах ухо към сърцето му. Надеждите ми се съживиха. Долових живот, слава на Бога. Тогава забелязах лопатата отстрани и тъмните, влажни буци кафява пръст, изпъкващи върху бялото одеяло около нас. С трепереща ръка посегнах и изместих боклука от мраморния надгробен камък, отчасти скрит от снега.

Джейн!

Свалих наметката си и я подложих под главата му. Наведох се и притиснах тялото си към неговото, обвих ръце и крака около него и зачаках.

Скоро чух глас.

— Ариел — викаше той. — Ариел, там ли сте?

Надигнах се и извиках:

— Тук съм.

Една фигура се търкаляше към мене. Опитах се да различа лицето. Джим. Приятелят на моя господар. Разплаках се гласно от облекчение.

— Джим, тук съм. Никълъс е тук. Елате да ни помогнете!

Скоро той се приближи до нас.

— Какво става? — възкликна.

— Ще ни помогнете ли? — запитах.

Той коленичи до нас. Лицето му, сиво и влажно, изглеждаше безнадеждно обезсърчено. Поклати глава.

— Той ме предупреждаваше. Трябваше да го послушам. Можех да го спра. Това ще го довърши, страхувам се. Сега ще го отведат.

Сърцето ми едва не умря вътре в мене, но събрах сили.

— Тогава не бива да им казваме. Защо да знаят? — Обнадеждена от мълчанието му, продължих: — Ще го махнем от това противно място. Запълнете гроба и утъпчете земята, само ние с вас ще знаем. — Клекнах и се опитах да вдигна Никълъс от земята. — Ако трябва, ще го извлека оттук лично. Всичко, което искам от вас, е да не говорите повече за това. Закълнете се сега!

Той посегна и хвана ръката ми.

— Защо го правите?

— Той има нужда от помощта ни.

— Ти го смуцаваше, момиче, още откакто дойде тука. Той така ми каза. Хайде, дръж го за краката. Аз ще го хвана за раменете и...

Внезапното му замлъкване ме изплаши. Вдигнах поглед и затаих дъх. Тревър стоеше на гребена на възвишението, лицето му беше почти скрито от подплатената с лисича кожа яка на наметката му.

— Какво, в името на всичко свято, е ставало тук? — каза той.

Не отговорихме — нито аз, нито Джим. Тревър се приближи, грабна наметката ми от земята и ми я хвърли в ръцете.

— Облечете това, преди да сте измръзнали, после ми кажете какво е станало с брат ми.

Аз обаче мълчах.

— Много добре, пазете си мълчанието. Матилда вече ме осведоми за пристъпа на безумие. Ела, Джим, и ми помогни. Каретата ми е при портата. Ще го отнесем там.

Наведоха се и го повдигнаха. Изкачиха се предпазливо по възвишението и после побързаха към портата.

Влязох в каретата преди тях, заех мястото си на седалката и се приготвих да настаня главата на Уиндъм на скута си. Държах го нежно, докато брат му му мереше пулса.

— Какво е станало? — запитах гласно. — Няма нараняване...

— Неразположението е умствено, страхувам се. Подозирам тотален срив. — Тревър свали мокрите си ръкавици. — Подозирах от известно време, че ще настъпи такъв срив, макар да признавам, че е донякъде внезапен. Нещо сигурно е подействало като спусък.

— Мислеше, че е видял съпругата си — отвърнах.

— Не е нещо ново. Получи тази халюцинация след пожара. — Облегна се на седалката и изрече: — Ще пратя запитване до доктор Конрад в Лондон. Има някои мерки, които трябва да се предприемат, преди да настаним Ник там.

Джим, който седеше в каменно мълчание до мене, трепна при тези думи. Но не повече от мене. Обзе ме паника.

Върнахме се в Уолтъмстоу и намерихме прозорците му блеснали в светлина. Там ни чакаха Реджиналд, Матилда, Поли, Кейт и още прислужници, които не бях виждала дотогава. Свалих наметката си и леко закрих лицето на моя господар. Не можех да понеса зяпащите очи и любопитните мисли. Знаех какво си мислят; познавах острите им и порочни езици. Щях да го защитя както мога.

Придружих Тревър и Джим до стаята на Никълъс, но когато реших да вляза вътре, Тревър ме спря, затваряйки вратата пред лицето ми. Обърнах се и намерих Матилда да плаче тихо в тъмното.

— Какво ще правим? — запита тя тихичко. — Сега ще го отведат, сигурно е. Колко жалко.

— Какво може да се е случило тук?

Зададох въпроса по-скоро на себе си, но Тили отговори.

— Изглеждаше добре след вечеря, търсеше ви, госпожице, сигурно за да рисува, така мисля, пийна едно питие с брат си и сестра си, после излезе да се поразходи... Беше толкова внезапно, точно като в нощта, когато умря лейди Молъм. — Издуха носа си в кърпичка. — Върна се от разходката съвсем различен. Изглеждаше болен, наистина. Оплака се, че го боли главата, пийна още едно и отиде да види Кевин.

Без да чака отговор, тя се обърна и се заклатушка по коридора.

Затворих за миг очи, после се върнах в стаята си.

— Искали сте да ме видите, милейди?

Адриен вдигна поглед от книгата си и се усмихна.

— Влезте и седнете, Ариел. Моля ви. — Когато седнах, тя затвори книгата и се облегна на стола си. — Упражнявах френския си. Замислям пътуване в чужбина, може би през пролетта. Ходили ли сте в Париж?

Поклатих отрицателно глава.

— Колко жалко! — възкликна тя. — Париж през пролетта е истински рай. Кажете, бихте ли искали да отидете там?

— В Париж ли? — Помислих за миг. — Честно казано, никога не съм мислила особено много за Париж. Освен това смятам, че отиването ми там е доста малко вероятно.

— Но ако е вероятно?

— Не знам.

Адриен остави книгата си настрана. Скръсти ръце в скута си, пое си дълбоко дъх и започна отново:

— Като се имат предвид обстоятелствата...

— Обстоятелствата ли? — прекъснах я.

— Тъй като никак не е вероятно да продължите да заемате сегашната си позиция, помислих, че може би бихте приели да станете моя компаньонка. Аз...

— Госпожо.

Кършейки пръсти, Адриен отбягваше очите ми.

— Надявам се да помислите върху предложението ми, Ариел. Започнах да харесвам вашата компания. Бяхте...

— Не сте питали за брат си вече три дни.

Тя се взираше в ръцете си.

— Както казвах...

— Отбягвахте всякакви дискусии за състоянието му. Не ви ли интересува?

В този момент Реджиналд влезе в стаята. Адриен се обърна към него с облекчено изражение.

— Госпожо — изрече той, — лейди Форбс пристигна.

Станах и понечих да изляза. Адриен обаче не ми позволи.

— Останете, моля ви. Може би така ще разберете.

В този момент влезе Клодия Форбс. Набита жена, малко над четиридесетте, тя се втурна в стаята сред вихър от яркоцветен сатен и пера, широко разтворила ръце, за да обхване лейди Адриен в необятната си прегръдка.

— О, скъпа, изглеждате чудесно! Чудесно! — възкликна Клодия, после се отпусна на един стол и изпусна дъх така, че бях сигурна, че се е чуло в съседната стая. — Липсвахте ни миналата седмица. Соарето на Уейкфийлд беше прекрасно! Толкова съжалявам, че не можахте да дойдете.

Кръглите ѝ очички ме намериха и ме огледаха подробно.

— Не ми се пътуваше до Йорк — дойде умореният отговор на Адриен. Тогава тя ни представи една на друга с усмивка. — Тъкмо говорех с госпожица Ръшдън да приеме да ми стане компаньонка. Памела ме напусна, знаете.

— Чух. Кандидатствала е у Брейктън.

Адриен пребледня забележимо.

Седнах на един стол и се загледах през прозореца към вледения се селски пейзаж. Макар че късчета клюки достигаха от време на време до мене, аз ги отблъсквах, съсредоточена в собствените си мисли. Бяха изминали три дни от инцидента с Ник; три дни той стоеше заключен в стаята си и само Тревър можеше да го вижда. Знаех, че се грижат добре за него. Носеха му храна три пъти на ден, макар че всеки път я връщаха непобутната в кухнята. Внасяха редовно торф, така че знаех, че стаята му е топла.

Тогава защо не бях довольна?

Защото чувствах, че аз мога да му помогна, но не можех да го видя. Не можех да го докосна.

— Предполагам, няма да има представяне от страна на Уолтъмстоу в надбягванията в Мидълхам тази пролет — чух думите на Клодия, намесващи се в мислите ми. Отново погледнах към Адриен. Очите ѝ бяха смутени. — Разбира се, че няма — продължи лейди Форбс. — Колко невнимателно от моя страна. Всичките ви животни

загинаха в онзи ужасен пожар миналото лято. Колко жалко. Такива красиви животни бяха.

Долових отчаяние в погледа, който Адриен ми хвърли. Тя отвърна със слаб глас:

— Да, бяха.

— Трябва да призная, Йорк наистина жужи от клюки. Ами една вечер, в играта на шаради Пол Хърст дори разигра ужасна сцена. Беше доста злобно. О, какво е това?

Вниманието ни се отклони към вратата, когато Кевин влезе неуверено в стаята. Първа скочих от стола си, но незабавно сдържах родителския си инстинкт и позволих на Адриен да го вземе на ръце.

Притиснала тъмнокосата главичка на Кевин до рамото си, Адриен каза:

— Биа пак е пренебрегнала задълженията си. Ще трябва да поговоря с нея.

Лейди Форбс се облегна назад на стола си.

— Трябва да ви кажа, скъпа, показвате голяма привързаност към това момче предвид...

— Предвид? Моля ви, Клодия, какво има да се взема предвид?

— Че е незаконнородено, разбира се.

Мислех, че съм опознала Адриен, но грешах. В този момент поведението ѝ стана режещо като лед. Тя се нахвърли на пухкавата си позната, заявявайки:

— Как смеете?

— Аз... Моля? — забърка се тя.

— Как смеете да идвате в дома ми с вашия злобен, клюкарски език и да хвърляте кал по брат ми и по това красиво дете. То не ви е направило нищо, не е извършило престъпление, но вие очерняте невинността му. Госпожо, можете да напуснете тази къща. Не сте приятелка на моето семейство и със сигурност не сте и моя приятелка!

— Но аз никога...

— Сега знам защо дойдохте; трябваше да се досетя. Не искате нищо друго, освен да съберете клюки и да ги разпратите до всяко кътче на Йоркшир. Е, тук няма да намерете клюки. Детето, което виждате в ръцете ми, е плод на чиста преданост. Родила го е една млада жена, която обичаше брат ми достатъчно много, за да пожертва

невинността си и доброто си име не поради никакви други мотиви, а изключително от любов. Вървете си, казах. Вървете си!

Лейди Форбс се изправи неуверено и излезе от стаята. Адриен потъна в стола, люлеейки Кевин на ръце, и притисна треперещите си устни към челцето му.

— Сладкото ми детенце, моя кръв и плът. — Вдигна очи към мене и каза: — Сега знаете, госпожице Ръшдън. Още една от нашите тайни се разкри пред всеобщия присмех. Хайде, ако трябва, съдете ни.

— Трябва ли да го правя? — Седнах отново на стола си и загледах с любов как лелята на Кевин нежно го прегръща. — Любовта ви към Кевин е неоспорима — казах й. — Той има огромен късмет.

— Аз имам късмет. Всеки път, щом го прегърна, благославям девойката, която го е родила. Моля се за душата ѝ и се надявам да е намерила мир на небето. А горкият човечец, който ни донесе Кевин... питам се дали е преодолял болестта.

Не беше я преодолял, аз знаех това.

— Никога няма да забравя онази вечер, когато бедният измъчен човек влезе в дома ни с Кевин, бебе едва на няколко дни. Джейн се опита да ги изгони вън на студа. О, мрачно беше тогава на Бъдни вечер. Когато младежът сложи бебето в ръцете на Никълъс, отново започнах да вярвам в чудеса.

Не можах да не запитам:

— Каква беше реакцията на брат ви?

— Неверие. Каза, че не познава такова момиче Маги. Не си спомняше, разбира се. Болестта му беше започнала да влияе върху ума му още тогава, нали разбирате.

— Но е приел детето като свое. Защо?

— Отначало не го прие. Но чудото на връзката, мисля, го убеди, макар че и ние с Джим също помогнахме. Нали разбирате, брат ми веднъж ми се довери за връзката си с момичето, макар да я предпазваше и не разкри друго, освен името ѝ. Подозирах, че ще се оженият. Наистина той замина за Йорк, за да развали годежа си с Джейн и да се ожени за момичето.

— Но не го е развалил.

— Стана злополука. Близко до Уедърби конят му паднал под леда. Съдено било Джим да се случи наблизко. Никълъс бил затънал до раменете в ледена вода.

— Тогава ли е започнала болестта му?

— Когато се върна, не помнеше нищо друго, освен името си и семейството си. Нямаше спомен защо е пътувал за Йорк. — Адриен се замисли. — Вече бях забелязала промени в поведението на Ник, но допусках, че е заради изискванията на майка ми той да се ожени за Джейн. Спореха ожесточено. Той започна да прекарва повече време в кръчмата. Може би алкохолът е променял настроенятията му. Да, започна да се променя още тогава, мисля. Падането от коня само задълбочи проблема му.

Наведох се напред, подпряла лакти на коленете си, и запитах:

— Да не би да искате да кажете, че вече е бил започнал да губи паметта си преди падането?

— Да. Спомням си няколко случая, когато беше забравил за уговорени срещи... — Челото ѝ се набръчка. — Шегувах се с него по този повод. Паметта му винаги е била толкова остра.

— Имаше ли физически промени?

— Оплакваше се от умора. И имаше главоболия.

— Вземал ли е лекарства?

— Напротив. Никълъс не вярва на такива средства. Не вярва и в кръвопускането, разбира се. Винаги се е шегувал с Тревър, че ако някога му се появи с бръснач, ще си спечели един бой.

— Тогава ми кажете: след пожара и смъртта на съпругата му имаше ли влошаване на умственото му състояние?

— Със сигурност.

— Но е имал и светли моменти.

— Да. Странно наистина, но през тези светли дни като че ли има най-много проблеми.

— Какво имате предвид под „светли“?

— Умът му е остър.

— Но няма спомени.

— О, има спомени, но има и тъмни места. Обясни го веднъж. Каза, че е все едно да гледаш към слънцето, а после да отместиш очи. За няколко кратки секунди тези картини остават пред очите му, после изчезват. Когато умът му е остър, забравените образи идват и си отиват, но така бързо, че той не може да ги улови.

— Странно — изрекох. — Кажете ми, никога ли не му се е мяркало, дори за секунда, образът на Маги?

— Не знам. Рядко говори по-продължително с когото и да било от нас. Потъва все по-дълбоко в трудното си положение.

Мълчах и я наблюдавах как гали главичката на спящия ми син, и ме разтърси завист.

— Да го занеса ли в детската стая? — запитах я.

— Не. Ще повикам Биа...

— Моля ви. — Станах от стола си и се изправих пред нея. Протегнах ръце и казах: — Ще ми достави огромно удоволствие...

Погледите ни се срещнаха. Усмихнахме се. В този момент се роди приятелството ни. Взех детето и се насочих към вратата.

— Ариел?

Спрях и се обърнах към нея.

— Как е Ник?

— Не мога да кажа, не съм го виждала.

— Нито веднъж ли? Това указание на Тревър ли е? — Когато кимнах, тя отмести поглед. — Значи се започна — изрече тя толкова тихо, че едва я чух.

— Тоест?

— Затварянето му, разбира се. Точно от това най-много се страхувах.

— Точно това искахте.

Лицето ѝ пламна.

— Всъщност не. Не го мразя, независимо какво е направил. Мисля, че никога не е искал нарочно да ме нарани. Да, сигурна съм и ако имаше нещо, с което да мога да му помогна, бих го направила.

— Сериозно ли говорите?

Тя се изправи, по-силна и по-решена от всеки друг път, когато я бях виждала.

— Тогава го направете — казах ѝ. — Убедете Тревър да ми позволи да го видя.

Мина сякаш цяла вечност, докато тя гледаше първо мене, после детето в ръцете ми. Когато проникателните ѝ очи се върнаха към моите, кимна.

Адриен удържа на думата си.

— Искам да видя Никълъс — съобщи тя на Тревър сред пронизителния плач на детето, чиито бузи горяха в треска. Аз се отдалечих от тях, докато спореха, надявайки се да изглеждам възможно най-незаинтересована. Тъкмо тогава забелязах господин Дикс, седнал отново на привычното си място близо до шкафа с книги. Той вдигна поглед и се усмихна, когато се приближих към него.

— Виждам, че кръвопускането не е помогнало — казах му.

— Не можех да се храня — беше отговорът му.

— Пак главата ли?

— Червата. Все са червата, обаче не виждам как може да ми се пусне кръв от пъпа.

Притиснах длан към челото му и запитах колкото можах по-тихо:

— Ходихте ли при Брабс?

— Той ходи при Мери Франсис, вече от два дни. Почти си е отишла, нали разбирате. Заспа преди два дни и още не се е събудила.

Накарах го да вдигне лице към мене и го погледнах в очите.

— Какво й беше на Мери?

— Зрението й си отиваше, краката също, и, ако ме извините, и „функциите“ й.

Порфирия. Казах му да отвори уста и да изплезе език.

— Казахте, че изведнъж е изпаднала в този сън?

Той успя някак да кимне.

— Необикновено — отбелязах аз.

— Езикът ми ли?

Засмях се и поклатих глава.

— Езикът ви си е много добре, господин Дикс. — Сниших глас и добавих: — Но ако бях на ваше място, щях да изляза колкото може по-скоро от тази къща, освен ако Уиндъм не си счупи буркана с пиявиците.

— Ами червата ми, момиче?

— Имате глисти, господин Дикс. Приберете се у дома и вземайте две дози каломел във вода: една сутрин и една вечер, пет дни подред.

— Когато той се смъкна от табуретката, запитах: — Доктор Уиндъм ходил ли е да види приятелката ви Мери?

— Да, прегледа я миналата седмица, винаги е бил много добър, идва, когато тя има нужда от него.

— Редовно ли го вика?

— Обикновено два пъти в седмицата.

— Имала ли е болки?

— Да, даваше ѝ лауданум. — Снишавайки глас, той добави: — Може да не е доктор като Брабс, но се старее.

Отвори вратата, уви шала около ушите си и излезе навън под слънчевата светлина. Аз повървах малко с него и се загледах към линията на дърветата в края на градината. За първи път след инцидента в гробищата помислих за нощта, когато бях проследила стъпките сред тези дървета. Леко докоснах буцата от падането, останала на главата ми, и се върнах в къщата.

Детето още плачеше и се въртеше в скута на майка си, когато се приближих към Тревър и Адриен. Чух го да казва:

— Наистина нямам време да споря с тебе, Адриен. Казах ти, заради самата тебе, просто стой далече от него. Само ще се разстроиш.

— Не би трябвало да се разстроя повече, отколкото съм сега — отвърна тя. Погледна към мене, после пак към Тревър. — Искам да го видя.

— Не бива да оставаш сама при Ник, Адриен. Той не отговаря за действията си.

— Ариел ще бъде с мене. — Тя протегна ръка. — Моля те, бих искала да получа ключа.

Детето изпищя пронизително. Тревър направи гримаса, бръкна в джоба на самото си и извади ключа.

— Ако прояви насилие...

— Ще си излезем.

Тя ме хвана за ръката, обърнахме се и излязохме от стаята. Щом се озовахме в коридора и тръгнахме по стълбите обаче, Адриен вече не беше толкова уверена.

— Не съм сигурна, че мога да го направя, да го видя в това състояние.

Отправих се уверено към вратата му и протегнах ръка за ключа.

— Ох, не мога да го понеса — каза тя, скривайки лице в дланите си.

— Можете да останете в коридора — отговорих. — Сега, моля ви, дайте ми ключа.

— Ами ако прояви насилие?

— Няма.

— Но...

Обърнах се решително към нея.

— Той не е побъркан. Отказвам да го повярвам. Объркан — да. Гневен — да. Уплашен? Почти сигурно. Но съм също толкова сигурна в неговата природа, колкото и в моята. Дайте ми ключа, *моля ви*, и нека да приключим бързо с този въпрос.

Тя го пхна в ръката ми.

Обърнах се към вратата. Но ръката ми трепереше. Не мога да го отрека. Не мога да отрека и многото часове, които бях прекарала, лежейки в самотата на стаята си, като си спомнях лицето му, когато ме мислеше за Джейн. Такава омраза блестеше тогава в очите му. Такова отвращение чух в гласа му. Мъжът, който беше свил пръсти около гърлото ми, едва ли беше мъжът, който се беше любил с мене така сладко преди две години.

Завъртях ключа и след миг бях в апартамента.

Беше около обяд, но в тези затворени покои властваше мрак. Бях принудена да изчакам, докато очите ми се пригледат към промяната, преди да се придвижва по-навътре в стаята. Каква величествена стая беше това, с извисяващ се таван, кадифени завеси и старинни килими по стените. Настанено между два прозореца, високото легло привличаше с интересните си резби от орехово дърво.

Странна тишина ме обкръжи — тишина, наситена с очакване. Леглото беше празно, както и столът зад голямото бюро. Едва когато се обърнах, намерих Никълъс. Седеше в сенките на някакво неудобно столче с твърда облегалка. Наблюдаваше ме.

Потърсих признаци на униние. Не намерих, затова се приближих, отначало предпазливо, правейки всичко възможно да го видя в мрачината.

— Милорд — прошепнах. — Добре ли сте?

Той не отговори.

— Не ни познава — каза тихо Адриен зад мене. — Дори не ни чува.

Видях очите му да се разширяват при звука на сестриния му глас.

— Чува ни — възразих.

— Не понасям да го гледам в такова жалко състояние. Какво да правим?

— Ще започнете, като се въздържате от такива коментари в негово присъствие. После ще ни направите голяма услуга, ако ни оставите сами.

— Но това не е възможно. Тревър каза...

— Знам какво е казал Тревър — изгледах я сериозно. — Адриен, той има нужда от компания сега, не от самота.

— Тогава нека и аз да остана.

— По-добре недейте.

— Много добре тогава. — Тя отстъпи към вратата, без да отделя очи от брат си. — Ще ме повикате, ако има някаква промяна, нали?

Затворих вратата зад нея и я заключих. Обърнах се към моя господар, поех си дълбоко дъх, изправих рамене и отново се приближих към него. Имаше нещо прекалено познато в изцъклените очи, взрени право напред, в летаргичния начин, по който той реагираше на присъствието ми.

— Хайде — изрекох високо, — няма да стане така, да седите сам в тази стая като някакъв проклет цистерциански монах от манастира Фаунтийнс. — Наведох се над него, приближих лице към неговото, опрях ръце на извитите ръчки на столчето му и запитах: — Чувате ли ме? Да, знам, че ме чувате. Можете ли да се изправите?

Издърпах го нагоре за реверите на халата му, докато не се изправи неуверено пред мене. Обвих ръцете му около раменете си и започнах да го разхождам из стаята. Накрая, след като избутах стола към прозореца, го настаних да седне и дръпнах потискащите завеси, обливайки стаята в ярка светлина.

Никълъс веднага вдигна ръце, за да прикрие очите си.

— Това получавате, като живеете в пещера — казах му. После отворих прозореца. Студеният вятър го шибна право в лицето. — Това трябва да ви свести — изрекох.

Отворих всички прозорци, оставяйки стаята да стане хапещо студена, а аз се настаних в леглото му и подпъхнах завивките около врата си.

Видях го да ме поглежда няколко пъти намръщено иззад ръцете си и му казах:

— Ако ви е студено, милорд, станете и затворете прозореца. Ако светлината дразни очите ви, дръпнете завесите.

Но той продължи да седи на стола си, докато цялото му тяло се разтрепери и устните му посиняха.

През това време аз продължих да говоря. Говорех подробно за задълженията на лекаря, най-вече защото тази тема винаги ми е била много интересна. Казах му, че някога съм работила в болница (разбира се, не споменах поименно „Дъбовете“ или защо изобщо съм била в тази окаяна институция), както и че ми е било позволявано да помагам на някои от най-влиятелните и най-учени лекари извън Лондон. Добавих с плаха усмивка, че без съмнение бих могла да науча Брабс на някоя и друга хитрост.

Тогава заговорих за Уолтъмстоу, защото знаех, че това е преданост, която и двамата споделяме.

— Обичам тъмните му прозорци и езерца, които отразяват сивото зимно небе. Обичам враните и чавките, които гнездят по сламените покриви на полските къщи. Обичам всяка овца и агне, които пасат по неговите пасища. И — добавих по-тихо — обичам и вас.

Налегна ме меланхолия, докато го гледах как трепери и се взира през прозореца. Станах от леглото, седнах на широкия подпрозоречен перваз, свих крака до гърдите си и подпрях брадичка на коляното си. Въздухът беше студен. Слънчевата светлина се отразяваше в снега по дърветата, вода капеше тихо от улуците на къщата.

През голите клони на далечната гора виждах Молъм. По-наблизо виждах Джим с няколко хрътки да минава през засводена порта; виждах как Поли излиза бързо от кокошарника с престилка, напълнена с яйца. Тогава погледнах отново към Уиндъм. Очите му ме наблюдаваха.

Не мога да изразя как се чувствах в този момент като обект на интимното му изследване — и то беше интимно, изпълнено с желание и примамващо, като на любовник. Накара ме да се изчервя от горещина, раздвижи у мене болка, остра и в същото време толкова прекрасна, че трябваше да прехапя устни, за да не се разплача на глас. Този поглед не ми беше непознат. Наистина не беше.

— Лорд Молъм — обърнах се към него, ясно осъзнавайки, че гласът ми трепери. — По-добре ли се чувствате?

Той продължи да се взира. Накрая навлажни леко устните си с език и отговори:

— Ужасно ми е студено, любов моя.

Скочих от прозореца, сграбчих покривката от леглото и я разстлах на скута му. Коленичих до него и запитах:

— Как се чувствате?

— Уморен съм. Колко време съм спал?

— Спомняте ли си да сте си лягали да спите?

— Спомням си, че се опитвах да се събудя.

— И не можахте?

Той поклати глава и един абаносов кичур коса се пръсна по челото му. Аз го отмахнах с върховете на пръстите си.

— Какво е последното нещо, което си спомняте, милорд?

— Рисувах... нещо не беше наред. Лицето не беше каквото трябва, изобщо не беше. Обърках се... — Затвори очи и облегна глава на стола.

— Никълъс, какво сънуваш, когато спиш?

— Кошмари.

— Какви?

Очите му се отвориха.

— Сънувах, че виждам отново съпругата си. Сънувах, че тръгвам след нея към гробищата и разкопавам гроба ѝ.

— Има ли още нещо?

— Някой стоеше над леглото ми. — Гласът му стана дрезгав и напрегнат. — И...

— И?

— Камбани.

Отпуснах се назад на пети.

— Чул си камбани ли?

— Камбанки. Много, много малки... Господи, главата ме боли. — Потърка слепоочието си, обърна лице на една страна и изрече: — Дръпни тия проклети завеси. Светлината ми боде в очите.

Направих го с размах, преди да се обърна отново към него.

— Замръзвам — изрече той.

Разшетах се из стаята, затворих всички прозорци и дръпнах обратно завесите. Тогава побързах към камината и разпалих жаравата, докато не запращя огън, и стоплих ръцете си. Когато се върнах при него, очите му бяха затворени. На устните му видях усмивка.

— Представи си — дочух тихия му, сънен глас. — Представи си как излизам от един кошмар и те намирам кацнала като треперещо

прелетно птиче на перваза на прозореца ми.

— Представям си — прошепнах. — Просто си представям.

Останах при Никълъс през целия ден и го наблюдавах как спи неспокойно на стола си. Събуждаше се от време на време, отваряше очи, надигаше се и оглеждаше стаята. Но съзнателните моменти бяха кратки и той отново отпускате глава назад и се унасяше в сън. Бях виждала това поведение много пъти в „Дъбовете“. Спомних си как бях дочувала лекарите да говорят на някой роднина на сериозно депресиран пациент: „Сънят е начинът на тялото да избягва по-нататъшния стрес и объркване“. Нерядко това беше вярно. Депресията обаче не беше единствената причина за подобно поведение.

Задряхах и когато се събудих, хлад докосна костите ми. Огънят беше изгаснал. Разтърках очи и се стреснах, когато в тишината отекна почукване на вратата. Бързо станах от леглото, извадих ключа от джоба си и отключих вратата.

Тревър профуча покрай мене с поднос в ръцете и гарафа с шери.

— Пуснете малко светлина в тая проклета гробница — каза той.
— Когато побързах да запаля свещите, запита: — Как е той? Държи се прилично, надявам се.

— Разбира се — отвърнах.

— Сега можете да си вървите.

— Бих искала да остана.

Тревър ми хвърли кратък поглед, преди да плъзне подноса на масичката до стола на Ник.

— Сигурно вече сте гладна, госпожице Ръшдън. Матилда праща чудесен пай с бърбери, току-що изваден от фурната.

Погледнах покритото с тестена кора задушено на подноса и почувствах как стомахът ми къркори.

След като издърпа един стол до този на моя господар, Тревър се настани на него, преди отново да погледне към мене.

— Хайде, яжте, Ариел. Много сте слаба. — Като видя, че продължавам да се колебая, се усмихна. — Много добре, тогава елате тук.

Побързах към него.

— Брат ми събуждал ли се е изобщо?

— Да. Точно след пладне.

— А! Значи напредък. Кажете ми как ви се видя.

— Далечен.

— Какво искате да кажете? Позна ли ви?

Помислих за миг.

— Стори ми се отначало, че ме позна, но сега не съм сигурна.

— Но е говорил.

— О, да. Определено.

Никълъс отвори очи и погледна към брат си. Тревър се отпусна назад на стола си.

— Добре дошъл обратно при живите, милорд. Не се ли умори да спиш?

— Не спях — каза той.

— Така ли? — Блещукащите сини очи на Тревър погледнаха към мене и той се усмихна. — Кажи ми тогава какво си правил през цялото това време?

— Мислех.

— Това, човече, може да бъде доста опасно. Гладен ли си?

— Прегладнял съм.

— Донесох ти любимата ти вечеря: пай с бъбреци със специалната коричка на Тили.

Ник избута покривката от скута си, опитвайки се да се изправи.

— Хайде, хайде — каза Тревър. — Какво правиш?

— Да стана.

— Седни и ме остави да те нахраня.

— Не.

Той стана неуверено и се хвана за облегалката на стола си. Аз се напрегнах, окуражена от проявата на независимост. Тревър обаче не беше склонен да прояви търпение.

— За бога, Ник, седни, преди да си се наранил.

— Не съм никакъв проклет инвалид. Все още. Остави ме.

Тревър посегна за лъжица, но едва я беше взел от подноса, когато Никълъс стрелна ръка и я изби от пръстите на брат си. Преди аз или Тревър да се бяхме опомнили от изненадата, той се извърна рязко, закачи масичката с храната с крака си и тя рухна на пода.

— И не ти искам проклетото ядене. Ще ти кажа какво искам: искам да изляза от тази окаяна гробница, както сполучливо я нарече. Искам да изляза веднага!

Тревър се изправи полека.

— Не е възможно — каза той.

— Защо?

— Не действаш разумно.

— Тоест?

— Заплаха си за себе си и за околните.

— На кого съм навредил?

Вече с по-мек глас Тревър каза:

— Мисля, че точно сега би искал на мен да направиш нещо. Не искаш ли?

— Да, много ми се иска. Но не съм го направил, нали?

— Печелиш.

— Дай ми ключа.

— Вратата не е заключена.

Никълъс се обърна към вратата, и макар че пристъпих напред и отворих уста да протестирам, Тревър вдигна ръка с дланта нагоре, за да ме накара да замълча. Очите му и поклащането на главата казваха „остави го“.

И той излезе, мина през вратата и потъна в тъмното.

— Защо — обърнах се към Тревър — го оставихте да излезе? Очевидно е прекалено развълнуван.

— Не бива да му поставяме изисквания, Ариел. Би било опасно да го правим.

— Значи наистина мислите, че е опасен?

— Сама видяхте.

— С каква цел го оставихте, щом вярвате, че е способен да нарани себе си или други хора? Бихте ли искали цялото село да го види такъв?

Той ми хвърли свиреп поглед и аз разбрах, че съм прекрачила границите си. Но пренебрегна грубата ми грешка с махване на ръка.

— Всички сме разтревожени. Като виждам брат си в това състояние, се натъзвавам повече, отколкото съзнавате.

— Говорили ли сте с Бабс за лорд Молъм? — запитах.

— Разбира се. Много пъти. Той е съгласен с моята прогноза и вярва, че Ник би трябвало да бъде прибран.

Не ми хареса този термин: „прибран“. Правеше Никълъс да изглежда като животно, лишено от човешки чувства. Задържах обаче мнението си за себе си. Тревър беше простил предишната ми грешка. Можеше да не се покаже толкова снизходителен следващия път.

Тогава Адриен влезе в стаята. Кършейки ръце, тя погледна към брат си, после към мене.

— Поли каза, че видяла Ник...

— Да — прекъсна я той. — Излезе.

Бутна с крак подноса и се запъти към вратата.

— Какво ще правиш? — запита сестра му. Без да отговори, той излезе от стаята.

Един час по-късно стоях в дома на Брабс, топлейки ръцете си пред огъня. Бях го събудила от дрямката му и сега той се беше навел над леген със студена вода, отмивайки съня от очите си.

— Беше дълго бдение — обяви, посягайки към кърпата, която държах в ръце. — Мери Франсис сега почива в мир. Бог да успокои душата ѝ.

— От порфирия ли умря?

— Да.

— Смъртта ѝ беше много внезапна като за порфирия.

Той надникна към мене иззад кърпата си.

— Какво знаеш за порфирията, момиче?

— Имаше такива случаи в „Дъбовете“. Обикновено първо си отива зрението, после движението, след това контролът върху пикочния мехур. Много е болезнено и води до много бавен и мъчителен край. Жертвите в „Дъбовете“ бяха приети там, защото бързо се бяха превърнали в бреме за семействата си и разбира се, в причина за срам. — Вдигнах вежда, за да подчертая забележката.

— Дойде да говориш за Мери Франсис и порфирията ли, Маги, или да преувеличаваш вината ми?

— Не. Дойдох да поговорим за Никълъс.

Погледът му стана мрачен.

— Разбирам, че според тебе той трябва да бъде поставен под ключ.

— Така ли?

Хвърли кърпата на пода и се обърна.

— Не е ли така?

— Не съм правил прогнози за този случай. Той не е мой пациент.

— Сигурно имаш мнение. Спомням си, че рядко си оставал без мнение.

— Тези въпроси ме карат да вярвам, че има промяна в поведението му.

Той се наведе към огъня и го разрови с ръжена.

— Умът ви още е остър, сър. Да, има. Преди четири нощи беше намерен да се опитва да изрови трупа на покойната си съпруга. Тогава припадна и спа дълбоко цели три дни, събуждаше се инцидентно. Днес на обед говори за малко с мене.

Брабс се обърна към стола си, седна и кръстоса крака.

— Не изглеждаш изненадан — казах.

Наистина изглеждаше зает със собствените си мисли. Накрая вдигна поглед.

— Е? Кажи ми твоето мнение, момиче. Сигурно имаш мнение.

— Имам ли?

— Виждам го по упорития ъгъл на брадичката ти. В блясъка на зелените ти очи. Прости ми, Маги, миличка, но ти имаш повече опит със слабоумните от мене. Аз съм доста добър в даването на лекарства за воднянка или...

— Порфирия.

— Но умът е загадка. Не можем да отворим черепа, да извадим органа и да посочим някоя област, и да кажем: „А, тук е причината за това, че той вие срещу луната“, не повече, отколкото можем да кажем, че тази материя отделя човека със съвест от онзи, който няма съвест. Има добро и лошо у всички ни, не си ли съгласна?

— Да.

— Нерядко гледаме към душата и по-малко към мозъка, защото той живее с такава сигурност, както тази материя.

И той се почука по слепоочието. Намръщих се и поклатих отрицателно глава.

— Звучиш ми като викария.

— Душата не може да бъде излекувана с каломел или прахчета. Трябва да търсиш по-висша сила от моята за този случай.

— Каквото и да е засегнало моя господар, то няма нищо общо с душата му. Наистина, ако беше така, той трябваше да бъде излекуван преди няколко дни, защото всяка нощ призовавах помощта на Светия дух, за да победи тази страшна болест, преди да го е унищожила.

— Тогава се моли по-дълго и по-високо, Маги. Може би Бог ще те чуе.

— И двамата знаем, че Бог невинаги чува.

— Значи сега практикуваш и богохулство наред с медицината.

Не обърнах внимание на забележката. Той вдигна лице и ме гледа няколко минути, без да каже нищо. Накрая изрече:

— Кажи ми какво искаш да чуеш.

— Никълъс наистина ли е луд? Да или не.

— Възможно е.

Отговорът ме разтърси. Опрях ръка на полицата над камината, за да се задържа, и се взрях в огъня.

— Значи смяташ, че трябва да бъде под ключ като дядо си? Мислиш, че е дотолкова нестабилен?

— Дядо му ли? О, да. Сега си спомням; съвсем бях забравил... Е, не се притеснявай за това. Умствената нестабилност на дядо му няма нищо общо с някаква дисфункция на мозъка. Простичко казано, той беше непоправим стар развратник и безразборните му приключения го довършиха. Беше пипнал бледата спирохета. Сигурно си виждала такива случаи в „Дъбовете“.

— Но Тревър каза...

— Много добре знам какво е казал Тревър. Разбира се, семейството няма да си го признае — това е доста голям срам, нали разбираш — но аз съм лекарят, който диагностицира болестта. Наистина бях свидетел на подписването на документите заедно с няколко членове на семейство Уиндъм, които затвориха стареца в „Сейнт Мери“. — Той отново сръчка огъня, давайки ми време да помисля над тази нова информация. Отпусна се назад и продължи: — Не е лесно да затвориш някого от ранга на стария лорд Молъм. Имаше да се попълват купища документи, както и да се изслушват свидетелски показания.

— Свидетелски показания ли?

— Естествено. Трябва да има не по-малко от двадесет свидетели, които да удостоверят, че без никакво съмнение нещастната жертва е умствено неспособна и вече не може да функционира нормално или разумно.

— Но ти каза, че спирохетата е била източникът на проблемите му.

— Без съмнение. Той страдаше години наред: треска, загуба на тегло и накрая нервен срив. Разбирам, че в последните си дни е бил засегнат от тотална атаксия.

— Добре — казах, внезапно изгубила дар слово. Останах няколко минути в сериозно мълчание, преди да проговоря отново. — Каза, че трябва да има свидетели, за да пратиш някого в „Сейнт Мери“? Тогава подозирам, че колкото повече хора видят жертвата в състояние на делириум, толкова по-вероятно е хоспитализирането? Да? Проклятие! — Грабнах наметката си и се обърнах към вратата, подмятайки през рамо: — Приятна вечер, Брабс.

Върнах се в Уолтъмстоу, но не влязох в къщата. Вместо това тръгнах по градинската пътека, оттатък замръзналото езерце, дори оттатък колибите и стигнах до къщичката от камък и плет на Джим.

Почуках на вратата.

— Казах вече — дойде грубият отговор, — не съм виждал Негова Светлост, така че махайте се.

— Джим! — прошепнах колкото можах по-високо. — Аз съм, Ариел. Моля те...

Вратата се отвори на един-два инча. Видях обраслата с прошарени косми физиономия на Джим да се взира в мене откъм мрачното му жилище, усмихнах се и заговорих открито:

— Той е тук, мисля. Ще ме пуснеш ли да вляза?

— Пусни я — дойде откъм стаята гласът на моя господар.

Насърчена от този звук, пристъпих предпазливо вътре, изплъзвайки се от студа.

Лорд Молъм седеше в сенките оттатък танцуващата светлина на борината, в ръката му имаше халба, пълна с нещо, което миришеше на греяно вино. Тежко одеяло увисна от раменете му, докато избутваше стола си назад към стената.

— Вземи й палтото — каза той на Джим.

Джим се подчини, изтръсквайки дрехата ми, преди да я положи на един стол пред огъня.

— Добре дошла в скромната ми къща — изрече към мене.

Огледах удобната, но мрачна обстановка. Несъмнено къщичката беше стара, ако се съди по остатъците от глинено огнище в средата на пода, където някога са кладели огън. Но преди години къщата е била ремонтирана и откритият огън е бил заменен със засводено огнище и комин, изграден от камък.

— Може би госпожица Ръшдън ще пийне едно вино — изрече Уиндъм.

Джим побърза да го донесе.

Вдигнал халбата почти до устата си, Никълъс каза:

— Дошли сте да ме убедите да се върна у дома ли, госпожице Ръшдън?

— Не, сър.

— Тогава сте дошли, за да ме убедите в безразсъдството ми.

— Не.

— Може би в такъв случай просто ви харесва да се разхождате в леденостудени нощи, облечена не по-добре от бездомно хлапе.

— Сър — отговорих, — само това имам.

— Лошо. Ще трябва да направим нещо по този въпрос.

— Това означава ли, че ще ми повишите заплатата?

— Не.

— Добре.

— Елате и седнете до мене. — Като видя, че се колебая, той присви тъмните си очи и се намръщи. — Да не би внезапно да взехте решение в моя вреда? Може би вече сте убедена, че съм побъркан?

— Побъркан е силна дума, милорд. Има страховито съпътстващо значение, мисля.

— А! Добре тогава, какво ще кажете за луд, смахнат, малоумен, идиот... гламав?

— Гламав е по-скоро тъп, а вие не сте тъп.

— Объркан? Ненормален?

Кимвайки, изрекох:

— Предпочитам объркан.

Той пусна една вълча усмивка към мене, вдигна халбата си за на здравица и каза:

— В такъв случай от този момент ще съм объркан.

Джим ми подаде чаша греяно вино. Обвих пръсти около нея, топлейки ръцете си. Но все пак не седнах на стола до Уиндъм. Честно казано, не вярвах на себе си да седя толкова близо до него. Изпитателният му поглед разнищваше сетивата ми.

Джим трябва да беше доловил мислите ми, защото бързо вдигна една вила и зъбци за гребло от табуретката и я бутна зад гърба ми.

— Ето, настани се, момиче, и поседи малко. Само бургията ми беше за компания тука, преди Негова Светлост да намине.

Погледнах към табуретката.

Никълъс вдигна чашата си и зарецитира с баритонов глас:

— И когато съпругът седи до огъня и няма какво да прави, може да се приготви и да сложи сухо дърво за дръжка на греблото, и да пробива дупки с бургията си.

Джим се присъедини, вдигнал чашата си.

— Яреми, вили и всякакви други, нека приставът да ги издирва. И да ги събира, щом броди наоколо; и после, когато си иска, това да му бъде заплатата, да ги очуква и да ги подкастрира у дома пред огъня!

— Ха! — възкликнаха двамата в един глас, после отметнаха глави и изгълтаха виното си.

Засмях се, развесели ме момчешкото им поведение. Изтривайки уста с опакото на ръката си, Никълъс пусна стола си да падне на пода и махна на Джим.

— Виж, Джими: *това прекрасно младо момиче с коси, черни като нощта*, както би се изразила сладката ми сестричка. Смехът ѝ е като музика. Никога не бях чувал смеха ѝ... или може би съм го чувал — не мога да си спомня.

Отново избухнаха в смях и аз си помислих: „Божичко, напили са се“.

Никълъс се потупа по коляното и каза:

— Елате тук, госпожице Ръшдън, и седнете на коляното ми. Кацнали сте там като някакъв проклет сфинкс. Никога ли не сте виждали човек да се наслаждава на питието си? Не одобрявате ли?

— Виждала съм и одобрявам.

— Може би човек с моя ранг не бива да си угажда така?

— Имате пълното право, сър. Но би трябвало, мисля, да не извисявате толкова много гласовете си, иначе брат ви ще ви открие.

Веждите му се вдигнаха.

— Джими, май тук си имаме субретка^[1].

— За субретките със зелени очи! — отговори мъжът и двамата пиха отново.

Като се залюля отново на стола си, Никълъс впери поглед в мене, загледа как отпивам плахо от виното и се изчервявам от явния му интерес към мене. Не че това не ми харесваше — Божичко, не! — но не се чувствах удобно; в края на краищата, не бях свикнала на такова очебийно одобрение. Той ме гледаше така, както хрътка гледа лисица, с блясък в очите и зъби, разкрити в усмивка.

— Кажете — обади се внезапно, — къде бяхте тази вечер, госпожице Ръшдън?

— В Молъм — отвърнах, говорейки на чашата си.

— Какво? Говорете към мене, госпожице Ръшдън. Ето така. Повторете какво казахте.

— В Молъм, сър.

Той сви устни почти сърдито, преди да каже:

— Не си ли спомням да сте ми разказвали за някой пастирски син, когото сте омагьосали там?

— Не, сър. Не съм омагьосвала никакъв пастирски син там или където и да било другаде.

— Но споменахте, че сте влюбена в него.

— Не, не съм.

— Значи съм го сънувал.

— Разбира се.

— Някога била ли сте влюбена, госпожице Ръшдън?

Кимнах едва забележимо, после изпих виното си.

Столът му издумка на пода. С две големи крачки той се изправи пред мене, сграбчи китката ми и ме издърпа да стана. Последвах го послушно, когато ме завлече на светло пред огъня. Натискът на ръката му на рамото ми изискваше да седна, затова се сниших на пода и свих крака под себе си. Той направи същото, но едното му, обуто в черно коляно се сви до гърдите му, а облечената в коприна ръка се обви около него.

Засмях се и изрекох:

— Лорд Молъм се чувства по-добре, мисля. Сега му се играе.

— Аз съм на друго мнение. Второто „аз“ на лорд Молъм отплава с вятъра — отговори той. — Но това няма нищо общо. Зададох ви въпрос, госпожице Ръшдън, но сянката и виното скриха отговора. Някога била ли сте влюбена?

Погледнах към Джим.

— Задава много лични въпроси, не мислиш ли?

— Много любопитен човек е, но такива са благородниците. — Той ми намигна и ми се усмихна.

Погледнах отново към сивите очи, които ми отнемаха дъха, и казах тихо:

— Да, милорд. Била съм влюбена.

Клепачите му се отпуснаха, когато погледна към устата ми.

— Сега е мой ред — настоях и очите му се върнаха към моите. — А *вие* някога били ли сте влюбен, лорд Молъм? — Зачаках като дете, което иска отговор, като с всички сили се стараех да не обръщам внимание на примамката на красивата му уста със закачливите ѝ ъгълчета. Под меката светлина на огъня чертите му бяха добили нежността на детско изражение. — Е?

— Да — отвърна той най-накрая.

— Коя беше тя?

— Казаха ми, че се казвала Маги.

— Не я ли помните?

Той поклати отрицателно глава.

— Тогава откъде знаете, че я обичате?

— Защото още я обичам. Мислите ли, че е странно? Аз също. Не мога да разбера как мога още да обичам жена, чието лице не мога да си спомня. Вие можете ли?

Загледа ме със странен поглед. Извърщайки очи от чертите му, аз ги вперих в огъня и се замислих над това. Накрая казах:

— Вярвам, че мога, и ще се опитам да обясня. Бях на осем години, когато майка ми умря. Много я обичах. Още я обичам. Но когато се опитвам да си спомня лицето ѝ, не мога. Чертите ѝ ми се губят. Не мога да кажа в какъв оттенък на кестенявото са били косите ѝ, дори какъв е бил цветът на очите ѝ. Гласът ѝ е загадка за мене. Но си спомням как ме караше да се чувствам: щастлива, доволна и... обичана. Тези духовни неща остават с нас завинаги. По някакъв начин те ни правят това, което сме. Нали?

На лицето му се беше настанило замечтано изражение, когато вдигнах отново очи към неговите.

— Сигурно много ви е обичала — изрекох. — Дала ви е Кевин.

Крехка надежда разцъфна в сърцето ми. Раздвижени от духа, който още го обичаше, чувствата ми се надигнаха, топли и трептящи като пламъка в огнището. Ръката му полека се приближи към моята. Пръстите му нежно обвиха китката ми, вдигнаха ръката ми и притиснаха треперещата ми длан към небръснатата му буза.

— Ариел — прошепна той. — Излекувайте ме.

Наведох се към него.

— Как? Кажете как и ще го направя, милорд.

— Накарайте кошмарите да спрат.

— Какви кошмари? Може би ако се изправите срещу тях...

— Пожар.

— Сънувате пожар. Пожарът, който е убил съпругата ви?

— Виждам се как я удрям. Тя пада и не става.

Той обърна лице и дъхна меко срещу дланта ми, после леко докосна върха на езика си до ръката ми. Любовта, която изпитвах към Никълъс, беше толкова интензивна в този момент, че беше почти болезнена. И осъзнах нещо ужасно: не ме интересуваеше дали е убил съпругата си, дали по някакъв начин тази ужасна жена не го е подтикнала към насилие, дали е вдигнал ръка и ѝ е нанесъл онзи фатален удар. Толкова много го обичах.

Засрамена от слабостта си, извърнах очи.

— Ариел? — Гласът му докосна кожата на слепоочието ми. — Погледнете ме.

Не можех. Щях да се издам.

— Ариел.

Не ме докосвай, помислих. Не ми говори, не ме гледай...

Той докосна бузата ми със своята.

Господи, о, господи, какво трябваше да стане с мене?

— Не се извъръщайте — каза той. — Имам нужда от вас. Вие сте единствената, която не ме гледа с обвиняващи очи. Вие и Кевин. Не знам какво съм правил, преди да дойдете тук. Какво ще правя, ако си отидете...

Всичко това беше изречено с дълбок, дрезгав шепот, топъл и възбуждащ, и влажен като лятна мъгла срещу ухото ми. Тогава също

толкова бързо той се дръпна.

Загледах изпод полуспуснатите си мигли как накланя рамене към огъня и протяга ръце към топлината.

— Поисках прекалено много — изрече накрая. — Простете ми. Дойдохте в Уолтъмстоу да позирате за портрети и нищо повече. Не бива да се замесвате в проблемите ми. Не биваше да го искам от вас.

— Но аз съм замесена — отвърнах. — Може би ще мога да помогна, ако разбере всичко изцяло.

— Какво има за разбиране? Губя ума си и в пристъп на гняв убих съпругата си.

— Но не можете да си спомните да сте я убивали.

— Спомням си, че я ударих.

— Споменът ясен ли е?

Той поклати глава.

— Малкото спомени, които имам, никога не са ясни.

Обърнах се и погледнах към Джим.

— Казахте, че няколко седмици след инцидента той не е помнел нищо?

— Дори не си знаеше името, момиче.

— Но си го е спомнил. — Джим кимна. — Само че няма спомен какво е правел на път към Йорк.

— Дори не си спомняше, че е отивал към Йорк. Не знаеше това, докато не го върнахме в Уолтъмстоу. Майка му, докторът и Адриен му казаха, че е отивал да види годеницата си, да направи последните приготовления за сватбата.

— Тогава не е помнел Джейн?

Никълъс се обади:

— Първия път, когато видях Джейн, ми беше съвършено непозната.

Джим се замисли, преди да изрече:

— Докторът каза, че това било ам...

— Амнезия?

Двамата мъже ме погледнаха изненадано.

— Да.

— И споменът ви за нея не се е върнал, така ли, милорд?

— Върна се. Два дни преди сватбата. Главата ми се цепеше, както често го прави, и тя влезе в стаята, където седях.

Вдигнах поглед и спомените се втурнаха в главата ми като вихър.

— Всички спомени ли?

— Само за нея, макар че тогава започнах да си припомням и друго.

— Още ли имате такива проблясъци?

— Идват и си отиват.

— Как изглеждат?

Уплашено изражение прелетя през лицето му. Стиснал ръце, докато се взираше в огъня, каза:

— Отначало са нормални или *изглеждат* нормални, но след миг се променят в нещо толкова ужасно, че само извратен ум може да си го представи.

— Като кошмари? — Той ме прониза с очи. — В какви моменти предимно възникват? — запитах.

— По всяко време. Денем, нощем.

— Следват ли някакъв образец? Можете ли да предскажете кога ще започнат?

Навеждайки се напред, подпрял лакти на коленете си, Джим каза:

— Има си хубави дни, после го хващат настроенията и започва пак да забравя, пак започва да се оплаква, че го боли главата и кошмарите почват.

— Някога търсили ли сте лечение за главата си, милорд?

— Никога.

— Глътва по една-две чашки шери — пошегува се добронамерено Джим.

— Да — отвърна Ник, усмихвайки се на приятеля си. — Като че ли имам слабост към това, нали? Но то е единственото, което спира болката и кошмарите.

Останахме да седим мълчаливо, вслушани в прашенето на огъня. След малко Никълъс се изправи, протегна ръка и ми помогна да стана. Взе наметката ми и я обви нежно около раменете ми.

— Тръгваме си — обърна се към Джим с тих глас.

Джим вдигна халбата си към двама ни, после Никълъс ме хвана под ръка и излязохме от къщичката.

Лежах будна тази нощ, мятах се и се обръщах, вирах се в пламъка на свещта си и се вслушвах в стона на вятъра зад прозореца. Когато далечният стенен часовник удари два пъти, се надигнах в леглото. Колко ненавиждах този самотен час. Майка ми винаги казваше, че душите оставяли телата си с обръщането на прилива, когато най-много копнеели да се освободят от нещастieto и самотата си. Потръпнах.

Станах от леглото, отидох към прозореца, изстъргах кондензирания се лед от стъклото и надникнах навън към стената от мъгла, която замътваше разстоянието между мене и земята. Чух хрътките да вият. Тогава вятърът разтърси прозореца така внезапно, че отскочих стресната.

Обхвана ме странно безпокойство, същото чувство на очакване, което бях изпитвала и преди. Притеглена към вратата на моята стая, я отключих и излязох в коридора. Всичко беше спокойно. Самотна свещ гореше равномерно в дъното на коридора. Набрах смелост от светлината и тръгнах към вратата на моя господар. Полека завъртях дръжката. Вратата се отвори, изскърцвайки извънредно леко в тишината.

Отново огледах коридора, проверих горящата свещ, после влязох в тъмната стая на моя господар. Започнах тихо да се движа из стаята и откряхнах завесите, позволявайки на късче светлина да огрее пода. Тогава се приближих към леглото.

Той спеше. Чувах дъха му да излиза неравномерно и дълбоко. Докоснах челото му и видях, че е влажно, после забелязах бутилката шери на нощната му масичка. Взех я. Някакво движение привлече погледа ми и аз се обърнах към вратата. Докато я наблюдавах как се затваря полека, чувството за нечие присъствие отново ме обзе, смразявайки ме, докато не се почувствах слаба и трепереща. Оставих шерито на масичката, приближих се отново към леглото, посегнах към Никълъс и го разтърсих.

Никаква реакция.

— Милорд — прошепнах и го разтърсих отново. — Милорд, събудете се.

Той спеше.

— Никълъс. — „Моля те, събуди се!“ Разтърсих го пак и казах на глас: — Молъм, моля ви...

Когато той не помръдна, ме обзе нов страх. Хванах го за раменете и започнах да го викам по име, отново и отново, глупавият ми ужас от тъмното ме задавяше. Не можех да го събудя и проклинаяки шерито, се свих в ъгъла, а очите ми започнаха да претърсват сенките, докато умът ми се бореше с глупавото суеверие.

Принуждавайки се най-накрая да се раздвижа, тръгнах полека към вратата, отворих я мъничко и надникнах в коридора. Не забелязах, докато не излязох от стаята, че свещта в далечния край на коридора вече не свети.

Продължих надолу по коридора, а очите ми претърсваха всяка сянка, докато не стигнах до стаята си. Вратата ми беше затворена, а ясно си спомних, че я бях оставила отворена. Погледнах към дръжката и си поех дъх. Посегнах към нея, завъртях я колкото можах по-тихо. Свещта ми също беше загасена. Стаята тънеше в непроницаема чернота.

Внимателно влязох вътре, приближавайки се към скрина, а сетивата ми бяха наострени, за да доловят евентуална гледка или звук, или... присъствие. Опипах повърхността на скрина, намерих кремъка и свещта, заех се да я запаля; драсках, докато пръстите ми изтръпнаха от усилието.

Най-после пламъкът запращя и затанцува. Сграбчих свещта и я вдигнах пред себе си, оглеждайки всеки ъгъл, всяка сянка, прозореца, леглото, под леглото. Нищо. Отново отворих вратата и излязох в коридора. Нищо.

Накрая се върнах в стаята си и се пъхнах в леглото. Цялата нощ се вслушвах в пеенето на вятъра зад прозореца ми и се молах за ранно зазоряване.

---

[1] субретка — в някои комедии и водевили — весела прислужница, която обикновено се присмива на господарите си. — Бел.ред. ↑

На следващата сутрин в десет часа стоях в голямата зала, питайки се защо съм била повикана тук. Може би Никълъс е имал още един от онези пристъпи. Като си припомних явното му състояние на безсъзнателност от предната нощ, нямаше да се изненадам особено много.

Бях прекарала много безсънни часове в размисъл върху болестта на моя господар. Летаргията и объркването му все повече и повече ми напомняха на някои пациенти в „Дъбовете“. Едно беше сигурно: той халюцинираше. Халюцинациите не бяха нещо необичайно за душевноболните пациенти в „Дъбовете“, но такива симптоми обикновено се появяваха само в много напреднал стадий на отслабване на ума.

— А-а-а-а!

Чувайки високия, пронизителен вик, почувствах как кръвта се оттича от лицето ми. Обърнах се навреме, за да видя Кевин да се втурва през вратата. Той изпусна друг вопъл, който накара кристалната чаша на масичката до стената да затрепери.

— По дяволите, чудно ли е, че съм побъркан? — Никълъс ме задмина с дългата си крачка и сграбчи Кевин. Като хвана детето и го настани на рамото си, се обърна отново към мене със смях. — Обзалагам се, че половината нещастници в „Сейнт Мери“ са били пратени там от деца.

— Това е като музика за ушите ми — отвърнах и също се засмях.

Никълъс провеси Кевин надолу с главата, държейки го за краката.

— Моля ви — укорих го внимателно. — Кръвта ще се стече в главата му и ще го замае!

— Какъвто бащата, такъв и синът.

Поклатих глава раздражено, приближих се и взех момчето на ръце. Обръщайки гръб на ухиления му баща, се върнах в голямата зала и седнах до камината.

— Предполагам, Биа пак е задрямала — изрекох.

— Дреме по цял ден — отговори Ник.

Спря при орнаментираната стойка, която държеше гарафа с шери, и си сипа питие, преди да се обърне отново към нас. Още се усмихваше.

— Необикновено — забелязах.

Той се огледа от горе до долу и запита:

— Аз ли?

— Искях да кажа, стойката. По-скоро...

— Вулгарна?

Прехапах устни и пригладих косата на Кевин.

— Странна. Но много красива дърворезба.

Той се обърна, за да огледа мебелите.

— Орех и абаносово дърво, скулптирани от Андреа Брустолон някъде през седемнадесети век. Сигурен съм, че можете да оцените фините детайли, използвани при окованите негри. И разбира се, разпознавате речните божества Харон, Цербер и Хидра?

— Разбира се.

— Помислих, че старецът, брадясал до гениталиите, ще иска да пийне нещичко. Затова смених севърската порцеланова ваза на Джейн с моята гарафа за шери. И оттогава той не е преставал да се усмихва.

— И, разбира се, лейди Молъм е одобрила идеята?

— Естествено. Много ѝ харесваха такива неща.

Двамата се засмяхме.

Никълъс седна срещу мене и започна да отпива от питието си, докато аз прегръщах сина си и го притисках до гърдите си. Това беше радост, върховен рай. Да прегръщам свободно детето си беше мечта, която нерядко ми беше носила също толкова мъка, колкото и надежда.

Погледнах към Никълъс. Той ме наблюдаваше с леко любопитство и нещо друго, емоция, която беше твърде крехка, за да ѝ дам име. В този момент почти очаквах да стане от стола си и да ме докосне.

— Повиках ви тук нарочно — изрече. — Ще изveda Кевин. Бихме искали да дойдете. — Когато се поколебах, той добави: — Мисля, че мога да си взема боите. Има едно хълмче над залива, което би могло да стане прекрасен фон... Искаше ми се да запечатам

портрета на сина си на платно, но може да отнеме повече време, освен ако не е заспал. Може би, ако го държите... Денят е ясен и топъл, и...

— Това ще бъде чест за мене, сър — отвърнах.

С едно плавно движение той стана, отиде в другия край на стаята и вдигна една дреха от облегалката на един стол. Изправи се пред мене, разгърна я широко и каза:

— Това трябва да ви държи топло. — Погледнах подплатената с кожи наметка. — Може да ви е малко големичка, но ще ви топли по-добре от жалкото наметалце, което носехте снощи. Елате и я пробвайте.

Оставих Кевин на пода и се приближих полека към него.

— Сър, много е пищна.

— Глупости. Не върши работа на никого, като стои заключена в сандък.

— На вашата съпруга ли беше?

— На майка ми. Но никога не я е носила. Нито веднъж. Всъщност, пристигна от Лондон доста след смъртта ѝ. Бих искал да стане ваша.

— Да стане моя ли? О, не, сър, никога не бих могла да я приема. Прекалено хубава е. Няма да бъде прилично.

Загриза ме вина, когато забелязах разочарованието в очите на Уиндъм. Все пак той се приближи към мене и обвини наметката около раменете ми. Тогава ме обърна към себе си.

— Отива ви, знаете ли; ако не я приемете като знак на моята привързаност, тогава я смятайте за дадена назаем, докато живеете тук.

— Когато я закопча под брадичката ми, кожената яка обгради лицето ми с мекота. Ръцете на Ник се спряха за миг край челюстта ми. Погледът му, изпълнен с копнеж, така ме омагьоса, че не можах да намеря сили да заговоря. Накрая той се дръпна и каза: — Бъдете готова след един час, госпожице Ръшдън.

— Ще чакам с нетърпение, милорд.

Прекарахме деня при заливчето над общинските пасища на Източен Молъм. Никълъс рисуваше, докато Кевин подскачаше на скута ми. А следващата седмица си направихме пикник в една пещеричка в Грей Хил близо до Каудън, като оставихме Кевин да пляска по

хладката вода, идваща от планинското езеро. Възторжените писъци на детето ми доставяха огромно удоволствие. А безгрижният смях на Ник ме изпълваше с щастие и надежда, защото умът му като че ли се изостряше с всеки изминал ден. Рядко изпитваше нужда от шери. Тук няма луд човек, мислех си, няма побъркан демон, само един мил, изпълнен с любов мъж, който не иска нищо повече от това, да вкухва простите наслади на живота. Тук беше мъжът, който някога беше тичал ръка за ръка с мене през тресавището, който беше лежал с мене в полята с изтравниче и се беше любил с мене с мили думи и нежни ласки. Спомнях си огъня на желанието в очите му и сега пак разпознавах този поглед. Той ме искаше. И знаех, че е само въпрос на време да дойде и да ме поиска.

Лошото време се завърна, ветрове започнаха отново да вият и да тласкат натоварени със сняг облаци, които ни караха да се свиваме вътре в къщата. Никълъс отново се затвори в себе си и се появяваше рядко сред семейството си. Дори тогава беше само за да си вземе още шери.

Една вечер, докато отивах към кухнята, след като бях сложила Кевин в леглото, дочух моя господар да говори с брат си в кабинета на Тревър. Любопитството ме накара да остана в тъмния коридор и да се заслушам.

— Къде беше снощи, Ник? Трябваше да се видим да играем карти в десет часа.

Мълчание.

— Забрави ли? — запита Тревър.

Сърцето ми заби ускорено, докато чаках отговора. Защото миналата седмица Никълъс толкова се гордееше с факта, че паметта не му е изневерявала.

— Е? Чаках те в залата до десет и половина.

Накрая се чу отговор.

— Честно казано, Тревър, чувствах се необичайно уморен. Легнах си.

— Легнал си си? Хайде, Ник, просто си признай, че сте пили с Джим. Дойдох в стаята ти, след като ти не се показва, и почуках на вратата. Като не получих отговор, влязох и намерих стаята празна.

— Празна. — Това не беше въпрос. — По кое време?

— Десет и половина.

Не се задържах повече и побързах да се отдалеча. Намерих Тили заета с усилена работа по любимите сухарчета на Адриен, седнах на един стол пред огъня и я загледах напрегнато как меси тестото и се приготвя да го пече на плочата на фурната.

— Тили — изрекох накрая, — беше ли тук наблизно снощи?

Със закръглени бузи, блеснали от усилията в прекалено горещата кухня, тя се усмихна и изтри чело с ръкава на роклята си.

— Да, момиче, бях тук до среднощ. Госпожица Адриен изведнъж поиска да хапне хлебчета със сусам и тъкмо тогава ги обръщах. Като ѝ ги занесох, тя вече спеше.

— Аз се прибрах по-рано — казах ѝ. — Кажи ми видя ли Негова Светлост снощи?

Ръцете ѝ спряха ритмичното биене и точене, докато тя събираше мислите си.

— Беше тук с мастър Кевин до девет часа. Да. После пийна няколко шерита с госпожица Адриен. Това е. Чух ги да говорят, че тя щяла да ходи във Франция. Тя спомена, че и ти си щяла да ходиш, сега се сещам.

— О? И какво каза лорд Молъм?

— Ами... Да ти кажа истината, миличка, не беше доволен от тая работа. Скараха се... да, така беше. Е, те напоследък все се карат. Госпожица Адриен, както знаеш, не си сдържа езика, като иска да каже на Негова Светлост какво си мисли. После пак заговориха за това, че той ѝ бил съсипал шанса да се омъжи. Той изхвърча от стаята, беше черен като буреносен облак и си взе шерито. Каза, че се прибира и не иска да го безпокоят.

— Право в стаята си ли отиде?

— Няма как да знам, момиче, тръгна по задните стълби и не го видях чак до сутринта.

— И как изглеждаше тази сутрин?

— Зле. Макар че се оживи, когато ти дойде, заклевам се. — Хвърли ми мила усмивка и се пошегува: — Харесва те, госпожичке. Всички сме го виждали. Съвсем различен е, откакто си тука. Както беше някога... какъвто беше, преди Джейн да дойде.

Опитах се да не обръщам внимание на неравномерното биене на сърцето си, но изчервяването ми ме издаде. Тили само се изкиска и се върна към сухарчетата си, докато аз се извиних и излязох от кухнята. Отидох право в голямата зала, където намерих Адриен да сменя гарафата с шери. Когато я поздравих, тя подскочи и се обърна към мене.

— Стреснахте ме, Ариел.

Усмивката ѝ трепна, когато тя си пое дъх. Погледнах към щедрата доза шери на масата.

— Това питие за вас ли е?

— Не — каза тя, — не понасям шерито. Смущава съня ми и ме оставя с ужасно главоболие. Не, просто щях да отнеса на брат си чаша за помирение. Скарахме се снощи и...

— Знам.

Усмивката ѝ трепна.

— Оплакваше се от главата си тази вечер. Помоли Кейт да му донесе гарафата, но аз реших, че това е прекалено след снощи.

— Отивам си в стаята — казах ѝ. — Да му занеса ли чашата?

Мина един дълъг миг, преди тя да отговори:

— О. О, добре. — Погледна към питието. — Разбира се, предполагам, че това ще бъде добре.

Вдигна чашата към мене с треперещи ръце, разливайки шерито по пръстите си.

Взех питието, погледнах я в очите и казах:

— Приятна вечер, милейди.

После я оставих да се взира след мене.

Изкачих се внимателно по стълбите. След като стигнах през студентите, тъмни коридори до стаята на Никълъс, останах да стоя известно време в сенките, припомняйки си очевидната нервност на Адриен, когато я намерих с шерито. С растящо подозрение се вгледах в чашата и се заслушах в стъпките на Никълъс зад затворената му врата. Тогава вдигнах чашата в тъмното и изрекох: „Пожелавам ви приятни сънища тази нощ, милорд“. Насочих чашата към устата си и я изпих до дъно.

Дум!... Дум!... Дум!

Този ужасен звук!

— Вървете си! — извиках. — Моля ви, вървете си!

Дум!... Дум!... Дум!

Надигнах се в леглото. Задушаваният мрак сграбчи ума ми така мъчително, че исках да изпищя.

— Ариел! Ариел, тук ли сте? За бога, ще ми отговорите ли? По дяволите, Ариел, тук ли сте? — *Дум. Дум. Дум.* — Ариел, отворете вратата!

Надигнах се на колене, притиснах гръб към стената и закрих уши.

— Вървете си! Оставете ме! Не съм развратница! Не съм! Престанете да ме наричате така!

— Ариел, аз съм, Ник — чу се тихият му глас. — Моля те, любов моя, отвори вратата.

Ник? Думата разби сърцето ми.

— Не ви вярвам — изхлипах. — Ник не е дошъл за мене. Лъжете. Лъжете! Излъгахте и преди. Не е идвал. Не е!

— Отвори вратата, Ариел. Вратата. Казвам ти, аз съм, Ник. Отвори вратата и сама ще видиш.

Притиснах ръце до гърдите си и се вгледах във вратата. Тялото ми трепереше от студ, но странно, плътта ми беше хлъзгава от пот. Внимателно се измъкнах от леглото и се придвижих към вратата. Затворих очи и започнах да се боря с кошмара, който отказваше да ме пусне. Бях пак в „Дъбовете“, в онази окаяна дупка, където непознати се вираха в мене през решетки в стените, където ме наричаха развратница и казваха, че детето в мене е дяволско семе. Бях съгрешила и щях да страдам в този ад, докато умра, така казваха. О, Господи, помогни ми!

— Отвори вратата, за да ти помогна.

— Не... не мога. Заключена е!

— Вземи ключа, любов моя.

Отстъпих към скрина и протегнах ръка. После с ключа в ръка се придвижих вдървено към вратата и се замъчих да го пъхна в ключалката, а после отстъпих. Притиснах пръсти към гърлото си и се напрегнах да видя в тъмното. *Те* бяха го правили и преди — лудите — бяха ми казвали, че Никълъс е дошъл да ме спаси от това страдание.

Вратата се отвори. Той влезе вътре, в сенките, очите му бяха сурови и сиви, искряха със същия пламък, какъвто държеше в ръце. Със задавен вик се строполих на пода.

Смътно осъзнавах как ръцете на моя господар ме отнасят през коридора в неговата стая и там ме полагат на леглото му. Големите му, топли ръце обгърнаха лицето ми и палците му полека отмахнаха сълзите от бузите ми. Седнал до мене, той отправи усмивка към очите ми и запита:

— Сега будна ли си?

Кимнах.

— Виж се как трепериш. Цялата си мокра. Зле ли ти е? Боли ли те нещо?

— Не, милорд.

Прокарвайки ръка през непокорната си коса, той извърна поглед.

— Изплаши ме, когато изкрещя. После не можах да вляза в проклетата стая... — Вторачи се в пода. — Може би трябва да размислим за това заключване... или да наредим нещата по друг начин...

— Сънища, ужасни сънища. Съжалявам, не исках да...

— Мълчи. — Той повдигна брадичката ми. — Разбирам сънищата, Ариел. Знам какво могат да ти причинят.

Неуверено се опитах да се надигна. Той хвана раменете ми. Ръцете му бяха топли и нежни срещу кожата ми и аз потръпнах. Той заговори тихо, шепнешком.

Наблюдавах замаяно как изрича думите, забелязвах внезапното проблясване на бели зъби, когато се усмихваше. Виждах мрачните му сиви очи, докато се отместваха към рамото ми, където се свличаше тънката презрамка на разнищената ми нощница. Погледът му се рееше, все по-ниско и по-ниско, над тънката материя, под която гърдите ми блестяха влажно и дрехата лепнеше към розовите им връхчета, които се издигаха и спадаха бързо с ритъма на дишането ми.

Той вдигна ръка и прокара пръст надолу по виещите се черни къдрици, които се спускаха на гърдите ми. Колебливият жест беше също толкова възбуждащ и плашещ за него, колкото и за мене. Почувствах желание в острото му издишване срещу лицето ми. Видях го в очите му, които се присвиха, и във внезапното стягане в гърлото му.

Плахо вдигнах ръка и я положих на гърдите му. Фината риза овлажня под дланта ми. Ударите на сърцето му завибрираха срещу пръстите ми.

— Сладка невинност — дойдоха думите му, топли и дълбоки срещу слепоочието ми. — Погледни ме.

Разцъфнала от близостта му, обърнах лице към неговото. Той вдигна ръка и я допря нежно до бузата ми, и аз помислих: „Този мъж би ли могъл... да нарани някого? Никога!“.

Той изрече нежно:

— Какво има в тези черти, че да копнея, дори в моето уморено състояние, да взема четка и бои от съседната стая и да уловя подобие то им на платното? Но дори когато го правя, не мога да ги уловя за достатъчно дълго време, за да ги пренеса на платното.

Поех си дълбоко дъх.

— Не мога да кажа, милорд.

Той докосна долната ми устна с възглавничката на палеца си, извънредно бавно. Времето спря, както в онази пролетна утрин в тресавището, където споделихме първата си целувка. Дъхът ни се смеси, когато устните му се допряха до бузата ми.

— Сладка, сладка невинност — прошепна той в ухото ми. — Би ли ми позволила да те любя, като знаеш какъв съм?

— А какъв сте? — погледнах го в очите.

Той вдигна вежда и изрече:

— Луд.

— Не, милорд, не сте луд. Не искам да вярвам на това! Много се вслушвате в клюките...

— Но аз я убих.

— Не!

— Да, направих го. Спомням си, че го направих. — Той сграбчи грубо лицето ми в пръстите си, устата му се надвеси над моята и изрече: — Научих, че се е отдавала на други мъже и ме е правила за смях сред равните на мене. Спомнях си, че я ударих... — Стисна очи, когато болката връхлетя лицето му. После клепачите му трепнаха и той отново ме погледна. — Тя не е единствената, както ми казаха. Имаше Маги...

Допрях пръсти до устните му, за да го накарам да замълчи, но той се обърна, стана от леглото и отиде към огъня. Застана пред

камината, свел лице, и оранжевото сияние очерта измъчения му силует.

— Нямам право — изрече той тихо, толкова тихо, че едва го чувах, — нямам право дори да мисля да те докосна. Само ще те нараня, както съм наранил всички други.

Станах от леглото и се доближих неуверено до него. „Докосни ме“, копнеех да изрека. Вместо това само вдигнах ръка и прокарах длан по скования му гръб до рамото му. Главата му се наклони назад и меката му коса докосна пръстите ми.

— Божичко — прошепна той, — ти ме караш да забравя всичко това.

Огънят пукаше и съскаше.

Тогава той се обърна много бавно, за да застане пред мене. Имаше отчаяние в дълбините на очите му, в стегнатата челюст, в стиснатата уста. Тогава пръстите му се затвориха около шията ми и се плъзнаха нагоре по врата ми, където палецът му се притисна в брадичката ми, повдигайки лицето ми към неговото. В гърлото му отекна дрезгав стон, преди да изрече:

— Искам да те целуна.

— Искам да ме целунете — признах, без да чувствам никакво колебание, макар той да изглеждаше толкова див и властен в този миг, както кълбящата се мъгла, която поглъщаше земята и небето зад стените на къщата. Повторих: — *Искам да бъда целуната, милорд...* от вас.

За миг никой от двамата ни не помръдна, после ръцете му се вдигнаха и обгърнаха лицето ми, плъзнаха се в косата ми и я задържаха. Тъмнокосата му глава се наведе над моята и той изстена:

— Тогава Господ да ти е на помощ.

В този момент тялото ми сякаш се отдели от земята. Защото, когато устата му ме завладя с неумолима свирепост и жажда, аз обвих ръце около врата му и притиснах тялото си към неговото. Носена от прилив на желание, каквото никога дотогава не бях изпитвала, отворих уста под неговата и изстенах, когато той я плени. Ръцете му се движеха по мене, първо настоятелно, после нежно, танцуваха горещи и ледени срещу зачервената ми чувствителна плът, карайки ме да стена и да треперя от предчувствие. Толкова дълго бях чакала, бях мечтала...

Той продължи да ме целува, докато дъхът не започна да засяда болезнено в гърлото ми, докато ръцете ми сами не се пъхнаха под

ризата му и аз притиснах пръсти към влажната му, гореща кожа. Преоткрих гъвкавата твърдост на плътта му, желязната здравина на мускулите на раменете му, които се огъваха при всяко движение. И най-после, когато той най-накрая откъсна устата си от моята, зарових лице на гърдите му, където ризата му беше разкопчана, и вдъхнах мускусния му аромат, докато страстта не се надигна като попътен вятър в ума ми.

— *Моля те. О, моля те...*

Изрекох думите на глас, без да съм искала, без дори да разбирам, че съм ги изрекла, докато той не пое отново лицето ми в дланите си и го обърна към своето. Помислих със слаба надежда, че той ще ме отблъсне, може би ще ме укори за разпуснатото ми поведение, за желанието ми да му се харесам. Но думите, изречени от усмихващата се уста, бяха просто:

— Искам те.

Тогава той ме вдигна на ръце и ме отнесе на леглото.

Там въздухът беше по-студен, стаята по-тъмна. Но когато ме положи върху отметнатите завивки и тялото му легна до моето, съзнавах само задоволството, че най-накрая вземам това, което е мое, което трябваше да стане мое преди две години.

Тих вик на желание се откъсна от мене, когато Никълъс прилепи уста към шията ми, към рамото ми и се придвижи нагоре към ухото ми. Материята на нощницата ми беше крехка бариера пред нетърпеливите му ръце, когато той я смъкна от раменете ми и пръстите му започнаха нежно да галят гърдите ми, докато те не започнаха да пулсират болезнено под неговия допир. Нямаше никаква друга действителност в този момент, освен нас двамата и аз затаих дъх, когато топлият му език започна да докосва интимно гърдата ми, докато тялото ми не се изви към устата му и желанието да му се отдам ме завладя изцяло.

Допирът на гърдите му до моите изпрати изгаряща вълна от жажда през тялото ми и аз изстенах. Често бях сънувала как той отново ме прегръща, както едно време, но това бяха само фантазии. Като че ли сега полетях от неизмеримо удоволствие, подсилвано от движенията му срещу мене, от това, че ме притискаше към себе си така свирепо, че едва дишах.

Когато най-накрая се дръпна от мене, очите му бяха тъмни и пълни с въпроси. За да го уверя, обвих ръце около него, притиснах длани към раменете му и обгърнах краката му със своите. Издадох лек стон от удоволствие, когато ръката му пробяга нагоре и надолу по бедрото ми, бавно, полека, пръстите му бяха топли, галеха и изследваха, докато сладкото мъчение не ме накара да помисля, че ще се удавя в него.

Той се надигна на колене и аз загледах как дългите му пръсти опитно разкопчават копчетата на ризата, полека освобождават панталоните и ги смъкват надолу по ханша му. Изглеждаше великолепен за възхитените ми очи. Разтвори широко крака между коленете ми, той се надвеси над мене, очите му се впивах в гърдите ми и по-надолу, надолу, докато интимното му изследване не накара кожата ми да пламне в друг огън. Някога се криех от него, но сега не. Знаех, че ме обича; дали го разбира обаче, не можех да отгатна. Но го видях във внезапното проблясване на очите му; почувствах го в нежното докосване на ръцете му.

Тогава желанието затъмни всичко, настоя за моментален отговор. Протегнах се, поех го в ръце, отдавайки почит на горещата, твърда плът, която някога ме беше отвеждала отвъд всякакви граници. Започнах да го любя с ръце, с устни, по всякакви начини, които си бях представяла през самотните месеци, когато само спомените ме водеха. Чух го да изстенва и го почувствах как потръпва. И когато пръстите му се вплетоха в косата ми и дръпнаха главата ми назад, останах без дъх от суровото, диво желание, което видях на лицето му.

Отпуснах се назад на леглото и загледах как светлината на свещта танцува по лицето му, видях бавното движение на плътта и мускулите му, когато той се надвеси над мене. Фигурата му затъмни бледата, трепкаща светлина и хвърли тъмни сенки по настръхналата ми в треска кожа. С уста, стегната в строги, решителни линии, той премести краката ми и аз почувствах как онази част от него ме докосва, пулсирайки, напрегната от страст и топлина. Но той още се въздържаше, впил очи в моите, докосвайки устните ми със своите, докато не започнах да стена и сграбчих ханша му.

Останах без дъх. Сърцето ми заби ускорено под дланта му и кожата ми се зачерви и овлажня от копнеж.

Той ме целуна отново, завладявайки устата ми с език, който се вихреше в мене и ритмично влизаше и излизаше, докато аз не извиках високо за милост и започнах да се боря да си поема дъх. А през цялото време той притискаше тялото си към моето, гърдите си до моите, коремът му се опираше в моя... ханшът му се движеше чувствено над моя, така че твърдата издутина на желанието му пареше влажната ми, чувствителна кожа. Когато той се дръпна, аз вече треперех от копнеж.

— Трябва да знам — чух тихите му, настоятелни думи в ухото си, — защото не искам да те нараня. Трябва да бъда сигурен... имало ли е други, любов моя?

Отговорих, без да мигна, припомняйки си първия път, когато ми беше задал този въпрос. Тогава отговорът беше различен.

— Имаше само един мъж в моя живот, милорд.

Очите му срещнаха моите с изненада и известно разочарование.

— Обичаше ли го? — запита.

— Обичах го повече от живота си — отвърнах. Видях го да преглъща, вдигнах ръка и нежно я допрых до лицето му. — Но не повече, отколкото обичам вас... — Плъзнах ханша си изцяло под неговия и довърших: — ... мой господарю.

Той се надигна гол над мене, тъмните му пронизителни очи не ме изпускаха. Огънят в огнището хвърляше сияние върху кожата ми: влажно, златисто и... опияняващо. Искях да пия от него, да го изпия цялото. Главата му се приближи към мене и устните му докоснаха гърдите ми. Затворих очи, зарових ръце в косата му, а той се наведе, за да поеме зърната ми в уста, първо дясното, после лявото, езикът му облизваше нежно всяко напрегнато розово връхче и го превръщаше във втвърдена пъпка, изпълнена с желание. Породи се трепет, възхитително пулсиране, което разтърсваше тялото ми и се събираше дълбоко в слабините ми. Вътрешностите ми се превърнаха в течност, горях от желание, разтапах се от жажда, но макар че тялото ми се извиваше и се повдигаше подканващо, макар да виках — не, стенех — името му, той се сдържаше, измъчвайки ме с уста и ръце, докато кръвта ми не потече като жив огън във вените и не започнах да се треса от нажежена до бяло наслада.

Когато помислих, че повече няма да издържа, той вплете пръсти в моите, залюля се леко на колене и с едно бавно, прекрасно движение потъна в мене. Главата му се отметна; ръцете му стиснаха здраво

моите. Не възразявах, знаех как се чувства: сякаш ще избухне вътрешно, сякаш иска да извика.

Но извиках аз.

Когато той забеляза, страх пробяга по лицето му. Усетих го как се вцепенява.

— Щастлива съм — беше единственото, което изрекох.

После обвих ръце и крака около него, за да му покажа колко съм щастлива.

Той започна да се движи в мене с облекчена въздишка, отначало колебливо, после по-уверено, след това така настоятелно, че не можех да направя нищо друго, освен да отвърщам по същия начин. Всичко беше прекрасно, той беше мой, изцяло мой, със сърце и мисъл, и душа. „Никога няма да го пусна!“, изстенах вътрешно, докато напрежението растеше, увеличавайки ме във вихъра на чувствата, тялото ми търсеше, настояваше, напругаше се да постигне удовлетворение. Сграбчих раменете му, плувнали в пот, които се движеха напред-назад с всяко движение на ханша му срещу моя. Усещах го как набъбва вътре в мене. Разбрах го от животинските стонове, които издаваше дълбоко в гърлото си, от силата, с която се движеше тялото му, докато ме яздеше с такава свирепост, че стоята като че ли се въртеше в неясна вихрушка наоколо ни.

Случи се едновременно с двама ни, както трябваше, също като в миналото, и се зареяхме отвъд непостижимото, отвъд безкрая. Със страстно изхлипване той впи пръсти в косата ми и замря, както и аз, усещайки, как телата ни пулсират като едно.

Минаха няколко мига, преди да се отпуснем, но той не се отдели от мене. Не исках да го пусна. Притисках го към себе си, както дете прегръща обичана играчка, егоистично, изпълнена с любов и радост, които никой вече не можеше да ми отнеме. Чувствах как сърцето му бие срещу моето, усещах сладкия полъх на дъха му срещу слепоочието си. Влажният, топъл връх на езика му докосна ухото ми, когато той навлажни устни, после дойдоха думите, дълбоки, сънени и изпълнени с неверие.

— Не разбирам... как в един момент не съм нищо друго, освен чернота и безнадеждност. Тогава ти идваш и усещам...

Обърнах леко глава и погледнах в блестящите му очи.

— И какво усещаш, господарю мой?

— Усецям се спасен. — Той затвори очи. — Господи, как те обожавам.

Седях пред огъня с Кевин в скута си, люлеех го нежно и се усмихвах, гледайки ангелското му лице. Пеех му песнички за кученца, агънца и пеперуди. Разказвах му историята на Пепеляшка, красивата млада жена, срещнала своя красив принц на бала и го омаяла. Съзнавах, че детето не ме разбира, но нямаше значение. Това беше моята приказка и тя се осъществяваше.

Когато вдигнах поглед, срещнах очите на любимия си. Подпрян на лакът, той ме наблюдаваше донякъде замислено, търсейки лицето ми в сивите сенки на ранната утрин. Напрегнатостта в очите му ме смущаваше, стегнатата му уста ме караше да се питам дали съжалява, че сме се любили тази нощ.

— Добро утро — казах му.

Реакцията му се забави за миг. Тогава той се усмихна.

— Да, наистина е добро. Не мога да си спомня някое по-добро.

— Надявам се да не съм ви обезпокоила. Когато Кевин се събуди, го донесох тук, преди Биа да го е взела. Нали не възразявате...

— Не.

— Пеех му песнички.

— Чух.

— Изглежда, му харесва.

— Подозирам, че никой не му е пял досега.

— Но това е ужасно тъжно! Майка ми често ми пееше.

— Той няма майка.

Очите ми се замъглиха, когато погледнах лицето на сина си.

— Ариел.

Отместих очи към моя господар, страхувайки се, че сълзите, замъгляващи погледа ми, ще потекат по бузите ми и ще издадат чувствата ми. Тъмната коса на Уиндъм падаше на челото му близо до очите, клепачите бяха леко подути. Той ме загледа, без да мига, лицето му беше като от камък. Тогава устните му се разтвориха и той проговори извънредно хладнокръвно:

— Омъжете се за мене, госпожице Ръшдън.

Премигах и сълзите се изтърколиха. Притиснах по-силно Кевин към себе си.

— Не е необходимо, сър, да...

— Необходимо? Това ли мислите? Че заради снощи...

— Не е ли?

Той се отпусна на възглавницата си и впери поглед в тавана.

— Да — изрече накрая с уморен глас. — Може би. Да, по дяволите, заради снощи и заради всичките сутрини, когато съм се будил с мисъл за тебе и съм искал... въпреки тази убийствена болка в главата мисълта за тебе не си отива. Божичко, дори в кошмарите ми лицето ти се връща при мене. Когато мисля за тебе, болката си отива и нищо друго няма значение. Нито лудостта. Нито каквото и да било. Егоистично ли е от моя страна, госпожице Ръшдън? Ръшдън. Дори името внася смут в главата и сърцето ми. Звукът става все по-моцнен за мене, всеки ден, докато не започвам да пиша „Ръшдън“ отново и отново и да го гледам така, сякаш там се крие някаква дълбока тайна, която не мога да разгадая. — Надигна се отново на лакът и ме погледна право в очите. — Знаеш ли колко време търсих жена да ми позира? Седмици, месеци. Идваха една след друга, надявах се да намеря някоя да прилича на натрапчивия образ в ума ми, съвършената жена. Отпращах ги, докато не дойде ти. И в мига, когато те видях, разбрах, че именно ти ще ми помогнеш. Ела при мене, госпожице Ръшдън.

Приблжих се, без да пускам Кевин. Никълъс ме дръпна на леглото до себе си и погали бузата на сина си с пръст, преди да погледне отново към мене.

— Никога не съм го наранявал. Каквато и лудост или болест да ме кара да ставам такъв, какъвто съм станал, не е достатъчно силна, за да ме накара да нараня това, което обичам най-много. — Вдигна ръка към лицето ми, обхвана бузата ми в дланта си и изтри една стекла се сълза с пръста си. — Никога няма да вдигна ръка срещу тебе. Ела да живееш с мене, Ариел. Споделяй с мене сладостта си. Успокоявай ме в моята лудост, а аз ще те обичам, докато съм жив.

Никога не го бях обичала повече, отколкото в този момент, защото никога не ми беше говорил с такъв нежен тон. Никога не ме беше гледал с толкова мил поглед. Чувствах се доволна отвъд всякакви граници и усмивката ми му го казваше.

— Е? — каза той и нежният блясък на очите му се обагри във внезапна страст и нетърпение. — Ще седиш тук да ми се усмихваш и да ме държиш в напрежение? Отговори ми... госпожице Ръшдън... Ариел... и то бързо, иначе...

— Иначе какво, милорд?

— Иначе вероятно ще бъда принуден да притисна това красиво тяло обратно на това легло и да го любя отново.

— Тогава би било добре за мене, сър, да си сдържа езика още малко, мисля.

Когато очите му се разшириха от задоволство, аз се засмях и скочих от леглото. Върнах се при камината, притиснах главичката на Кевин до рамото си и му казах с желание:

— Да, лорд Молъм, ще се омъжа за вас. Но при едно условие.

— Какво?

— Да се оженим тайно. И прислужниците, и брат ви, и сестра ви да узнаят за брака едва *след* като бъдем свързани и изречем обетите си.

Той се замисли, после с широка усмивка смъкна завивката и стана от леглото.

— Съгласен съм — беше отговорът му.

Почти не виждах Никълъс в следващите пет дни. Далечен, както често биваше, той рядко излизаше от стаята си, повика ме само веднъж в ателието, където за около шест часа се опита да нарисува портрета ми. Накрая запрати картината към стената и изрева да излизам бързо, защото съвсем съм го „обърквала“. Тогава започнах да се притеснявам, че е забравил какво сме си обещали. Не беше споменавал повторно за женитба.

На шестия ден се върнах в стаята си, след като бях прекарала следобеда с Адриен, учейки я — или опитвайки се да я уча — на френски. Тъй като не знаех почти нищо за този език, не ми беше лесно. Седяхме часове наред в голямата зала, докато тя рецитираше фрази от учебника си; мисля, че вярваше, че ще ме убеди да я придружа, когато замине за Франция.

Влязох в стаята си и спрях на място. Намерих на леглото и на скрина висока купчина всякакви платове: кадифе, сатен, коприна в

какви ли не цветове. На облегалката на единствения ми стол бяха надиплени ярдове дантели и панделки.

— Харесва ми изумруденото кадифе — чух глас зад себе си. — Много ще отива на очите ти. — Обърнах се. Никълъс, с ръце в джобовете, се усмихваше с тъгълчето на устата си, изричайки: — Ще се оженим следващия вторник в Бърнсол. Намерих там един свещеник, който ще извърши обряда без предварително обявяване. Имай предвид, ще получи нов параклис заради усилията си... Имаш ли някакъв свидетел, който да бъде до тебе в тази тайна тържествена церемония, скъпа?

— Да — едва успях да изрека.

— Ще имаш ли време да си ушиеш нещо подходящо? — Огледа роклята ми с отвращение и добави: — Господи, не мога да понасям тази рокля, която носиш.

Упорито вирнах брадичка.

Той се обърна и се отдалечи с небрежна походка надолу по коридора. Чух го да казва: „Дръзко момиче“. Засмях се на себе си, затворих вратата на стаята си, щастливо обвих ръце около раменете си и помислих, че вторникът ми се струва отдалечен на цяла вечност.

Заех се със задачата да си направя нещо подходящо от зеленото кадифе, за да имам какво да облека на сватбения си ден. Имах всичко, което ми беше необходимо: ножици, конци, карфици и игли. Уиндъм не беше забравил нищо. По-добре е, помислих си. Имаше цвят на бузите му и огънче в очите му.

Работих целия следобед, скроих роклята и започнах да я тропосвам. Надвечер подът беше целият в ярдове изумрудено кадифе и сатенена подплата в малко по-тъмен цвят. Уморена и гладна, оставих настрана работата си, заключих вратата на стаята и се запътих към кухнята.

Докато минавах покрай кабинета на Тревър, забелязах светлинка да се промъква под вратата му. Тъй като той беше отпътувал за Йорк преди пет дни и щеше да се върне чак утре, любопитството ми се събуди. Приблжих се тихо и надникнах вътре.

Адриен, с гръб към мене, тършуваше из шишенцата и флаконите на Тревър, вдигаше някое от тях към светлината, после друго, опитвайки се да прочете надписите на етикетите. До нея на масата имаше отворена книга.

Тогава, като че ли внезапно усетила присъствието ми, тя бавно се обърна с лице към мене. Очите ѝ отначало се разшириха, после видимо се успокоих.

— Боже господи, отначало ми се стори, че е Тревър. Ариел, скъпа, трябва да престанете да вървите толкова тихо.

— Съжалявам.

— Няма значение. — Поуспокоена, тя хвърли разсеян поглед към претъпканото помещение, фокусирайки очи върху избледнелия жълтеникав скелет, който висеше от тавана, окачен на въжета. Забележима тръпка мина по тялото ѝ. — Не обвинявам брат си, че си е взел почивка. Това е толкова потискащо място.

— Има и по-лоши — отвърнах. — Сигурна съм, че „Сейнт Мери“ би направила тази стая да изглежда приятна като почивка в Йорк. — Когато Адриен не реагира, влязох по-навътре в стаята. — Простете за предположенията ми — добавих, — но усещам, че целта на това пътуване на Тревър до Йорк не е само за да си отпочине.

Тя се блъсна в масата зад себе си, разклащайки шишенцата така, че те издрънчаха.

— Не знам за какво говорите.

— Разбирам, че има наложителни правни действия, които трябва да се предприемат, преди човек като лорд Молъм да бъде пратен в „Сейнт Мери“. Трябва да се приготвят документи, да се определи дата за дело в съда.

Устата ѝ се отвори в слабо ахване. Спрях до масата, погледнах към отворената книга, после пак към нея.

— Зле ли ви е? — запитах.

— Да. — Тя притисна треперещите си пръсти към главата си. — Всъщност да. Главата ми пак се цепи и помислих... — Затвори рязко книгата и се усмихна. — Предполагам, че трябваше да изчакам Тревър да се върне. Няма да кажете, че съм била тук, нали? Той никак не обича да се влиза тук, когато го няма.

— Няма — казах. — Няма да му кажа.

— Хубаво. Е, тогава да вечеряме?

Мина покрай мене и излезе от стаята. Последвах я на почтително разстояние.

Бяхме изненадани да намерим Тревър, току-що завърнал се у дома. Стоеше заедно с Ник във фойето, със зачервено от студа лице, а

кестенявата му коса беше разрошена и леко влажна. Разтвори ръце, прегърна здраво Ник, после го потупа по гърба.

— Господи, Ник, изглеждаш чудесно. Добре ли се чувстваш?

— Прекрасно — отговори моят господар. — Рано се прибираш.

— Свърших си работата един ден предварително.

Адриен, придържайки кафявата си пола, се плъзна грациозно към братята си. Целуна леко Тревър по двете бузи, преди да отговори на последния му коментар.

— Останах с впечатление, че отиваш в Йорк на почивка, Тревър. Каква работа си вършил там?

— Инвестиции. Но ще поговорим по-късно за това. Аз... — Очите му се разшириха от удоволствие, когато ме забеляза най-накрая. — Ето ви и вас, скрита в сенките като мишленце, госпожице Ръшдън. Елате да ми кажете добре дошъл.

Подчиних се колебливо. Когато се озовах достатъчно близо, той грабна ръцете ми и ги обърна, оглеждайки драскотините, които сега бяха едва забележими бели чертички по кожата ми.

— Добре са заздравели, виждам. Няма да останат никакви белези. Колко жалко щеше да бъде, ако останеха за постоянно да загрозяват такава красива кожа.

Усещайки, че се изчервявам, отстъпих назад и отвърнах на усмивката му с известно усилие. Чувствах, че пътуването му до Йорк имаше нещо общо с въдворяването на Никълъс в „Сейнт Мери“, а не с никакви инвестиции.

В този момент вратата зад Тревър се отвори и няколко прислужници внесоха никакви пакети.

— Какво е това? — запита Адриен.

У нея се усещаше ентусиазмът на малко момиче, докато оглеждаше подаръците.

— Кога съм отивал в Йорк или Лондон, без да се върна с подаръци? Да отидем ли в голямата зала, където е по-удобно?

Извиних се и се обърнах към вратата, когато Тревър проговори отново:

— Госпожице Ръшдън, вие ще дойдете с нас, разбира се.

— Не, сър.

— Но аз имам нещо за вас.

Спрях на място и се обърнах към него.

— За мене ли, сър?

Хвърлих поглед към Ник. Той погледна към брат си с любопитно вдигната вежда. Тогава премести очи към мене.

— Ник ме помоли да взема нещо за вас, Ариел. — Тревър се обърна към Реджиналд и извади голям вързоп, увит в мека хартия и овързан с панделки. Пусна го в ръцете ми, намигна и каза: — Елате в приемната, да се махнем от това студено фоайе. Искам да видя лицето ви, когато го отворите.

Сграбчи ме за ръката и ме поведе към залата. Погледнах назад през рамо и срещнах въпросителния поглед на моя господар. Той бързо отмести очи и притисна пръсти към слепоочието си.

Адриен беше във възторг, когато влязохме в залата. Започна да бъбри с Тревър, искаше да научи всички клюки:

— Вярно ли е, че Вирджиния Бриг има връзка с парламентарист? Чаят наистина ли поскъпва?

— Вирджиния Бриг има връзки с всички подходящи и неподходящи мъже в Парламента, скъпа, а без никакво съмнение цената на чая пак ще се повиши. Източноиндийската компания просто ни ограбва.

— Ах, тези отвратителни китайци! Какво ще правим? Цената вече е безбожна...

— Носят се слухове — а на този етап са само слухове — че Китай смята да затвори врати за търговията с чужбина по някое време в бъдещето. Срещнах лорд Мелбрук в министерството и той ми каза, че Британския комитет обсъжда план за отглеждане на чай в Индия.

— Индия!

Адриен се облегна назад на стола си.

— Мисля, че може да си струва да се инвестира там — изтъкна Тревър. Погледна към Ник, който още се мръщеше и потъркваше чело. — Какво мислиш, милорд? Ако Китай ни отреже, може би можем да нагазим в бизнеса с чая. Разбрах, че граф Грей...

— Какво има в този пакет? — запита Ник, прекъсвайки брат си.

Всички погледнаха към мене и към вързоп в скута ми.

Тревър, който стоеше небрежно край огъня, подпрял лакът на полицата над камината, се взря в Никълъс, видимо шокиран. Прекоси стаята, сложи ръка на рамото на Ник и каза меко:

— Помоли ме да го донеса за нея. Не си ли спомняш?

Отказът на Ник да отговори беше отговор сам по себе си. Седнал на ръба на стола си, подпрял лакти на коленете си, той посочи с несигурен пръст към вързопа, погледна ме в очите и изрече през зъби:

— Отворете го.

Започнах полека да го отварям. Всъщност, умът ми беше не в подаръка на скута ми, а в очите на моя господар, по-тревожни, отколкото си ги спомнях от много дни насам. Накрая хартията беше разопакована. Вгледах се в гънките прекрасен зелен сатен, ушит във вид на най-красивата рокля, която някога бях виждала.

— Не си ли спомняш, Ник? — чу се гласът на Тревър. — Каза ми, че ти е омръзнало да гледаш тази безцветна рокля, която тя винаги носи, и че искаш да я рисуваш в нещо ярко и красиво. Помоли ме да се отбия при мадам Елиза Вардън, знаеше, че тя ще може да намери нещо подходящо почти веднага. Истината е, че щях да се прибера още вчера, но роклята отне повече време, отколкото мислеше мадам. Разбира се, трябваше да ви вземем мерки, Ариел, но мисля, че ще ви хареса. Защо не отидете да я облечете. Сигурен съм, че Ник няма търпение да види как ви стои, също както и аз.

Погледнах отново към роклята, осъзнавайки как се е чувствала Адриен, когато беше получила сватбената дантела. Сърцето ми се разтуптя в отчаяние. Ник беше забравил, че е поръчал роклята, а това ми напомни, че болестта му не е минала чудотворно от само себе си. Заради това възненавидях роклята. Но исках да я притисна до гърдите си, защото той ми я беше подарил само и единствено от любов.

Изправих се несигурно от стола си, разпилявайки хартията покрай краката си. Собственият ми ум се завъртя вихрено, не знаех как и дали трябва да приема подобен екстравагантен подарък. Накрая Никълъс се облегна назад на стола си и изрече тихо:

— Разбира се. Сега си спомням. Естествено, трябва да отидете да премерите роклята, Ариел, да го направите заради мене.

Отвърнах на усмивката му, после излязох от стаята с чувство на благодарност. За момента ми беше позволено да успокоя разбитите си нерви, преди да се изправа отново пред моя господар.

Влязох във фойето и видях Брабс, застанал пред вратата, да говори с Реджиналд. Отидох право към него, хванах го за ръката и освободих иконома с усмивка.

Реджи се поклони леко на Брабс и изрече:

— Сега ще кажа на господин Тревър, че сте тук.

— Дайте ми десет минути насаме с Брабс, моля ви — казах му.

След като той кимна и се отдалечи, аз се обърнах към стария си приятел.

— Ти си точно човекът, когото искам да видя. Имам новини, Брабс.

Очите му се спряха на роклята в ръцете ми.

— Какво е това?

— Рокля.

Дръпнах го към близката врата, влязохме в стаята и аз затворих вратата.

Очите му още не се отделяха от вързоп.

— Значи дотам стигна работата, така ли?

— До какво?

Намръщих се и метнах роклята на един стол.

— Какво направи заради това нещо, Маги? Не съм мислил, че си способна на такова нещо. Не съм си и помислял, че ще се продадеш за...

— Как смееш дори да намекваш за такова нещо — прекъснах го.

— Роклята е подарък, нищо друго, освен подарък. Впрочем, какво значение има това за тебе?

— Има — беше отговорът му. — Той е последният човек на този свят, с когото бих искал да те видя, момиче.

— Не мога да повярвам! Да не би да искаш да ми кажеш, че наистина вярваш на слуховете? Наистина ли мислиш, че е луд?

— Лудостта е достатъчно добра маскировка, Маги. Големи престъпления се вършат с оправданието „лудост“.

— Да не би да искаш да ми кажеш, че вярваш, че е убил съпругата си и е съчинил историята с болестта си?

Той ме хвана за раменете и заговори с по-тих глас.

— Маги, ако искаш момчето, взemi го и се махай. Ще ти помогна, ако трябва, но не мога да седя и да те гледам как си прахосваш живота с човек като него! Ще те нарани, момиче, а може би и нещо по-лошо.

— Не, той никога няма да ме нарани.

— Откъде знаеш? Разби ти сърцето, като се ожени за Джейн. После, когато се умори от нея, я уби. Маги, махай се, докато можеш,

преди да е станало прекалено късно!

Аз го отблъснах.

— Виждам, че не си ми никакъв приятел, Брабс. Ако беше, нямаше да говориш такива неща за мъжа, когото обичам и за когото ще се омъжа.

— Ще се омъжиш! Боже господи, Маги, какво говориш? Няма да се омъжваш за никакъв убиец.

— Напротив — отвърнах, вдигайки брадичка. — И не е убил никого. Никога няма да повярвам в това.

Той се извърна, поклащайки глава.

— Чувал съм, че любовта заслепява човека за действителността, но не осъзнавах, че съвсем ти е отнела разума. — Застана отново пред мене. — Дори да беше безгрешен като папата, Маги, все пак не ти е мястото в тази къща. Те са различни хора, момиче. От друга класа. Никога няма да те приемат. Той скоро ще започне да се дразни от това и тогава къде ще отидеш... В гробищата, без съмнение, заровена до Джейн. — Грабна роклята ми, разтърси я пред мене и изрече: — Тези парцалки струват ли живота ти, момиче? Струват ли си унижението, което ще почувстваш, когато приятелите му започнат да те гледат презрително? Не си нищо друго, освен едно селянче, Маги, и такава ще си останеш. Измъкни си главата от облаците и погледни действителността в лицето.

Спокойно взех роклята от ръката му, макар че сърцето ми биеше ускорено. Пригладих намачканата пола и изрекох с едва сдържана емоция:

— Доведох те тук, за да те помоля за една услуга. Омъжвам се за мъжа, когото обичам, следващия вторник в Бърнсол и имам нужда от свидетел.

Той хвана брадичката ми и ме накара да вдигна лице.

— Ще бъда свидетел на брака ти, Маги, но няма да ми бъде приятно. Ще се моля, докато не изречеш докрай обета си, нещо да се случи и обредът да спре.

Оставих го да се взира след мене, докато излизах от стаята. Прихванах полите си и се затичах по стълбите пак в онзи студ и мрак, от които някога се плаших. Но не и сега. Внезапният студ успокояваше кипящия в мене гняв, от който бузите ми се бяха зачервили. Мракът скриваше парещите сълзи на гняв и безсилие, които течаха от очите

ми. Изтичах по коридора към стаята си и когато се озовах вътре, затръшнах вратата зад себе си.

В краката ми лежаха изрезките от сватбената ми рокля. Коленичих и прокарах ръка по кадифето, ругаейки гласно, докато обвиненията на Брабс изгаряха мозъка ми. Аз ли бях единственият човек на света достатъчно глупав да повярва, че Никълъс Уиндъм не е безумен и не е убиец?

Изправих се неуверено, вгледах се в отражението си в огледалото, после полака оставих подаръка на леглото, бързо съблякох износената сива рокля, в която бях облечена, и я изритах настрана. Внимателно се вмъкнах в изумрудения сатен, борих се известно време, докато закопчах всички копченца на гърба на корсажа, и когато приключих, затворих очи за миг, преди да намеря смелост да погледна отново отражението си.

О! Наистина ли това е Маги? Тази непозната, която гледах, наистина ли беше същата онази изгубена, безлика бездомница, което само преди броени мигове беше изглеждала не по-добре от някой дрипльо, блуждаещ на улиците на Лондон? Това ли бяха онези същите очи? Колко зелени бяха сега, съвсем в тон с роклята. Как грееха!

Косата ми изглеждаше удивително черна около бледото ми лице. Извърнах се, грабнах една зелена панделка, дръпнах косата си над едното рамо и започнах да я сплитам в плитка заедно с панделката. Наведох се към огледалото и премигах, не можейки да повярвам, като видях отражението си. Извърнах се леко надясно, после наляво, пригладих с длани корсажа на роклята, леко докосвайки скромното бродирано деколте, и прокарах пръсти надолу по плътно прилепналите ръкави, които стигаха до китките.

Коленичих и с треперещи ръце взех ножиците, които лежаха край сватбената ми рокля. После вдигнах отвратителната дреха, която бях носила по време на кошмарния си престой в „Дъбовете“, и я налягах на парченца.

В следващите пет дни се молах за ясно време. Вторникът изгря чист, но скоро падна мъгла, толкова близо до земята, че едва виждах върховете на дърветата от прозореца си. Притиснала чело до леденото стъкло, се вслушвах в далечния лай на хрътките, докато мислех за бъдещето си като лейди Молъм.

Слугите, с изключение на Матилда, вече бяха променили отношението си към мене. Сега млъкваха, щом влезех в някоя стая. Оглеждаха ме любопитно, вдигаха вежди и свиваха устни, явно не одобрявайки отношенията ми със семейство Уиндъм. Когато научиха за платовете, които Никълъс ми беше подарил, Поли се изпусна като че ли случайно, че били на Джейн, че били складирани след смъртта ѝ в една стая в старото крило. Нарочно потръпваше в мое присъствие и казваше на глас: „Лош късмет е да носиш нещо от мъртвец, нали разбираш. Ще те постигне същата съдба, кълна се“.

Като си спомних тези думи, се дръпнах от прозореца и се загледах в сватбената си рокля. Помислих, че може би Брабс има право. Може би съм глупава да повярвам в невинността на Уиндъм, в това, че не е луд. Но нямаше начин да докажа нито едното, нито другото, освен ако нямам известен контрол върху положението му. Именно от това се боях най-много. Ако грешах, можеше много скоро на гробищата в Молъм да бъде погребана още една лейди Молъм.

Пристигнах в къщата на Брабс точно след осем часа.

— Не разбирам защо просто не отиде в Бърнсол с него — каза той.

Без да обръщам внимание на язвителния тон на гласа му, запитах:

— Какво мислиш за сватбената ми рокля?

— Зелена е. Би трябвало да бъде бяла, но като се имат предвид обстоятелствата...

— Внимавай Брабс. Говориш с бъдещата лейди Молъм.

Това го накара да изфучи.

Аз продължих:

— С Никълъс решихме, че ако тръгнем заедно, ще се породят подозрения. Прислугата вече си шушука, нали разбираш, и съм почти сигурна, че Адриен и Тревър смятат, че сме се сближили.

— Сближили? Така ли му се казва сега?

Извърнах се.

— Не знам защо го мразиш толкова. Не си спомням да си се отнасял така към него.

— Беше преди да вземе девица и да я опозори.

— Тъкмо ти ме прати в „Дъбовете“, Брабс, не Никълъс.

— Чичо ти те прати там — отвърна той разпалено. — Не можех да направя нищо.

Слушах го как вилнее из стаята като разсърдено дете.

— Брабс — изрекох, — успокой се и мисли. Причината да продължаваш да мразиш Никълъс е абсурдна. Ако наистина бях умряла при раждането, гневът ти щеше да бъде оправдан. Но както виждаш, още съм жива и...

— Не за дълго — изфуча той.

Грабна наметката и я метна на раменете си.

— Никога няма да повярвам, че Никълъс е луд! — Търпението ми беше към края си, хвърлих му яростен поглед. — Като лекар можеш да разбереш основния му проблем. Първоначалната загуба на паметта е била предизвикана от някакъв физически или емоционален пристъп на истерия. Така мозъкът изключва стреса, който може да го увреди още повече.

— По дяволите — изстена той. — Пак ме учиш на занаята ми.

Втурнах се през стаята към полиците с медицински книги, запълнили цялата стена, извадих една и я тръшнах на бюрото му.

— Виж сам. Черно на бяло е написано, да го прочете всеки непосветен.

Той поклати глава.

— Съжалявам за деня, когато те научих да четеш, Маги.

— Не променяй темата — казах, тупвайки по книгата с юмрук. Той сви рамене и закопча наметката си. Сивите му вежди се свиха и разбрах, че съм го засегнала. — Помисли, Брабс. Никълъс не е изгубил цялата си памет. Знае кой е. Познава семейството си, знае историята му. Онова, което не може да си спомни, са стресиращите моменти:

нощта, в която е умряла съпругата му, и Маги. Мозъкът може да блокира тези два спомена, защото припомнят някаква травма. И такова положение може да предизвика внезапни халюцинаторни образи, които за миг стават визуални впечатления. Всичко това би могло отчасти да бъде причина за объркването му.

Той ме изглежда косо и изрече:

— Възможно? Отчасти? Има ли малко здрав разум в тази главичка, който да ти казва, че случаят може да не е такъв? Да не би да искаш да ми кажеш, че може да има други причини за видимото му заболяване?

Отидох до огъня и подех тихо:

— Нека за момент да забравим изобщо за Никълъс. Повикват те при пациент, който страда от главоболие, има тръпки. Семейството му ти казва, че от време на време избухва, проявява насилие, капризничи, спи повече от обикновено. Страда от кошмари, халюцинации — каква ще бъде твоята прогноза?

Той се извърна.

— Брабс! — изрекох умолително.

— Ще се омъжваш ли за това копеле, или няма? — изфуча той.
— Ако ще го правиш, по-добре побързай. Започва да вали сняг.

Малката черква, чиито сиви стени едва се различаваха в мъглата, беше кацнала на склона, който гледаше към селцето Бърнсол. Когато двуколката на Брабс изтрополи по алеята, аз зърнах извисяващото се разпятие на черквата да стърчи в мрачната мъгла. От време на време някое цветно стъкло хвърляше отблясъци от сводестия прозорец, който гледаше към селото.

След като спря при охлузената от ветровете каменна стена, обграждаща черквата, Брабс заобиколи двуколката и ми помогна да сляза. Едва различавах мрачното му лице в мъглата, когато го чух да казва:

— Още има време, нали знаеш. Можем да обърнем и да се върнем в Молъм, ако това искаш.

— Не искам — отвърнах.

Той ми отвори вратата. Ръждясалите панти изскърцаха, подчертавайки тихата усамотеност на осветена земя, която ни

обграждаше. Хвана ме за ръката, докато вървахме по павираната пътека. Забелязах разкривените сиви надгробни камъни в гробищата, скривани най-вече от мъглата. Няколко овце пасяха сред гробовете, скубейки мъртва трева изпод снега. Чувах звънчето на нечий овчи врат как дрънка в далечината.

Портата на параклиса беше откrehната. Влязохме.

Какво спокойствие. Каква тишина. Тогава едно движение в предната част на черквата привлече вниманието ми. Още едно, после още едно. Свещеникът тръгна към мене, стихарът му се белееше призрачно над черното расо, широките ръкави се развяха, когато той вдигна ръце.

— Госпожица Ръщдън? — прошепна.

Или така ми се стори. Ушите ми бучаха от тишината.

— Да — отговорих. Тогава видях Ник. Стоеше заедно с Джим до олтара, лицето му беше бледо, черната му коса беше влажна и разрошена, на широките му рамене беше наметната черна наметка, която стигаше до коленете. Направих лек реверанс и казах: — Милорд, съжалявам, че закъсняхме. Имаше проблем с колелото...

Той тръгна към нас с грациозността на привидение. Когато се приближи, забелязах, че погледът му е вперен не в мене, а в Брабс. Гледаше моя приятел с безизразни сиви очи, после устните му се дръпнаха и оголиха зъбите. Изръмжа:

— Махай се.

Усетих как Брабс се напруга зад гърба ми.

Пристъпих напред и казах:

— Но, милорд...

Той ме отстрани и сведе очи към лицето на Брабс.

— Копеле такова, какво правиш ти тук?

— Моля ви, сър — намеси се свещеникът, — не забравяйте къде сте, лорд Молъм.

— Зададох ти въпрос — каза Ник.

— Предавам момичето на сатаната — беше отговорът.

Ник вдигна ръка и удари Брабс през лицето. Увиснах на ръката му.

— Спри! — извиках. — Защо направи това?

Пронизващите му очи се спряха на обезумялото ми лице.

— Какъв ти е той?

— Приятел. Единственият ми приятел на този свят. Ако го нараниш, нараняваш мене. Не ти е направил нищо...

— Нищо ли? Дойде в дома ми побеснял и ме обвини в убийство, че съм убил Маги, да не говорим за съпругата ми, и казваш, че не ми е направил нищо? Заплаши да ми отнеме Кевин, Ариел.

Погледнах към Брабс.

— Вярно ли е? — запитах.

— Да, вярно е — отговори той, търкайки бузата си. — Истина е и бих го направил и утре при същите обстоятелства.

— Хайде, хайде. — Свещеникът пристъпи между двамата. — Това е божия обител, господа. Спомнете си, милорд, защо сме тук. Това е сватбеният ви ден, сър. Би трябвало да бъде щастливо събитие за всички ни. — Пристъпи към Ник и хвана ръката му. — Моля ви, Ваша Светлост, заради бъдещата ви съпруга.

Никълъс хвърли на Брабс още един унищожителен поглед, преди да се обърне към мене. Насилих се да запазя спокойствие, поех ръката му и тръгнах заедно с него през черквата. Съмнение като светкавица ме проряза, когато си спомних внезапните прояви на насилие у него, злобния тон на гласа му, когато говореше на Брабс. Още усещах сдържаната диващина в свитите мускули под ръката ми. Колко му трябва, за да превърти?

Щом стигнахме до олтара, Никълъс се обърна с лице към мене. Ръцете му се вдигнаха, откопчаха за миг закопчалката на наметката ми, после смъкнаха дрехата от раменете ми и я пуснаха на скамейката зад мене. Отпусна ръце, отстъпи назад и огледа дрехата ми от горе до долу.

— Красиво — изрече. — Много красиво. — После ме погледна отново в очите и лека усмивка изви нагоре ъгълчето на устата му, когато добави: — Но можеш да опиташ да се усмихнеш, любов моя. Това е сватбеният ти ден, нали?

Усетих гърлото си внезапно стегнато. Опитах се да кажа нещо, но не успях. Почувствах свиване в стомаха, сякаш неочаквано се бях качила на някоя скала в тъмното и бях полетяла в бездните на самия ад. Защото със сигурност в този момент се чувствах така, сякаш се вирам в очите на сатаната.

Когато ръцете на моя господар се вдигнаха полека и откопчаха наметката му, Джим пристъпи зад него и я свали от раменете му. Дъхът ми ме напусна, защото никога не го бях виждала толкова красив или

толкова застрашителен. Дългият му жакет беше от маслинозелено кадифе, избродиран с черни копринени лилии. Сатенените му панталони бяха в същия цвят. Под жакета носеше бяла риза, бели рюшове се спускаха по гърдите му и изпод маншетите на жакета. Роклята, която си бях ушила, изглеждаше много проста, много безлична и внезапно почувствах как унижението ме залива като вълна. Спомних си възраженията на Брабс, че не съм от класата на семейство Уиндъм. Никога не го бях чувствала толкова остро, както в този момент.

Никълъс пое ръката ми в твърдите си пръсти и полека я вдигна към устните си. Целувката му накара сдържаността ми да започне да се изпарява и аз се усмихнах.

— Ще продължим ли, милорд?

Бях доволна да чуя гласа си да прозвучава твърдо.

— На всяка цена — отвърна той.

Обърна се с лице към свещеника и ме дръпна по-близо до себе си.

— Ще започваме ли? — запита духовникът.

Вдигнах поглед към Никълъс и той кимна.

Свещеникът застана пред нас с отворена библия в ръце; малък златен пръстен беше положен върху една от страниците. Звучният му глас отекна в свещеното пространство, когато започна ритуала с молитва. Слушах напрегнато и повтарях всяко „амин“, което прошепваше духовникът.

Стана по-хладно, когато той свърши молитвата си. Полите на расото му се развиха от внезапно подухване, също както моята пола и тънките къдрици, които бях навила около лицето си. Преподобният замълча и огледа черквата, преди да изрече:

— Ако някой знае причина този мъж и тази жена да не могат да бъдат законно свързани в брак, нека говори сега или да запази мълчание навеки.

Видях главата на Ник да се обръща към Брабс. Затаих дъх.

Когато пръстите на преподобния нервно започнаха да побутват пръстена върху страницата на библията, секундите започнаха да ми изглеждат като часове. Брабс пристъпи от крак на крак; с ъгълчето на окото си зърнах лека струйка пара да излиза от устата му, когато изпусна дъх.

— Много добре — чух думите на свещеника.

Затворих очи облекчена.

След като повторихме обетите си, Никълъс надяна пръстена на пръста ми и ме погледна в очите, докато свещеникът изричаше:

— С дадената ми власт и в името на Бога ви обявявам за съпруг и съпруга. — Затвори тихо книгата си, усмихна се на съпруга ми и добави: — Милорд, можете да целунете булката.

Студеният връх на показалеца на Ник хвана брадичката ми и вдигна нагоре лицето ми. Докосна тъгълчето на устата ми с устните си, после се извърна.

Имахме да подписваме документи. Когато се приготвихме да напуснем черквата, беше започнал лек снеговалеж. Стояхме на стъпалата отпред, очаквайки да докарат каретата на Уиндъм. Теглена от смолисточерни животни с извити шии и високо подскачащи подковани крака, абаносовата карета спря пред нас.

Съпругът ми стоеше до мене, облаците наоколо ни сгъстяваха наситеното сиво на очите му, докато се вираха в пейзажа. Сложи кожените си ръкавици, преди да отправи поглед към мене.

— Лейди Молъм — изрече. — Можете да се сбогувате с приятеля си.

Сърцето заби ускорено в гърдите ми, когато се обърнах към Брабс. Той изведнъж ми се видя много остарял, а очите му бяха потъжни от всеки друг път.

— Бъди щастлива — каза, но преди да беше могъл да ме прегърне, Никълъс стисна рамото ми с облечената си в ръкавица ръка и ме издърпа.

През мъглата и снега видях вратичката на каретата да се отваря. Моят господар ме хвана здраво над лакътя, докато подбирах полите си и се качвах по стъпалцата в каретата. После се качи след мене.

Настаних се на кожените възглавници и хвърлих последен поглед през вратичката, преди да се затвори пред лицето ми. Видях Брабс и Джим да отиват към двуколката на Брабс.

— Джим няма ли да дойде с нас, милорд?

— Не — беше едносричният отговор.

С плясване на камшика каретата потегли и аз се настаних на мястото си. Никълъс седеше срещу мене, леко разтворил крака, а тялото му се полюшваше от движението на каретата.

— И така — изрече, разчупвайки мълчанието, — какво е усещането да бъдете *лейди* Молъм, лейди Молъм?

Погледнах лицето му, очаквайки да намеря мъничко хумор. Но ме посрещнаха мрачни очи и дълбока бръчка между извитите черни вежди.

— Чудесно, струва ми се, сър.

— Можеш да престанеш да ми говориш така сервилно, сега си равна на мене, не го забравяй.

— Да, сър. Искам да кажа, да, милорд... да, Никълъс. — Прехапах устни. Ще трябва да свиквам, помислих си. Погледнах пак към ледените му очи и казах: — Сър. Да не съм ви разсърдила с нещо?

— Какво искаш да кажеш? Сърдит ли ти изглеждам?

— Да. Не ми изглеждаш весел заради брака ни. Сърдиш се за Брабс ли?

— Питам се какво ли правиш с него.

— Той ми е само приятел. Отдавнашен семеен приятел.

— Не го харесвам.

— Съжалявам.

— Не искам да се виждаш с него.

Сърцето ми спря.

— Но... но той ми е приятел. Обичам го като...

Очите му внезапно блеснаха като огън, прерязвайки думите ми. Един мускул трепна на бузата му, когато изрече:

— Като моя съпруга си длъжна да ми се подчиняваш във всичко, Ариел. Ако реша да те завлека, пищяща и ритаща, най-горе в залива и ти кажа да скочиш, ще го направиш. Разбираш ли ме?

Почувствах как кръвта се оттича от лицето ми. Парещ гняв вреше в дъното на стомаха ми.

— Не, не разбирам! Ти си ми съпруг, да, но не си ми господар, ако наистина съм ти равна. Ако да бъда твоя съпруга означава да живея ден и нощ под юмрука на един тиранин, можеш да обърнеш тази карета и да ме върнеш в Бърнсол. Ще разтрогнем този брак сега, преди и двамата да сме започнали да съжаляваме за безразсъдството си.

Наклоних се към вратичката.

— Сядай — заповяда той.

Не го послушах.

Той хвана ръката ми и ме бутна обратно на седалката.

Трополенето на колелата и тупането на конските подкови звучаха тайнствено, отеквайки срещу стената от мъгла, която се кълбеше наоколо ни. Никълъс не мигваше и не помръдваше, видимо обмисляйки думите ми. Тогава, като си пое дълбоко дъх, се отпусна на седалката и разкопча копчетата на жакета си.

— Харесва ли ти пръстенът? — запита с все още стегнат глас, но тонът му беше вече по-приветлив.

Моите нерви обаче все още бяха изострени. Инстинктивно затворих пръстите на дясната си ръка около венчалната халка.

— Да, харесва ми — почти изсъсках.

Едното ъгълче на устата му се вдигна.

— Беше на баба ми по бащина линия. Малко е голям, виждам.

— Мъничко. — Завъртях го около пръста си.

— Ще трябва да се премери и да се стесни. Освен ако, разбира се, не искаш да обърна каретата към Бърнсол. Няма да те спирам пак, ако това искаш.

Не отговорих. В този момент не знаех какво искам.

Никълъс гледаше през прозореца, потънал в мисли. Красивото му лице беше отчасти в сянка, брадичката, устата и носът едва се виждаха; широките, високи скули бяха осветени от бледата дневна светлина, а очите му бяха тъмни и сериозни. Останах зашеметена, когато той започна тихо да рецитира с дълбок и мелодичен глас:

*„О, моя любов, като слънцето беше ти,
Като луната в кладенец дълбок,
А после стори ми се, че си сняг
Студен на хребета на планината.
Помислих после, че по-скоро си
Фенерът Божии, който свети, за да ме намери,
Или звездата ярка на познание,
На знанието, греещо над мене.“*

Погледна в очите ми и се усмихна.

— Това е стара ирландска любовна песен.

— Знам — отвърнах.

— Отчасти си ирландка, мисля.

— Да — отговорих. — Майка ми беше от Ирландия.

— Знаех си. Косата и очите те издават... Ела тук, Ариел. Ела, няма да ти направя нищо. — Когато не помръднах, той стисна устни и се намръщи. — Много добре в такъв случай. Съжалявам, че ударих приятеля ти. Това ще те успокои ли?

— Малко.

Прокарвайки пръсти по плоския си корем, той отпусна глава на кожената облегалка и се взря в тавана.

— Реагирах остро на Брабс, признавам. Но понякога, Ариел, не мога да сдържам реакциите си. Съжалявам. Знаеше го, преди да се омъжиш за мене. Предупредих те.

Взрях се във венчалната си халка и прошепнах:

— Да, предупреди ме.

Главата му се вдигна; вълна от тъмна коса се пръсна почти до очите му.

— Съжаляваш ли? — запита.

— Всъщност, не така си представях сватбения си ден.

Изведнъж той се наведе към мене и обхвана лицето ми в пръстите си.

— Разплаках те — изрече сърдито. Премести се до мене, обви ръка около талията ми и ме настани на скута си. Обгърна лицето ми в дланите си и се намръщи. — Съжалявам, ако съм те наранил. Мислиш ли, че нарочно бих ти причинил болка? Е? Отговори ми, по дяволите, и престани да трепериш като врабче със счупено крило.

Обви нежно пръсти около брадичката ми, вдигна главата ми и сладката болка на любовта разцъфна отново в сърцето и в кръвта ми, когато погледнах в тъмните му очи. Наклонил глава на една страна, той докосна устата ми със своята, веднъж, два пъти, после с нисък стон я плени властно. Стопих се срещу него, разтворих устни, подчиних се, когато той пхна език в устата ми и ме притисна към себе си така свирепо, че се задъхах.

Моят съпруг. Екстазът от безмълвното повтаряне на тези думи туптеше в мене също толкова страстно, каквато беше и целувката му. Разтреперих се, но от копнеж, не от страх.

Хващайки раменете ми, той вдигна глава и погледна в очите ми.

— Знаеше ли — започна с глас, натежал от желание, — че когато се любихме предната нощ, беше като първи път за мене. Господи,

оттогава не съм престанал да те искам. Искам те сега.

Усетих как ръката му се придвижва нагоре по гърба ми, умело откопчавайки корсажа на роклята ми. Освободен, той се свлече над издутината на гърдите ми, отчасти по ръцете ми и ги прикова към тялото ми. Тогава той го смъкна от гърдите ми и ги освободи за ръцете си. Докато нежно прокарваше длан по зърното, затворих очи, усещайки как чувствителното хълмче се издува и се втвърдява от неизмеримо желание.

— Милорд — успях накрая да изрека, — мислиш ли, че е разумно?

— Разумно и необходимо — измърмори той. — Много необходимо.

После зарови лице в гърдите ми, пое твърдото, набъбнало зърно в устата си и описа болезнено бавен кръг около него с език. Нежно, така че едва осъзнах, ме премести, за да възседна скута му. Разтвори още малко крака, докато не се озовах интимно притисната към хълма на неговото желание, после пъкна ръка под полите ми и ме докосна.

Усети ме, че трепвам, но продължи, вплитайки магия в ритъма на пръстите си, докато не започнах да треперя и да притискам хълбоците си към неговите, загубила разума си, пометена от завихреното, даещо ме усещане вътре в мене.

— Люби ме, лейди Молъм — чух го да казва и със замъглени от страст очи погледнах към лицето му, прекалено красиво, за да бъде истинско. Въпреки студа извън каретата една капка пот се търкулна по слепоочието ми и аз, притиснала уста към нея, я погълнах, усещайки я сладка като мед. — Люби ме — повтори той и като хвана ръцете ми, ги насочи надолу към панталоните си.

Откопчах копчетата едно по едно и когато го обхванах в ръце, се надигнах на колене, настаних го срещу себе си и го поех. Ръцете му се вплетоха в дрехите ми, в косата ми. Заровил лице на гърдите ми, той сподави острия стон и ниския, див рев, който напираше от гърлото му. Тогава, пъхвайки ръце под кадифените поли на сватбената ми рокля, стисна седалището ми и ме притисна към себе си, а после надолу, така че древният ритъм ни завладя съвсем естествено.

Усещах го в себе си твърд като стомана и нежен като кадифе, изпълваше ме, докарваше ме до лудост с всеки тласък, докато не изгубих всякакъв контрол и чувство за приличие и се отдадох на

удоволствието и удовлетворението да доставя удоволствие на него. И напрежението нарастваше. С всеки дълбок тласък навътре в мене се издигах още по-високо. Изтезанието ме заливаше, силата му растеше и за мене, и за него, докато той не стисна здраво роклята ми и отметна глава назад, плътно затворил очи, с неподвижно лице, вцепенено от същата прекрасна болка, каквато измъчваше и мене.

Зарових ръце първо в косата му, после сграбчих ризата му, стискайки фината материя, дерях я с нокти, стенех, извивах се, докато не излетяхме заедно във висините. Заливаха ни вълни от емоции, експлодиращо небе от звезди ни караше да крещим, предавайки се, да се вкопчваме един в друг, докато не останахме изтощени, отпуснати и заситени.

Продължихме така известно време, доволни да бъдем просто близо един до друг, да се прегръщаме, не бяхме готови да се отделим. Тук бяхме сами, скрити от лудостта на външния свят. Тук нямаше лудост, само подлудяващата любов, която изпитвахме един към друг в този момент, толкова интензивна, че граничеше с отчаяние. Положила глава на рамото на съпруга си, прегърнатата от ръцете му, затворих очи и позволих на лекото люлеене на каретата да успокои трескавото ми състояние.

Може би и двамата бяхме заспали. Когато отворих очи, открих, че по някое време е оправил роклята ми и е закопчал корсажа. Вдъхвайки мъжествения аромат на плътта му, вдигнах глава и срещнах очите му. Той ме погледна отначало строго и сърцето ми подскочи от страх. После започна да се усмихва. С нисък, гладък като коприна глас изрече:

— Няма да има връщане в Бърнсол сега, нали знаеш.

— Знам.

— Моя си.

— Да.

— В добро и в лошо.

— Заклевам се.

— Още ли ме обичаш?

— Да.

— Тогава го кажи. Трябва да те чуя да го казваш.

— Обичам те, милорд съпруже, сега и завинаги.

Той обхвана лицето ми в длани. Очите му прогориха моите.

— Закълни се.

— Кълна се.

Каретата спря. Чухме лакея да скача долу. Никълъс стисна свирепо ръката ми в своята.

— У дома сме — каза той.

Цветът по лицето на Адриен изчезна, оставяйки бузите ѝ извънредно бледи. Тя погледна тревожно от Никълъс към Тревър, после към мене.

— Женени, казваш — бяха думите ѝ. — Един за друг?

Никълъс стоеше пред огъня, вперил очи в сестра си, и поклащаше чаша с шери в ръка. Донякъде злобна войнственост се четеше в ъглите на устата му и това ме накара да се запитам дали този брак не беше сключен повече от инат, отколкото от любов. Отпъдих тази мисъл и погледнах към Тревър.

Той ме оглеждаше открито откъм тапицирания си със сатен стол и вдигна вежда, когато очите ми срещнаха неговите.

— Е — изрече той, — това със сигурност ще даде на езиците нещо, за което да бърборят.

— Те и без това бърборят — отсече Никълъс.

Тревър се усмихна.

Аз обаче не се усмихнах. Все по-неудобно ми ставаше да седя тук, в присъствието на тези хора, докато те обсъждат обстоятелствата около брака ни. Не бях ни най-малко изненадана, когато Тревър запита:

— Ариел, скъпа, бременна ли сте?

— Не — отговори Ник. — И във всеки случай, това не е твоя работа.

— Само се опитвам да разбера — беше отговорът на Тревър.

— Какво има да се разбира?

Надигайки се от стола си, Тревър отиде към камината, за да застане лице в лице с брат си.

— Познавате се от един месец, Ник. По-малко от месец, в действителност. И като се вземе предвид сегашното състояние на ума ти...

— Да не споменаваме разликата в произхода — изсъска Ник.

Аз отвърнах поглед, притеснение изгаряше бузите ми.

— Има я очевидната разлика — продължи Тревър. — Но това е най-малката ми грижа. В края на краищата, не за първи път един Уиндъм се жени извън съсловието си. Не, моята тревога, Ник, е твоето здраве. Напълно ли съзнаваш какво си направил?

— Напълно. Ожених се за жената, която обичам.

Затворих очи, вкусвайки думите му.

Тревър се извърна, пъхнал ръце дълбоко в джобовете на сукнения си жакет.

— Любов. За бога, човече, напоследък едва можеш да си кажеш името. Откъде знаеш дали я обичаш?

— Знам.

— Както обичаш шерито ли? То е патерица, с която да изкараш нощта или да те преведе от един мизерен час до следващия. Тъжната истина по този въпрос е, че искаш някого, на когото да се облягаш, който да те кара отново да се чувстваш като мъж. Ти я използваш непростимо, Ник, и трябва да се срамуваш от себе си.

Тревър се обърна към мене. Аз обаче продължавах да гледам съпруга си, очаквах той да отрече обвиненията на брат си. Вместо това той се взираше в огъня, а пръстите му стискаха така силно чашата с шери, че очаквах крехкият кристал да се пръсне всеки момент.

Тревър спря при моя стол. Колебливо срещнах очите му.

— Съжалявам, Ариел, но има някои неща, които трябва да обсъдя с брат си. Ще ни извиниш, надявам се. Може би ние с тебе и с Адриен ще поговорим по-късно?

Преди да успее да стана от стола си, Никълъс запрати чашата си към камината с такава сила, че парченца кристал се пръснаха из цялата стая. Сграбчи Тревър за реверите на жакета му и изсъска:

— По дяволите. Да не си се забравил, малко братче? Забрави ли на кого говориш? — Яростно го раздруса. — Сега Ариел е моя съпруга. Моя съпруга! И тъй като все още съм господарят на това имение, нея трябва да я наричат подобаващо, *лейди* Молъм. Аз все още единствен нося отговорността за Уолтъмстоу и ако в някой момент не съм способен да нося тази отговорност, тя ще премине към съпругата ми. Ще давам указания на нея и на никого друго. Ти и Адриен, и всяка хлевоуста кучка, която работи в тази лудница, ще отговаряте пред нея. Ясно ли е?

Станах от стола си, ужасно изплашена от гнева, който виждах да се развихря пред мене, смутена още повече от това, че аз бях причината за него.

— Моля ви — извиках. Сграбчих здраво стиснатите юмруци на съпруга си и се опитах да ги отделя от реверите на Тревър. — Милорд, той не искаше да прояви неуважение, сигурна съм. Пуснете го, заради мене.

Малко по малко Никълъс отпусна юмруци. Тревър отстъпи с пребеляло лице, гърдите му се надигаха и спадаха от вълнение, докато се опитваше да оправи дрехите си. Гласът му трепереше, когато успя да отговори:

— Моите извинения. Със сигурност не исках да проявя неуважение, лейди Молъм.

След като стана от стола си, Адриен премести поглед от братята си към мене. Роклята ѝ от яркоалена тафта придаваше цвят на лицето ѝ. С хладина в гласа тя отбеляза:

— Предполагам, това означава, че ще бъда помолена отново да напусна апартамента си. Естествено, ще искате да се настаните в най-големите и най-удобни стаи.

— Глупости — възкликнах. — Моля ви, тук нищо няма да се променя. Това е вашият дом и нямам намерение да се превръщам в неудобство...

— Неудобство ли! — изрева Никълъс. — Ариел, ти си моята съпруга, по дяволите. Ако пожелаеш да кажеш на тези двамата изобщо да се изнесат от къщата, ще бъдат длъжни да го направят.

Сграбчи ръката ми и ме поведе към вратата.

След пет минути всички прислужници в Уолтъмстоу бяха подредени на дървения под на голямата зала, Поли на единия край, Биа на другия. Поли кършеше ръце, усуквайки престилката си, и хвърляше погледи към Никълъс през редки кичури коса, докато Биа стискаше полите си и си мърмореше нещо, изглеждайки готова да скочи, ако съпругът ми реши да направи каквото и да било убийствено движение към нея. Наистина изглеждаше опасен, светлината от свещниците по стените играеше странни игри с лицето му, докато той се разхождаше напред-назад из стаята.

Снежнобелите къдрици на жабото на гърдите му бяха в ярък контраст с кожата му, правейки го да изглежда мургав като циганин. С

ръце на кръста, отметнал краищата на маслиненозеления си жакет зад китките, той се взираше свирепо във всеки прислужник не по-малко от една цяла минута, преди да посочи към мене и да обяви:

— Лейди Молъм.

Никой не помръдна, но забелязах изненадата им (и в някои случаи възмущение), когато вдигнаха погледи към мене.

— Добре — изгърмя той внезапно. — Току-що бяхте представени на новата господарка на Уолтъмстоу!

Жените направиха реверанс. Мъжете се поклониха.

— Много добре. Сега се махайте от очите ми.

Те бързо се пръснаха, като ми се покланяха и правеха реверанс, преди да излязат от стаята. Изчаках да останем насаме, преди да се обърна към Никълъс. Загледах безмълвно как той отива към поставката от Брустолон, с която се бяхме забавлявали само преди две седмици. Усецах нарастващото му раздразнение, докато се взираше в гарафата от гравирани кристал, пълна с шери.

Без никакво предупреждение перна бутилката и я запрати на пода. Преди да прояся ума си от този шок, той грабна масичката от абаносово и орехово дърво и я запокити срещу стената.

— Патерица! Кълна се в Бога, би трябвало да се върна и да го набия, Ариел. — Обърна се с лице към мене. — Сега те се опитват да ме убедят — да те убедят — че нямам достатъчно ум да разпозная собствените си чувства. — Намръщи се и погледът му стана още по-свиреп. — Не вярваш на това, нали? — беше въпросът му към мене.

Поклатих отрицателно глава, мислех, че е по-добре да не казвам нищо, отколкото да рискувам да го раздразня още повече.

Той се обърна отново и погледна към локвите кехлибарена течност на пода, после ръката му се вдигна и той притисна пръсти към слепоочието си.

— Патерица — повтори, този път по-меко, и леко навлажни устни с език. — Господи, в това ли се е превърнало?

Приблжих се предпазливо към него, стиснала полите си с пръсти.

— Разбира се, че не — изрекох. — Нямах нужда от шерито, милорд. Нали?

Той притисна длан към главата си.

— Не. Нямам нужда от него. Просто... — Гласът му секна и той пак се загледа в пода.

— Просто какво, Никълъс?

— Помага на главата ми.

— Ще помогне ли сега на главата ти?

Затваряйки очи, той кимна.

Спрях до него, пресегнах се и докоснах лицето му, погалих слепоочието му с пръст.

— Обичам те — изрекох. — Нямам нищо против да бъда патерица, ако това е необходимо, за да те излекувам. Веднъж ме помоли да те излекувам. Тогава не можех, но сега съм ти съпруга. Мисля, че мога да ти помогна, ако ми позволиш.

Тънък слой пот блестеше над устната му; той я избърса с опакото на дланта си.

Притиснах тялото си към неговото, усмихнах се сияйно и докоснах устните му с пръст.

— Ще ми позволиш ли да ти помогна?

Той кимна, макар и не без колебание.

— Добре. Тогава ще започнем с шерито. Мисля, че повече не бива да го пиеш.

— Но главата ми...

— Ще намерим нещо друго за нея. Сигурна съм, че Брабс има нещо, което може да помогне.

Той се намръщи на тези думи, от което ме досмеша.

— Нещо смъртоносно, несъмнено — бяха думите му.

— Ще пия от него първа.

Никълъс започна да се усмихва.

Бях съблякла сватбената си рокля, отново бях облякла зелената сатенена рокля и отивах към кухнята, за да наглеждам приготвянето на чая за моя господар, когато Тревър се приближи към мене. Поклони се полека, отправи ми ленива, тъжна усмивка и каза:

— Лейди Молъм. Две думи?

Аз отвърнах с усмивка:

— Негова Светлост държи на официалните учтивости, но не и аз. Моля ви, не продължавайте да ме смуцавате, като ме наричате така.

Просто Ариел.

Той тръгна редом с мене по коридора.

— И така, кажете ми... Ариел. Като се знае, че всяка жена има собствени идеи относно управлението на къщата, сигурен съм, че ще има промени в Уолтъмстоу. Откъде ще започнете?

— Ще наслагам свещници по стените. Уолтъмстоу никога повече няма да тъне в мрак.

— После?

— Може да помисля да отворя останалата част от къщата. — Той забави крачка. Аз се огледах изненадана. — Нещо не е наред ли?

— Това може да се окаже сериозно начинание. Тези стаи стоят затворени вече почти сто години.

— Сигурно сте прав. Това беше само идея.

Продължих по коридора, държейки се здраво за перилата с дясната си ръка. Тревър ме хвана над лакътя, предлагайки ми подкрепа.

— Във всеки случай — каза той, — добре дошла в семейството.

Аз му отправих сияйна усмивка.

— Надявам се да не сте се обидили от нещата, което изрекох преди малко, но трябва да разберете изненадата ни по повод този внезапен брак.

Стигайки до първия етаж, пригладих полата си, преди да застана отново лице в лице с девер си. Той ме погледна топло, слаба усмивка повдигаше единия край на устата му.

— Разбирам — казах му.

Но когато понечих да се обърна, той пак хвана ръката ми. Сините му очи бяха пълни със загриженост и малко тъга. Сключил ръце на гърба си, изрече:

— Надявам се, изцяло разбирате в какво сте се забъркали, скъпа.

— Естествено, разбирам.

— Разбирате? Зърнахте какво представлява темпераментът му днес следобед. Ариел, той може да проявява извънредно насилие.

— Добре съзнавам това.

— Не искам да ви стори нищо лошо.

— Няма да ме нарани.

Тревър пристъпи по-близо, толкова близо, че можех да доловя слаб дъх на алкохол, както и нещо друго, лек аромат на цветя, който

раздвижи в паметта ми видение на лятна градина. Думите му обаче не бяха толкова приятни, когато най-накрая проговори:

— Джейн казваше същото, преди да умре. Независимо дали са се обичали, тя вярваше, че той не би я наранил.

Обърнах се, разгневена, и продължих към кухнята. Тревър ме заобиколи, препречвайки пътя ми.

— Той не е с ума си, Ариел.

— Не съм съгласна, сър.

— За бога, момиче, отворете си очите за действителността.

— Те са отворени. — Опитах се да го заобиколя.

— Той уби съпругата си.

— Покажете ми доказателство.

— Призна го.

— Признал е само, че я е ударил.

— А как по друг начин ще обясните изгарянето на конюшните?
— Когато се опитах отново да го заобиколя, той ме хвана за ръката. — Тогава той я ударил, после подпалил конюшните, за да прикрие факта, че я е убил.

Издърпах ръката си и настоях:

— Ако сте толкова сигурен, че е убиец, в такъв случай защо не повикахте властите?

— Ами... — Той поклати глава невярващо. — Та това е брат ми. Въпреки ужасното престъпление, което е извършил, не искам да го видя обесен.

— Но вие двамата с Адриен по-скоро бихте искали да го видите затворен в „Сейнт Мери“? Сър, това е съдба, по-лоша от смъртта. Би било жив ад...

— Лично аз не искам нищо подобно. Но ако се стигне дотам, сигурен съм, че ще се отнасят към него внимателно, като се има предвид рангът му.

— Внимателно ли! — Отстъпих, не можейки да повярвам на това, което чувах. — Третират ги едва ли не като животни в тези институции. Затварят ги в клетки...

— Само в много тежки случаи, доколкото разбирам.

— Бият ги и ги държат гладни. Изложени са на лошо отношение не само от служителите, но и от пациентите. Спят на каменни подове без никакви удобства, само куп слама. И ако имат късмет, сламата се

сменя веднъж на две седмици, и то, защото се е разкапала, изгнила, завоняла. Сър, не ми казвайте, че подобно съществуване е по-добро от смъртта, защото не е и аз няма да позволя на *никого* да го изложи на такава съдба, щом не е необходимо.

Едва тогава осъзнах, че съм започнала да викам. Обърнах лице към стената, докато се опитвах да възстановя самообладанието си.

— Ариел. — Той ме хвана полека за раменете и ме обърна към себе си. — Съжалявам. Не исках да ви разстройвам. Може би не съм разбрал колко много държите на Ник. Той е много щастлив и му завиждам. — Притисна ме нежно до гърдите си и ме залюля напред-назад. — Хайде, всичко ще се оправи, сигурен съм. Разбира се, ще направя всичко възможно Ник да остане при нас, ако това искате.

— Това трябва да искате и вие с Адриен — наблегнах аз. Отделих се от него и го погледнах право в очите. — Това искате, нали?

Сините му очи се разшириха леко от изненада. Тогава той се засмя.

— Това е странен въпрос. Разбира се, ако Ник внезапно се оправи от безумието, което го тормози...

— Ще се оправи.

Тревър се намръщи.

— Звучите уверено.

— Уверена съм.

— Да нямате пряка връзка с Бога? — Той се усмихна, но долових известен сарказъм в гласа му, което ме накара да се замисля. — Ако имате — продължи той с по-лек тон, — ще бъда благодарен, ако кажете някоя добра дума за мене.

Отвърщайки на усмивката му, изрекох:

— Ако сте толкова невинен, колкото съпругът ми, сър, няма да имате проблеми да влезете в рая, когато дойде моментът.

Оставих го да стои в коридора, докато продължавах към кухнята.

Матилда ме приветства с отворени обятия, лицето ѝ сияеше от удоволствие. Притисна ме до огромната си гърд и възкликна:

— Така си и трябваше. Казвах на другите, това е изключително момиче. Ще внесе светлина в тази стара къща, помнете ми думата. И я внесе! — Тогава, сякаш изведнъж осъзнала какво прави, отскочи и се

изкикоти. — Леле боже, каква съм. — Направи реверанс. — Ваша Светлост, трябваше да кажа, какво ви води тук долу в тази стара тъмница, когато трябва да си прекарвате времето със съпруга си?

Отпуснах се на един стол пред огъня и отговорих:

— Спести ми тези официалности, Тили. Всичко, което искам, е чаша чай и малко приятелски разговор.

— Добре тогава, дошла си точно където трябва. Ще искаш ли кифлички с чая?

— Не, не искам. Ще ям с Негова Све... със съпруга си. — Отпуснах глава на облегалката на стола и се усмихнах. — Не мога да повярвам, Тили. Мисля, че ще се събудя в някой момент и ще открия, че всичко това е сън.

— Истинско си е, момиче. Да смятам ли, че си щастлива?

— Да, щастлива съм. — Обърнах глава и загледах приятелката си как се суети край огъня, където сложи гърне вода да ври. — Ще направя и него щастлив.

— Знам, момиче. Вече го направи.

— Мислиш ли?

— Да. Не знаеш какъв беше, преди ти да дойдеш, нали знаеш каква беше връзката му с Джейн?

— Ами, те даже нямаха връзка, миличка. Не, нямаха. Живееха в отделни краища на къщата. Доколкото знам, дори не бяха... — Тя прехапа устната си, после довърши: — Е, знаеш... интимни.

— Джейн имаше ли любовници?

Тили обърна чайника над парата, за да го затопли, преди да сложи няколко пълни лъжици чай в съда. Внимателно наля горещата течност в порцелановия чайник и сложи капачето.

— Е? — настоях. — Имаше ли любовници?

Тили пак се извърна.

— Каза, че искаш кифлички ли, миличка? Мисля, че са ми останали няколко. Кълна се, все изчезват, не знам как.

— Тили.

Тя спря на място и полека се обърна към мене.

— Защо ти е толкова важно да знаеш, миличка? Знаеш какво мисля за клюките. Не си падам по тях; оставям ги на Поли и Кейт, и на другите. Не казвам, че не слушам, нали разбираш. Няма нещо, което да става в тази къща и Тили да не го знае, но...

— Приемам, че е имала. Никълъс знаеше ли за тях?

— Негова Светлост знаеше или поне подозираше, че тя се вижда тайно с друг мъж. Чувала съм ги да се карат за това, достатъчно много. Съпругът ти искаше развод, но тя не даваше и дума да се издума, освен при едно условие.

— Какво условие?

— Уолтъмстоу. Искаше го цялото: къща, земи, пари. Разбира се, той нямаше да ѝ го даде. Уолтъмстоу винаги е принадлежал на семейство Уиндъм. И винаги ще им принадлежи, така мисля.

— Видяла ли си, чула ли си нещо в нощта, когато Джейн е умряла? — запитах, когато Тили се скри в килера.

Излезе оттам с порцеланова чаша и чинийка, после започна да ми налива чая.

— Всички чухме караницата. Беше ужасно. Разтрепервам се само като си помисля. Негова Светлост пиеше този следобед в голямата зала. Връщаше се в стайте си, когато се натъкна на Джейн. Тя беше облечена за езда и миришеше като цяла градина с рози. Той я обвини, че има среща с любовника си, а тя не го отрече.

— И я е последвал в конюшните?

— Да. След като тя го предизвика, че нямал смелост да я спре. Сякаш нарочно го дразнеше да избухне. Ооо, беше ужасно. Тя крещеше като луда по целия път до конюшните.

— Но ти каза, че всъщност никой не е видял спречкването в конюшните.

— Никой, освен Саманта. Да, сигурна съм, че го е видяла. Това е единственото обяснение защо тя така бързо изчезна, без да каже и думичка на някого, само си беше взела нещичката.

Помислих за миг, после запитах:

— Защо си толкова сигурна, че Саманта е била в конюшните? Видя ли я след това?

— Каза ми, че отива там, затова. — Тили постави чая в ръцете ми, преди да сложи юмруци на кръста си. Поклати глава. — Имаше си вземане-даване с един от конярите, нали разбираш, но Негова Светлост го освободи предната седмица, защото се държал зле с един от конете му. Тя получи бележка да се срещне с Били там точно в осем часа.

— Значи трябва да има двама свидетели. Ако Били...

— Били не дойде, но това не е необичайно, не можеше да се разчита на него, нали разбираш. Бил в кръчмата и пиел точно по това време. Когато Джим отиде да го пита, той отрече да е пращал бележка на Саманта. Но това си му е присъщо, да прати бележка, а после да забрави, че я е пратил. Обичаше бирата, нали разбираш, и неведнъж е оставял Саманта да го чака напразно. Саманта беше прекрасно момиче и твърде добро за този момък, но продължаваше да се вижда с него все пак.

Тили трябва да беше усетила моето разочарование. Нежно положи ръка на рамото ми.

— Станалото — станало — каза. — Не е ли по-добре да го забравим?

— Може би — отговорих. — Но не мога да повярвам, че Никълъс, колкото и да е бил предизвикан, би убил съпругата си съвсем хладнокръвно.

— Негова Светлост не е на себе си, скъпа. Знаеш го. — Свеждайки глава, Тили се засмя и изрече: — Сега съм сигурна, че Негова Светлост ще бъде друг човек, след като ти се омъжи за него. Да, миличка, скоро ще видим сред нас истинския господар.

Усмигнах се и казах:

— Надявам се, Тили. Просто трябва да имаме вяра.

Помислих: „Надявам се само да имам достатъчно вяра, за да го спася. Трябва да вярвам, да се уповавам. Каквото и да стане от този момент нататък, трябва да продължа да вярвам“.

Вещицата ме погледна предпазливо, когато се наведох, за да вдигна сина си. Вземайки Кевин на ръце, се усмихнах на зелените му очи и казах:

— Ела при мама, миличко. — Целунах го по бузата, обърнах се към Биа и изрекох: — Някак изведнъж утихна, Биа. Нещо не е наред ли? — подразних я и демонстрирах колко ми е приятно да го направя.

— Много скоро ще съжалиш — каза тя.

— Съмнявам се.

Главата ѝ се наклони, когато тя се приближи към мене, толкова близо, че плесенивият мирис на остарялата ѝ кожа изпълни ноздрите ми.

— Той ще те убие, момиче. Обзет е от лудост...

— Не ставай глупава — отвърнах. Притиснах Кевин към себе си и добавих: — Забранявам ти да говориш така.

— Той уби моята скъпа Джейн. Моята красива Джейн. — Тя се усмихна, показвайки ми зъбите си. — Искаш ли да я видиш?

Поклатих отрицателно глава и отстъпих.

— Не, не искам. Защо да искам?

— Трябва да я опознаеш. Зае мястото ѝ в тази къща. Тя беше истинска красавица, крехка като лютиче. Не трябва много сила, за да я повалиш.

Тя отстъпи, вдигайки ръка, за да ми даде знак да я последвам.

Последвах я, странно хипнотизирана от думите на тази стара вещица.

Когато стигнах вратата на стаята ѝ, спрях, отказвайки да вляза. Когато очите ми огледаха стаята, кожата ми настръхна. Вещите на Джейн владееха всеки ъгъл от стаята като ценни експонати в някакъв музей. Бяла нощница украсяваше един манекен, спускайки се от безръките му контури, за да очертае локва от извънредно фина дантела на пода. Инкрустирани с перли гребени и четки бяха спретнато подредени на скрина на Биа наред с флакончета за парфюми от

гравирен кристал, изработени във всевъзможни форми. Но портретът на стената прикова вниманието ми.

Биа свали платното от стената и като се обърна отново към мене, го вдигна пред себе си.

— Джейн.

Притиснах Кевин по-плътно към себе си, но колкото и да исках, не можех да откъсна очи от портрета и от прорезите, които се спускаха вертикално по лицето на Джейн.

— Той го направи; взе портрета, който беше нарисувал, и го нарязва с нож. На следващата нощ я уби. — Тя се приближи. — Красавица е, нали?

Наистина е красавица, помислих с чувство на леко отчаяние. Исках да се обърна и да избягам от стаята, но останах, стъпалата ми бяха като от олово, а чувствах сърцето си само малко по-леко от тях. Заразглеждах детските черти на Джейн, забелязвайки, че изглежда доста по-крехка, отколкото си я бях представяла. Може би млечнобялата кожа, бебешки русата коса, които Никълъс беше нарисувал така умело, я правеха да изглежда такава. Очите бяха сини, големи и дълбоки. Устните бяха леко извити, едновременно чувствени и високомерни.

— Изглежда много млада — изрекох.

— Само на деветнадесет години. Беше дете, когато той я уби.

— Забранявам ги да повтаряш това, Биа. Не съм толкова търпелива като съпруга си. Ще те отпратя от Уолтъмстоу, ако продължаваш с тези обвинения.

— Казвам ти го за твое добро, момиче. Ще бъдеш следващата, ако не внимаваш.

Отстъпих, поклащайки глава.

— Отваряй си очите — каза тя. — Прихваща го, когато най-малко го очакваш.

Не можейки да понасям повече присъствието ѝ, излязох от стаята. След като върнах Кевин в леглото му, се отправих към своята стая и пристигнах там точно когато Поли и Кейт излизаха, носейки моите вещи.

— Какво става? — запитах.

— Заповед на Негова Светлост, госпожо — отвърна Кейт. — Наредиха ни да пренесем дрехите ви в спалнята на господаря.

Лицето ми се обля в червенина, когато видях неодобрението на Поли. Очите ѝ се присвиха злобно, преди внезапен страх да облее лицето ѝ. Разбрах дори преди да се обърна, че съпругът ми се беше присъединил към нас.

Той се обърна към мене с тих глас.

— Лейди Молъм. Надявам се да сте съгласна с това разместване.

— Както ви харесва, сър — отвърнах със стегнат глас.

Очите му ме изучаваха, без да мигат, сърцето и стомахът ми се разтрепериха, а това ме изнерви. Боже господи, семето на съмнението и страха, което Биа беше посяла у мене, започна да кълни в нещо осезаемо. Присъствието на съпруга ми ме плашеше. И той го усети.

— Търсих те преди малко — каза той. — Къде беше?

— В кухнята.

— После.

— При Кевин.

— А! — Той пхна ръце в джобовете на жакета си, докато гледаше отвъд мене към стаята на Кевин. — Имам среща след десет минути с Тревър. — Очите му се върнаха към мене. — Бих искал да се присъединиш към нас. Ще говорим по работа, несъмнено. Трябва да се запознаеш с този аспект от Уолтъмстоу. Може да изглежда малко досадно, но е необходимо.

— Много добре, милорд. Както ви харесва.

Тръгнахме заедно по коридора. Когато завихме зад ъгъла, крачката на Ник се забави. Ръката му се вдигна и докосна кръста ми. Докосването прониза вътрешностите ми като нож. Аз ахнах, засрамена от внезапните съмнения, които ме накараха да пожелая да взема сина си и да избягам от мъжа, за когото се бях омъжила тази сутрин, водена от любов.

Той спря пред мене, блокирайки пътя ми. Видях се да отстъпвам назад, колкото и да се опитвах да остана на място.

— Нещо е станало — чух тихия му глас. — Кажи ми какво е станало.

— Нищо.

— Ариел...

— Нищо!

Отметнах глава и срещнах очите му, тъмни и сурови като кремък, впили се в мене. Нямаше къде да бягам. Той видя, че го лъжа, и без да

каже нито дума, ме накара да изкажа истината.

— Много добре тогава — заговорих колкото можах по-храбро и прямо. Ако ми беше писано да стана следващата лейди Молъм в гробищата на Молъм, това беше точно толкова подходящ момент, колкото и всеки друг, за да си го причиня. По-добре сега, на дневна светлина (колкото и да беше смътна в този мрачен тунел), отколкото нощем, в съня ми, когато най-малко го очаквам. — Говорех с Биа и тя ми показа портрета, който си нарисувал на съпругата си.

— Ти си моята съпруга — отвърна той с равен тон.

Разстроена, тръснах глава.

— Джейн! — възкликнах. — Видях портрета, който си направил на Джейн. Ще ми кажеш ли защо си го нарязал?

Той изправи гръб, преди да отговори.

— По-добре него, отколкото нея, мисля.

— Това не е утеха. Биа ми каза, че е умряла на следващата вечер.

— Искаш да кажеш, убил съм я на следващата вечер.

— Точно така.

— Така. Наистина ли се съмняваш, че е било разумно да се омъжиш за мене, скъпа? Набиха ли най-накрая мъничко разум в хубавата ти главичка? — Като атакуваща змия ръката му се стрелна и хвана лицето ми, навеждайки главата ми назад така грубо, че трепнах и сграбчих китката му. Тъмнокосата му глава се наведе над мене така плътно, че чувствах горещия му дъх срещу бузата си. Той изрече през зъби: — Малко късно е за съжаления, не е ли така, лейди Молъм?

— Не съм казвала нищо за съжаления — отвърнах разгорещено.

— Не си и няма нужда. Имаш същия уплашен поглед, както и всички останали в тази къща. — Той ме пусна, облегна се на стената и затвори очи. — Да, нарязях портрета. Нарязях го, защото тя ми поиска Уолтъмстоу. Поискка ли? Позволи ми да перифразирам. Тя настоя да й дам Уолтъмстоу. Каза ми, че ще го получи по един или друг начин. — Никълъс ме погледна и каза: — Казах й онази вечер, че по-скоро ще я видя мъртва, отколкото да й позволя да вземе и един камък от това имение. — Забелязвайки объркването ми, вдигна изненадано вежда. — Искаш да кажеш, че клюките не са се занимавали с това? В действителност, беше един от най-сериозните ни спорове. Почти можех да я убия тогава. Но никога не бях вдигал ръка срещу нея, нали разбираш, и бях още достатъчно трезвен, за да сдържа темперамента

си. Когато тя излезе от стаята, просто взех един нож за четки и нарязих платното. — Чертите му се поотпуснаха и той затвори очи. — Съжалявам, лейди Молъм, ако това не е каквото искаш да чуеш.

Без да ме поглежда отново, Никълъс се отдели от стената. Продължихме мълчаливо нататък по коридора.

Кабинетът подходеше на съпруга ми. Внушителен и елегантен, облечените му в копринени тапети стени блестяха от слоеве пчелен восък по резбованите си ламперии. Триделни прозорци гледаха към източните градини на Уолтъмстоу и езерцето, което бях посещавала, когато дойдох най-напред в имението. Моят господар ме отведе до един стол с висока облегалка с месингови инкрустации, тапициран с кожа, който стоеше пред прозореца. До мене на малка масичка бяха наредени чинии със сандвичи от миниатюрни наденички, петифури и плодови пити. Чаят чакаше в кана от чисто сребро.

— Добре дошла на „благородния чай“ — каза Никълъс. — Свиквай с това. Наслаждавай му се. Това е традиция във висшето общество, нали разбираш. Несъмнено ще бъдеш канена на такива приеми, щом вестта за брака ни стигне до равните на мене. Те ще искат да те огледат със сигурност, за да могат ясно да си представят лицето ти, докато ти забиват нож в гърба с клюките си. — Той взе една петифура и отхапа. — Безопасно е за ядене, скъпа — изрече. — Както можеш да видиш, още не съм ги отровил.

Преди да успея да отговоря, Тревър влезе в стаята с гарафа шери. Спря рязко, когато ме видя.

— Милейди, не знаех, че ще бъдете тук. Моите извинения, ако съм ви накарал да чакате.

Отвърнах на усмивката му със съзнанието, че официалностите са по-скоро предназначени за съпруга ми, отколкото за мене.

Никълъс се обърна към бюрото, голямо и с причудливи извити резби, което изглеждаше старо колкото Уолтъмстоу. Познах герба на Уиндъм, изрязан на него.

— Седни — заповяда Никълъс на брат си. — Искам да свърша с тази проклета среща колкото може по-скоро.

— Разбирам. Днес е сватбеният ти ден. — Оставяйки шерито на бюрото, Тревър посегна и взе две чаши. — Значи, тост за брака ви,

милорд.

Никълъс се настани полека на стола си, без да сваля очи от гарафата. Знаех, че ще дойде момент, когато волята на съпруга ми ще бъде подложена на изпитание, но това не намали тревогата ми. Никълъс ми беше сърдит и нямаше да се изненадам, ако приемеше предложения от Тревър тост, просто за да ме нарани. Но знаех и че той има нужда от питието. Главата го болеше ужасно. Ако прогнозата ми беше вярна, сега болката сигурно го мъчеше невероятно много.

Той се отпусна назад на стола си, лицето му беше мокро от пот, и загледа как Тревър налива първото шери. Но когато брат му понечи да напълни втората чаша, той каза:

— Не, благодаря.

Тревър вдигна гарафата и погледна към брат си с изненада.

— Не? Боже господи, Ник, да не би да си болен?

Никълъс поклати отрицателно глава, после погледна към мене.

Изпуснах дъх, усмихнах се насърчително и казах:

— Може би милорд ще пие чай.

Никълъс кимна и Тревър се засмя невярващо.

— Чай? Никълъс да пие чай? Мислех, че няма да доживея този ден. Много добре тогава, пийни си чай, скъпи братко. Но ако не възразявате, аз ще си изпия шерито.

Вдигна го към устата си и го изпи, без да си поеме дъх.

Внезапно пребледнял, Никълъс затвори очи, когато побързах да му наляя чая. Сложих го пред него и застанах отстрани, готова да му предложа помощ, ако има нужда от това. Полагайки нежно ръка на рамото му, изрекох:

— Изглеждате прекалено горещ, сър. Да сваля ли жакета ви?

Той стана полека от стола си и аз смъкнах фино ушития жакет от раменете му и надолу по ръцете. Бялата риза, която носеше под жакета, лепнеше влажно към кожата му, очертавайки напрегнатите мускули на гърба и раменете му.

Вместо да се върне на стола си, той се заразхожда, нямайки търпение да приключи с тази работа. Накрая, след като си сипа още едно шери, Тревър се отпусна на стола си.

— Няма да говоря със заобикалки, Ник. Помолих да се видим, защото възникна възможност, която чувствам, че ще ни бъде от голяма полза.

Ник спря пред камината с гръб към брат си, очите му бяха вперени в нажежените до червено въглени в торфения огън. Не отговори.

Тревърр се прокашля, размърда се и погледна през рамо.

— Милорд, ако моментът е лош...

— Моментът никога не е подходящ, сър, така че давай.

Тревърр погледна към мене и видях в сините му очи проблисък на гняв, който изчезна толкова бързо, че помислих, че съм си го въобразила. Но внезапното стягане на челюстта издаваше раздражението му, че бива третиран толкова грубо. Честно казано, не бих могла да го обвинявам. Никълъс можеше да бъде толкова рязък, когато не беше в спокойно състояние, а като подозирах какъв дискомфорт трябва да изпитва в този момент, помислих да предложа да отложат разговора за по-късно. Но не ми беше даден шанс да го направя.

— Както споменах по-рано — продължи Тревърр, — говорих с граф Грей, докато бях в Йорк. Той планира експедиция до Китай и се говори за евентуално партньорство с Туинингс в Лондон. Граф Грей любезно ни предложи възможност да се присъединим към него в това начинание.

— За колко?

— Зависи. Бихме могли да станем пълни партньори за петнадесет хиляди лири. Но за много по-малък процент...

— Не.

— Но...

— Казах „не“.

Тревърр се извърна с пламнало лице, взирайки се в гарафата на бюрото.

— Искане ми се поне да ме изслушаш — изрече накрая.

— Последния път, когато те изслушах, загубихме двадесет хиляди лири в минна инвестиция, която ни рухна върху главите.

— Жилата изглеждаше добра. Откъде да знаем, че ще свърши толкова бързо? — Той посегна за друго шери. — Господи, Ник, неразумен си.

Моят господар започна да масажира тила си. Затвори очи. Как копнеех да го предпазя от болката, която изпитваше, от изпитанието, пред което скоро щеше да се изправи. Ако можех по някакъв начин да

го подготвя, да го накарам да разбере какво става. Но само след като бъде сигурна. Трябва да бъде сигурна, че причината за кошмарите на Ник е пристрастяването към опиум.

Тревър стана от стола си. Пъхнал ръце в джобовете, се изправи отново пред брат си.

— Тогава може би ще размислиш дали да не ми дадеш в аванс още малко от издръжката ми. По такъв начин паричното бреме, ако начинанието фалира, ще бъде изцяло моя отговорност.

Този път Ник се обърна. С блеснали сиви очи, ярки като живак, той се взря втренчено в Тревър, преди да отговори.

— Прости ми, ако паметта ми отново ми изневерява, но не ти ли дадох в аванс пет хиляди само преди един месец?

— Имах да плащам дългове, ако си спомняш.

— И ги плати.

— Платих ги. Свободен съм от каквито и да било парични задължения.

Между двамата се възцари мълчание, все по-разрастващо се с всяка изминала секунда. В старанието си да се съсредоточа върху чая си, аз похапвах от една плодова пита и слушах как високият стенен часовник в коридора отмерва половинката на един час. Когато съпругът ми се върна към бюрото си, за да извади една счетоводна книга, избрах да се взра през прозореца към градината, надявайки се привидното ми безразличие да облекчи напрежението в стаята. Не стана така. Колкото повече съпругът ми проучваше книгата, толкова по-напрегнато ставаше очакването.

Макар Тревър да мълчеше, мускулите на челюстта му работеха в трескаво нетърпение.

Накрая Ник вдигна поглед, очите му бяха тъмни, краищата на косата му мокрееха от пот.

— Много добре. Ще ти дам още пет хиляди. Но имай предвид, това трябва да ти стигне до края на годината.

Усмихвайки се, изпуснах дъх, припомних си защо продължавам да го обичам въпреки очевидните причини да не го правя.

Ликуващ, Тревър се наведе през бюрото и потупа Ник по ръката.

— Братко, никога не си ме разочаровал. Вечно ще ти бъда благодарен.

Сядайки отново на стола си, Ник се усмихна, макар да усещах, че това му причинява болка.

— Това би трябвало да успокои сестра ни за известно време — каза той.

— Така да бъде! И като говорим за сестра ни, не бих се отдалечавал много от този стол. Разбирам, че тя скоро ще те нападне за онова пътуване до Париж. Може би вие с лейди Молъм би трябвало да помислите да заминете заедно с нея. Може да ти се отрази добре, Ник, да се махнеш от тази тъмница. Господи, какво не бих дал за глътка свеж въздух. И Лондон стига, ако няма друго, по-добро. Понякога наистина завиждам на Юджийн и Джордж за свободата им в колониите.

— О, не знам. Живот между варвари, които носят едва ли не само пера на главите си, не ми изглежда особено завиден от моя гледна точка.

Тревър се засмя.

— Може би си по-цивилизован от нас, останалите. Кой знае, може да ти се отрази добре да опиташ по-дивата страна на живота.

— Може би — отвърна съпругът ми с уморен глас.

Тревър, загрижено набърчил чело, протегна ръце и се облегна на бюрото.

— Ник, добре ли си? Изглеждаш ми зле още откакто влязох в стаята. Тенът ти е лош, много се потиш.

— Махай се с тези лекарски дрънканици, сър; главата ме цепа, както обикновено, но ще го преживея, мисля.

Опитът му за хумор пропадна, когато трепна от болка. Ръцете му, опрени на бюрото, се свиха в юмруци. Тревър прехвърли поглед към мене.

— Откога е така, Ариел?

Помислих над израза на девера си, преди да отговоря:

— Откакто се върнахме в Уолтъмстоу, мисля.

— Ник, трябваше да дойдеш да те прегледам. Само ако ми позволиш да ти помогна...

— Дръж си проклетите пиявици, докторе. Не ги искам. Не желая по себе си нито един от тези противни малки кръвопийци.

— Има и други лечения.

— О? Например лудница, може би? Не, благодаря, Трев. По-скоро ще се хвърля от покрива, преди да оставя ти и Адриен да ми причините това.

Обиден, Тревър се изправи рязко.

— Няма нужда да ми говориш така, сякаш имаме някакви тайни намерения да се отървем от тебе. Искаме само най-доброто за тебе, в края на краищата.

— Така ли.

Това не беше въпрос. Тогава очите му се върнаха към моите, безнадеждни, победени... „О, божичко, помислих. Обичам те. Довери ми се. Никога няма да те изоставя. Никога няма да позволя да те отделят от мене. Ще бъда твоята патерица, докогато искаш да бъда. Докогато имаш нужда от мене. Не се предавай, помислих. Просто не се предавай.“

Изпускайки полека дъх, Никълъс погледна отново към брат си.

— Разбира се — каза. — Сега, ако ме извините, държах съпругата си достатъчно дълго в очакване. Това е сватбеният ни ден, в края на краищата.

— Разбира се. — Тревър се обърна към мене. — Лейди Молъм, моите поздравления отново. Вярвам, ще продължите да се отбивате в кабинета ми от време на време. Моите пациенти много се привързаха към вас. Особено господин Дикс.

— Благодаря, сър, ще правя това при всяка възможност.

Отправяйки последна усмивка към съпруга ми и към мене, Тревър излезе от стаята.

Същата нощ в стаята ни аз седях на пода пред огън, наблюдавайки как пламъците танцуват с всеки полъх на вятъра, който навлизаше през комина. Навън зимата се беше върнала, зловна и свирепа, мятеше лед и сняг срещу прозорците, фучеше в стрехите. Никълъс лежеше с глава в скута ми. До него на одеяло спеше синът ни. Бях доволна от временния мир, който ни обгръщаше за момента.

Усещайки, че съпругът ми ме наблюдава, погледнах в очите му.

— Плъзгам се над ръба — каза той — и не мога вече да спра.

Погалих слепоочието му с пръсти и направих усилие да се усмихна.

— Нека. Ще те хвана, когато паднеш.

— Страхувам се, че ще се ударя в дъното, страх ме е от това, което ще стана... Защо ми се случва това?

— Не знам.

— Няма да им позволиш да ме вземат.

— Разбира се, че няма. — Прокарах върховете на пръстите си по клепачите му и го накарах да затвори очи. — Спи, милорд съпруге, докато можеш. Ще бъда тук, когато се събудиш.

Гласът му беше замаян, когато изрече:

— Да, но аз ще го знам ли? — И се унесе.

Наблюдавах огъня, докато въглените не посивяха и часовникът в коридора извън в тишината. Намирах утеха да гледам съпруга си, да наблюдавам как спи синът ми. Беше видение, което бях носила в ума си последната една година. Ако трябва, това видение може да ми стигне завинаги.

Сега вече не се съмнявах, че съпругът ми е пристрастен, без да съзнава, но е пристрастен. Някой в тази къща го беше направил такъв. Първата ми цел беше да го освободя от тази зависимост. Вярвах, че болката, която изпитва в главата си, е комбинация от наркотика и усилията на ума му да възстанови миналото. След като се освободи, надявах се, паметта му съвсем ще се възстанови.

Но после какво, питах се.

Ще разбере, че съм мошеничка, каквато си и бях: бях дошла в Уолтъмстоу с намерение да си отмъщавам, да го съсия, да го нараня, да отведа сина си — неговия син — и повече да не се върна.

Щеше ли да разбере? Щеше ли да ми прости?

Моят страх, моят отчаян, разбиващ сърцето страх, по-силен с всеки изминал ден, беше възможността той да е убиец. Убийството, в края на краищата, можеше да бъде извършено в пристъп на силни страсти, оставяйки извършителя окървавен, но с гризяща го съвест. Но отмъщението? Студено, безстрастно, преднамерено решение да унищожиш някого. Да, бях виновна. Ако той ме изгони, ще си отида... и повече няма да погледна назад.

Мислех, че съм подготвена. Не бях.

Гледах Никълъс през първите три дни от въздържанието му, без да се отдалечавам от него. Всеки път, когато ме погледнеше, очите му ми задаваха въпроса „Защо? Защо ми го причиняваш?“. Извърщах се и плачех. Това, че според него аз съм причината за болката му, беше повече, отколкото можех да понеса.

Малко по малко треперенето спря. Халюцинациите станаха по-редки, главоболието — не толкова силно. Но малко по малко той започна да се променя, отдръпна се. Отново ставах непозната за него и се страхувах, че най-големите ми опасения ще се сбъднат. Може би загубата на паметта му беше окончателна и в действителност нямаше нищо общо с наркотика. Може би мъжът, когото бях свикнала да обичам през тези години, вече не съществуваше. Може би, мислех си, не е и съществувал.

На четвъртата нощ Никълъс спа дълбоко толкова време, че си позволих да изляза от стаята и да отида в голямата зала, подготвена да посрещна пороя от въпроси от страна на семейството му. Бях им отказала достъп до стаите ни, когато чукаха на вратата, исках обяснение. Изправянето пред тях сега нямаше да бъде лесна задача. Но сега бях сигурна, че някой в тази къща подхвърля на съпруга ми наркотик, и бях решена да науча кой го прави и защо.

Когато влязох в стаята, Адриен стана от стола си.

— Крайно време беше — каза тя. — Какво, за бога, става там горе? Какво правите с брат ми?

— Беше болен — казах. — Сега е по-добре.

— По-добре ли? Какво искате да кажете? Ако е болен, тогава защо не позволихте на Тревър да го види?

— Беше по искане на съпруга ми — отвърнах.

— Лъжете — заяви тя смело. — Измислихте си тази болест. Само като си помисля, че ви вярвах. Точно като Джейн сте, мисля. Искате да го държите за себе си, страхувате се, че ще го убедя, че този

брак е фарс. Е, бих го направила, ако имам шанс. Няма да ви позволя да узурпирате моята позиция в тази къща, както направи тя.

Налях си чаша чай и затворих очи уморено, преди да изрека:

— Съжалявам, че се чувствате така, Адриен. Надявах се, че можем да бъдем приятелки.

— Несъмнено ще бъда още повече отлъчена от обществото на моите равни сега. Когато научат, че новата лейди Уолтъмстоу не е нищо друго, освен една обикновена малка...

— Достатъчно — заповяда Тревър. Огледах се, оставяйки чашата си на една масичка за игра на карти „Чипъндейл“ под прозореца. Тревър стоеше на прага, вперил очи в сестра си. — Моите извинения, лейди Молъм, за лошите обноски на сестра ми. Достатъчно е да кажа, че тя се тревожи ужасно много. — Доволен, че е успял да засрами Адриен и да я накара да замълчи, той влезе в стаята. — Как е брат ми, госпожо?

— Спи.

— Преживя срыв, нали?

Адриен се отпусна на стола и притисна кърпичка към едното си око.

— Разбира се. За бога, Тревър, не ставай глупак.

— Добре ли сте? — запита ме Тревър с любезен глас. — Господи, Ариел, обезумяхме от тревога. Не е възможно да се справяте с нещо такова съвсем сама.

— Справям се достатъчно добре.

Той хвана брадичката ми и вдигна лицето ми.

— Това на бузата ви синина ли е? Ариел, той проявил ли е насилие?

Аз се дръпнах.

— Не — отвърнах съвсем искрено. — Удари ме случайно. Мъчеше го кошмар. Съпругът ми е добре — уверих го, пожелавайки си да бях толкова уверена, колкото бяха думите ми. — Още два дни на легло и съм сигурна, че ще бъде като нов.

Тревър кръстоса ръце на гърдите си, вдигна една кестенява вежда и се усмихна.

— Лъжете, разбира се, и аз го знам. Предвиждахме този срыв от известно време насам. Просто съжалявам, че се случи сега, точно когато той се ожени повторно. Сигурно ви е много трудно.

Погледнах към Адриен, после през прозореца отляво. Нямах енергия да споря. Бях изтощена от изпитанието си и вече съжалявах, че съм решила толкова скоро да се изправя срещу любопитството на новите си роднини. Може би, ако бях по-сигурна в цялостното възстановяване на съпруга си, бих могла да посрещна обвиненията им с повече увереност. Но не бях. Чувствах се решително победена и обезнадеждена и в този момент си пожелавах да не бях се връщала в Уолтъмстоу.

Бях облекчена, когато Реджиналд влезе в стаята. Той погледна най-напред към Тревър.

— Сър, гостът ви пристигна. Поканих го в кабинета ви.

Вземайки ръката ми, за да я стисне приятелски, Тревър изрече:

— Ще поговорим още за това, Ариел. До след малко, дами. — Обърна се и излезе от стаята.

Чувствах се неудобно, не исках да се подлагам на повече словесни изтезания от страна на Адриен, затова също се извиних и се запътих към вратата. Точно когато излязох, Реджиналд ме спря.

— Милейди, доктор Брабс е дошъл да ви види. Искане да говори с вас насаме.

Последвах го до мъничката приемна в източното крило на къщата. Там намерих Брабс да стои до масичка със спираловидно извити крачета и да гледа през прозореца. Когато се обърна с лице към мене, веднага разбрах, че нещо не е наред.

— Лейди Молъм. Розин Барън е мъртва — каза той. — Помислих, че ще искате да го знаете.

Останах да го гледам безмълвно, скръбта ми отне способността да говоря.

Пускайки шапката си на масичката до себе си, Брабс протегна ръце. Копнеех да влятя в обятията му, да заровя лице във влажното му палто, но умората и отчаянието връзваха краката ми. Протегнах трепереща ръка към него. Той реагира твърде късно — строполих се на пода.

— Маги! Маги, за бога, дете!

Пое ме в ръцете си и ме отведе към дивана от черно орехово дърво в другия край на стаята.

Изпитах отново цялата скръб от смъртта на Джеръм. Обичах Розин като собствената си майка. Тя беше майка за мене през всичките

тези години след смъртта на баща ми. Сега я нямаше. Двамата ги нямаше. Моят свят се свиваше ден след ден.

Отмахвайки обърканите кичури черна коса от лицето ми, Брабс докосна челото и бузите ми.

— Боже господи, виж какво ти е направил вече — каза той. — Маги, само да те духне човек, ще паднеш.

— Моля те — изрекох, едва-едва, — не ме укорявай, че съм била глупава. Току-що ми каза, че приятелката ми е умряла.

Заплаках.

Той притисна кърпичка към лицето ми и поклати глава.

— Маги, сълзите ти не са само заради смъртта на Розин. Каж ми какво не е наред.

Отдавайки се на скръбта си, обвих ръце около врата му, както когато бях дете, и заплаках на гърдите му.

— Какво да правя? Те не ме искат тук. Исках да помогна, сега ме обвиняват. Дори Никълъс се е отдръпнал. Не иска да ме докосне. Вика името на Маги в бълнуванията си, не моето. Обича нея, не мене...

— Момиче, чуваш ли се какво говориш? Ти си Маги...

— Не! Маги е мъртва. Погребана в паметта му и завинаги ще остане там, както изглежда.

Той ме залюля и започна да ме успокоява, но не разбираше.

— Обича образа в огледалото, но мрази онзи, който го създава! — хлипах аз.

— Каж ми какво стана.

Надигнах се от дивана, търкайки очи.

— Бях права. Някой му дава тайно опиум в питието или в храната. Някой се опитва да го отстрани. — Отидох до прозореца и се загледах навън към покритите със сняг градини. — Мислех... надявах се... че щом се отърве от този ужасен наркотик, ще си бъде старият Никълъс. Сгреших. Колкото по-остър става умът му, толкова повече се отдръпва. Гледа ме с подозрение и недоверие, сякаш вярва, че по някакъв начин съм отговорна за болката, която изпитваше напоследък.

— Казвал ли ти го е?

— Не, не е казал и дума. Няма нужда. Само ме гледа втренчено с онези ужасни сиви очи, сякаш съм призрак от ада, пратен тук да го кара да страда.

— Сигурен съм, че си въобразяваш прекалено много, Маги. Винаги си имала силно въображение.

— Наркотикът не е продукт на въображението ми, сър.

Реакцията на Брабс закъсна с един миг.

— Разбираш ли какво говориш, Маги? Твърдиш, че някой тук има нечисти намерения спрямо Негова Светлост. Кой би направил такова нещо? И защо?

Обърнах се към него, срещнах погледа му и сниших глас.

— Адриен е много възбудима и много огорчена, защото Никълъс съсипа изгледите ѝ да се омъжи. Тя постоянно му го натяква и никога не го оставя да забрави нито за миг. Биа го ненавижда, защото подозира, че е убил Джейн. Чувала съм я много пъти да се кълне, че той ще си плати за това престъпление. После Тревър. Лекар е и има най-големи възможности да се снабдява с опиум.

Брабс поклати отрицателно глава.

— Той взема всичките си лекарства от мене, Маги. Ще узная, ако използва по-големи количества лауданум. И каква причина ще има да иска да убива Никълъс? Няма да го наследи. След смъртта му Уолтъмстоу ще отиде при Джордж в Бостън.

— Да — отвърнах замислено. — Тревър е много мил и любезен, откакто пристигнах тук. — Погледнах към Брабс. — Накрая, разбира се, и ти, приятелю.

Той не помръдна, само ме погледна с безизразни очи, чийто поглед беше избледнял с годините. Сърцето ми се сви, но продължих:

— Не съм те подозирала до деня на сватбата си, когато научих колко силен е гневът ти срещу Никълъс. Сега ти току-що ми каза, че си единственият, който има достъп до наркотика. — Замълчах и зачаках да отрече обвинението. Когато не стана така, изрекох: — Мога да разбера, може би. Бях... съм... като дъщеря за тебе, както и ти си ми като баща. Обвини Никълъс, че е отнел невинността ми, и накрая, че е причинил смъртта ми. Искаше да го унищожиш. Тъй като идваш често в тази къща, за да се виждаш с Тревър, слагането на опиум под някаква форма в шерито на съпруга ми няма да бъде особено трудно за тебе.

Главата му се наведе леко, докато очите му се взираха в пода.

— Ще го отречеш ли? — запитах.

— Ще имам ли някаква полза от това? — Той ме погледна отново, със сълзи в очите. — Маги, моето момиче, ако мисълта е

престъпление, значи съм виновен. Убивах го отново и отново в сънищата си през последните две години. — Изправи рамене, пристъпи към масата и нахлупи шапката си. — Виждам, че вече не съм добре дошъл тук. Довиждане, Маги.

Наблюдавах го, исках да го повикам да се върне, но не можех. Може би бях загубила единствения човек, който наистина ме обичаше такава, каквато не ме познаваше, който видимо не желаше да ме опознава... който не ме обичаше и може би никога не беше ме обичал. Но се бях омъжила за него — за Уиндъм, граф Молъм, лорд Уолтъмстоу — за добро или за лошо. И независимо от всичко наистина го обичах.

Приятелят ми стигна до вратата и спря. Без да се обърне, изрече:

— Мисли с главата, не със сърцето си, и ще осъзнаеш простата истина: Джейн е мъртва. Черепът ѝ беше премазан, тялото ѝ изгорено. Лудостта, която я уби, е силна и реална, и по-смъртоносна от каквото и да било наркотик. Може скоро да си пожелаеш да го беше оставила упоен, Маги. Може би си освободила чудовище.

Думите вляха леден страх в сърцето ми. Носех в мисълта си портрета на Джейн, полегатите, порцелановосини очи, косата, златиста като лятно слънце. Да си я представя размазана така брутално беше същинско мъчение за мене. Да мисля, че съпругът ми може да е направил това, ми причиняваше неизмерима болка.

Съмнение! То продължаваше да ме измъчва, колкото и да се мъчех да се самоубежда, че Никълъс не е способен на убийство. Но я беше ударил. Спомняше си, че я е ударил. Прокарах ръка над очите си, изтичах към вратата и излязох в коридора. Бабс си беше отишъл.

Студът ме обхвана и ме смрази до кости. Духът ми беше паднал повече, отколкото когато и да било след заточението в „Дъбовете“. Главата ме болеше. Бях самотна. Тази сутрин имах двама приятели в този свят: Розин Барън и Бабс. Единият сега беше мъртъв, другият — невероятно наранен.

Продължих по коридора със силното желание да се върна в стаята си. В далечината видях отворената врата на кабинета на Тревър. Крачките ми станаха по-малки. Когато наближих вратата, затаих дъх и се заслушах.

Надникнах вътре, огледах всеки ъгъл от мрачната стая. Като не открих никого, влязох в стаята. С подозрително око огледах

претрупаната обстановка, този път с нов интерес. Хвърлих поглед на всеки тигел. Проучих всеки аламбик. Вдигах капаци, подушвах, опитвах всеки флакон с горчиво съдържание, всеки остро миришещ прах, намерен скрит или оставен на показ.

Тъкмо щяха да изляза от стаята, когато чух шумолене на плат, тихи стъпки, приближаващи се към кабинета. Огледах се, търсейки къде да избягам. Намерих изход: вратата, която извеждаше към двора и извън къщата. Бързо! Някакъв инстинкт ми подсказваше, че не бива да ме намират тук сама. Сграбчих дръжката на вратата. Не се обръщаше. Опитвах отново, скърцайки със зъби, и дръпнах с все сила. Вратата се отвори. Излязох в полумрака и затворих вратата зад себе си. Почаках, сдържайки дъха си.

Резето падна и ме заключи отвън.

Мек, студен дъждец сега пръскаше лицето ми, докато се вслушвах с бясно туптящо сърце и плът, бързо превръщаща се в лед. Пристъпих към прозореца вдясно от мене, дръпнах увехналия бръшлян, който се държеше упорито за тухлите, внимателно очистих праха от стъклото и се помъчих да надникна вътре в стаята през пролуката между притворените завеси.

Зърнах фигура, със сигурност женска, облечена в бяло, да се движи грациозно сред удължаващите се сенки. Не можех да видя добре и извиках вътрешно: „Стой мирно за миг, да те вземат дяволите, да разбера коя си“.

— Проклятие!

Отделих се от стената и се затичах колкото можах по-бързо сред леда и снега.

Нощният въздух, макар и режещ, беше тих. Особена мъгла покриваше земята, блестеше и отразяваше купчинките сняг по замръзналата пръст. Странно, защото нямаше луна.

Зад мъглявата завеса се чуваше скимтене на хрътки, тъжен звук, отекващ отвъд навеса, който се съсредоточаваше, както ми се стори, в ниското, където бяха старите конюшни. Гледах всичко това с малък интерес, защото намерението ми беше да се върна вътре в Уолтъмстоу колкото може по-бързо и да стигна до онази стая, преди натрапницата да е изчезнала.

Нахлух през кухненската врата, от което Матилда изпусна парчето говеждо, което готвеше. Поли вдигна ръце, пръскайки тестото

за пудинг по масата.

— Лейди Молъм — извика Тили, — кво е станало? Кво праите навънка в това време без... милейди, нещо не е наред ли?

— Пазете се! — викнах.

— Божичко — изпусна дъх Поли, — и тя полудя като съпруга си, кълна се.

Хукнах по коридора, вече познавах пътя достатъчно добре, за да не се блъскам в мебелите и да избягвам разхлабените тухли по пода. Завих зад един ъгъл. Сенките се удължиха. Завих зад втори. Стъпките ми отекваха в тишината. Когато накрая стигнах до стаята, вратата беше затворена. Хванах дръжката с една ръка, натиснах с другата ръка вратата, поех си дъх... и отворих.

Празно.

— Как е възможно? — запитах на глас.

Блъснах стената с юмрук, ядосана, и се върнах в коридора. Вляво той завършваше със стена. Единственият изход беше пътят, по който бях дошла.

Почаках, докато сърцебиенето ми се успокои, преди да се върна нагоре по коридора. Тogaва го видях, парче бяла материя, лежащо точно пред вратата на кабинета. Наведох се и го взех.

Побързах да се отдалеча от стаята и да се върна в голямата зала. Бях сама, седнах при масичката, придърпах свещта по-близо и разстлах квадратната тъкан, за да я огледам. Женска носна кърпичка от деликатен лен, обточена с дантела. Леко прокарах пръст по бродираната спираловидна украса в единия ъгъл, а когато я вдигнах към лицето си, лек аромат на цветя докосна ноздрите ми. Уханието раздвижи някакви спомени в ума ми, но колкото и да се опитвах, не можех да си припомня къде съм подушвала тази миризма и преди.

Обмислих алтернативите си. Кърпичката трябва да принадлежеше на Адриен, защото нямаше друг в къщата, който да притежава толкова красиво изработен шедьовър от лен и дантела. Можех да се направя, че кърпичката не съществува, или да задам въпроси на собственичката ѝ, да я питам защо тършува — отново — в кабинета на брат си. Спрях се на второто и се запътих към стаите на Адриен.

Тя се беше изтегнала на леглото си и четеше подвързано с кожа копие на „Обществения договор“ на Жан Жак Русо. Вдигна поглед,

стресната, когато влязох, без да почукам, после спокойно затвори книгата и я остави настрана.

— О, скъпа — въздъхна. — Най-накрая дойде да ме изпъдиш.

— Не. Не искам тази стая, Адриен. — Говорех сериозно.

— Добре, тогава си дошла да ми кажеш, че от този момент нататък ще бъда на издръжка. Разбирам. Само ми кажи каква мизерна стипендия ще ми бъде отпусната и ще направя всичко възможно да се нагодя.

Почувствах как гневът ми ме напуска.

— Не, не нося такива новини. Надявам се заради двете ни, че не съм толкова коравосърдечна, колкото бившата господарка на Уолтъмстоу.

Тя наклони глава. Меките ѝ кестеняви коси се спуснаха по раменете ѝ.

— Тогава защо си тук? — запита.

Временно бях забравила за носната кърпичка. Погледнах надолу към ръката си и отговорих:

— За да ти върна това.

Очите се вдигнаха към ръката ми.

— Какво е това?

— Носната ти кърпичка, разбира се. Изпуснала си я в коридора.

Тя се смъкна от леглото и се приближи към мене, взе кърпичката и я огледа.

— Не е моя — изрече.

— Моля?

— Просто не е моя. — Извади собствената си кърпичка от ръкава си, приближи се към мене и ми я подаде. — Моите имат монограм, както можеш да видиш.

Почувствувах как гневът ми отново се надига.

— Може би — казах сурово — имаш една, която е без монограм.

Адриен отстъпи, изненадана от упорството ми по повод нещо толкова банално като тази кърпичка.

— Искаш ли доказателство? — запита.

Вдигна вежда по начин, който ми напомни за съпруга ми. Това сходство ме накара да действам още по-решително.

— Да — отвърнах. — Покажи ми.

Тя прекоси стаята, приближавайки се към висок, тесен скрин за бельо, и отвори едно чекмедже.

— Виж сама. Няма нито едно парче плат тук, което да е без моя монограм: АУ.

Имаше не по-малко от тридесет-четиридесет носни кърпички, но аз проверих всяка от тях. Накрая, удовлетворена, че Адриен казва истината, леко затворих чекмеджето и се обърнах с лице към нея. Тя се беше върнала на леглото си.

— Моите извинения, Адриен. Но ако носната кърпичка не е твоя, тогава чия е?

— Къде я намери?

— Пред кабинета на Тревър.

— Е, тогава без съмнение принадлежи на някоя от неговите пациентки.

Веднага прозрях нелепостта на това обяснение.

— Жена, която може да притежава подобна фина кърпичка, няма да пътува до Уолтъмстоу, за да се срещне с лекаря. Той ще я посети.

— Права си, разбира се. Защо не го питаш?

Едва ли бих могла да го направя предвид обстоятелствата.

— Защо това е толкова важно? — запита тя.

Свеждайки поглед към фината, ухаеща материя, изрекох:

— Може би не е. Страхувам се, че съм станала прекалено емоционална в това отношение. Моля за извинение.

— Вече няма нужда да ме молиш за каквото и да било — чух я да казва. Вдигнах очи. — Сега си лейди Молъм, не го забравяй.

— И ми прилява до смърт, като го чуя, трябва да призная.

Това я изненада. Адриен се облегна на възглавниците се и се намръщи.

— Но ти си в завидно положение.

— Така ли? Кажи ми защо.

— Уолтъмстоу ти принадлежи.

— Защо да го искам? Стаите са ветровити и студени, земите са покрити постоянно с мъгли. Докато Молъм се къпе в слънчева светлина, това имение тъне в облаци. Не съм живяла в толкова мрак, откакто напуснах... Кийгли.

— Тогава защо се омъжи за брат ми?

— Защо ли? — Отидох до леглото и се облегнах на една от извисяващите се четири колони. — Защо ли? — повторих. — Още ли не ви е ясно? Госпожо, обичам брат ви.

Тя изглеждаше смутена. Извърна лице от мене и се загледа в порцелановата купа със сухи розови пъпки близо до леглото, после запита тихо:

— Как можеш да обичаш нещо такова? Той вече почти не е човек. Мъжът, който някога беше моят брат, вече не съществува. Няма го. Няма го! Защо не можеш да приемеш това?

— Защо толкова искаш да го приемеш? — запитах я остро. — Ще ти кажа защо. Поради същата причина, поради която искаш тази къща, тези стаи, мнението на приятелите ти за тебе. Те ти носят престиж и пораждат завист, и всичко това ти дава чувство за власт и стойност. Преди си мислила Никълъс за съвършен, сияен пример за безукорна скъпоценност, която можеше да размахваш пред приятелите си. Не си по-добра от майка си. — Тя ахна и закри лице. — Ненавиждаш майка си, защото го е манипулирала, но ти го използваш по най-егоистичен начин и сега, понеже не е съвършен, го отхвърляш, защото те излага.

— Престани — извика тя.

— Знаеш ли защо го обичам? Защото е човек. Видял е грозотата в света и е признал, че я има. Видял е красивото в простотата и го е обикнал. Трябваше да бъде крал, госпожо, настанен в дворец. Вместо това вие бихте го затворили в клетка в някоя лудница. Е, аз няма да ви позволя да му причините това, Адриен. Ако трябва, ще го отведа далече оттук. Ще обявя на търг тази къща и всичко в нея, което ти е толкова скъпо, и ще отведа съпруга си в Бостън да живее сред варварите. Не се съмнявам, че те са по-цивилизовани от боготвореното ти висше общество.

Излязох тичешком от стаята и се прибрах в моята. Преборих се с ключалката на вратата, докато тя не поддаде, а после, след като влязох, затръшнах вратата зад себе си и се облегнах на нея.

Съпругът ми, седнал пред огъня, обърна глава и погледна към мене. Какво виждах там? Подозрение. Объркване. Гняв. И всичко това насочено към мене.

— Защо ме държиш заключен тук? — запита той.

— За да не влизат те тук вътре.

— „Те“?

— Да, „те“! Те, проклет да си! Онзи или онези, които са ти причинили това.

Той погледна отново в огъня и изрече:

— Никой не ми прави нищо, освен тебе.

Покрих лицето си с ръце.

— Не казвай това. Моля те, не го казвай. Опитвам се да ти помогна...

— Като ме държиш заключен.

— Ти си объркан, съпруге. Това трябва да се очаква. Скоро всичко отново ще бъде кристално ясно. Обещавам ти го.

— Вярвах ти — каза той и въглените в камината се разместиха, опръсквайки пода с жарава.

Беше късно. Седях пред камината, шиейки най-новото си творение: проста черна рокля от тафта, която смятах да нося на погребението на Розин утре сутринта. Докато шиех, поглеждах от време на време към съпруга си, който спеше в леглото ни.

Безнадеждност притискаше сърцето ми. Накрая оставих плата настрана, духнах двете восъчни свещи, които стояха на масичката до мене, после се вмъкнах в леглото. Целунах челото на съпруга си и отново се заклех: „Утре нещата ще бъдат различни. Ти ставаш по-силен с всеки изминал ден. Утре отново ще бъдеш какъвто си беше. Имай вяра“.

После се отпуснах на възглавницата си и затворих очи. Скоро се унесох.

В съня си видях отново виещия се път, покрит със сняг и изровен от колелата на каретите. Райкс Роуд. Тръгнах по него, странно реейки се над замръзналата земя, докато не стигнах дотам, където пътят се разделяше. Не. Не, не исках да вървя нататък. Не там. Нека се върна в Уолтъмстоу, моля, молеше се умът ми. Но бях заставена да вървя напред, да мина през камъните и кованото желязо на портите на молъмското гробище.

Чувствувах студената мъгла да се вие около мене, да докосва лицето ми, прилепвайки към тънката материя на нощницата ми. Напрягах очи, но виждах само неподвижни мраморни лица на ангели,

чиито очи ме следваха в пътя ми. Те шепнеха. Чух тънките им, мелодични гласове да пеят „Амин. Амин. Тя дойде“.

Носех се над земята, поглеждайки надолу към покритие със сняг гробове, към застлания с плочи покрив на погребалния параклис и мавзолея. Облаците се пръснаха. Мътна луна изгря сред тях, осветявайки полянката.

Един мъж стоеше на ръба на мъглата, с гръб към мене, раменете му бяха покрити с черна мантия, която се спускаше до глезените. Чух стърженето на желязо и чакъл и тогава видях отворения гроб в краката му.

От мъглата се разнесе траурният звук на женски плач. Лъч лунна светлина се разля по нея, докато стоеше на ръба на гроба, облечена в черно, сведеното ѝ лице беше закрито от шапка и воал. Внезапно разбрах. „Това съм аз“, помислих. Оплаквам моята приятелка, скъпата Розин. Почувствах скръбта в гърлото си, но не можех да заплача. Посегнах и положих ръка на треперещото рамо, предлагайки утеха, но видението трепна.

Амин. Амин.

Внезапно се видях отново във въздуха, безпомощна като лист в прилив, издигах се, после се спусках обратно към земята. Почивах в сатенено легло, заобиколена от цветя, и помислих: „Най-накрая. Спокойствие“.

Амин.

Плачът продължаваше. Сега жената стоеше над мене. Когато ветрецът вдигна воала ѝ, познах похабената плът, уморените очи. Розин. Розин Барън! Объркана, се опитах да се измъкна от леглото си. „Не е редно“, извиках. „Има някаква грешка!“ Но не можех да помръдна. Някаква тежест ме натискаше надолу. Все по-тежка и по-тежка, докато гърдите не ме заболяха и се замъчих да си поема дъх.

Тогава мъжът се появи, гледайки надолу към мене. Очите му бяха твърди и сиви като стомана.

— Не! — извиках. — Никълъс, аз съм!

Вдигнах ръце, но пръстта заваля върху ми, запълвайки ноздрите и устата ми. Извивах се и бранех лицето си с ръце.

Луната хвърляше плахата си светлина върху студената мраморна плоча над мене, осветявайки проклетото име.

Джейн.

„Амин. Амин“, пееха ангелите. „Тя дойде.“

Седнах в леглото, без да мога да си поема въздух. Вратата на спалнята ни беше отворена и съпруга ми го нямаше. Отметнах завивките настрана, скочих на пода и без да облека пенъоар, изтичах от стаята си навън в коридора. В далечния му край на масичка гореше една самотна свещ.

Погледнах наляво и надясно, вслушах се да чуя някакъв звук, после отидох да взема свещта и с нея тръгнах по коридора към горната част на стълбището. Закаках там, проклинайки силното бумтене на сърцето си, което заглушаваше всички останали звуци за ухото ми.

Чух да се затваря врата. Стъпки изтичаха в тишината. Останах на място, оглеждайки се вляво и вдясно. После забелязах една фигура в далечината. Когато се приближи, разпознах Тревър.

— Господи божичко — чу се гласът му. — Ариел, какво правите тук?

— Никълъс го няма — казах му.

Той изруга под нос.

— Трябва да е взел ключа от джоба на роклята ми.

— Какво, по дяволите, си мисли, че прави? — запита той.

Никога не бях виждала Тревър толкова ядосан. Отстъпих.

— Търсихте ли в къщата?

— Не.

— Тогава ще проверим. Ще пратя Джим долу в гробищата, просто да бъдем сигурни. Вървете да си облечете някакви топли дрехи, преди да замръзнете. Бързо!

Той се дръпна от мене и тръгна надолу по стълбището.

Върнах се в стаята си, за да се облека, надянах наметката си, после излязох от къщата, възнамерявайки да се присъединя към Джим в експедицията му до гробищата.

Той налетя върху ми от тъмното, бяла мъгла, която заледи вика в гърлото ми, преди да успея да го издам. Моят господар обвини една ръка

около раменете ми и притисна дланта на другата към устата ми. Облегнах се на него в облекчение.

— Няма да викаш — каза той.

Кимнах с глава, съгласявайки се.

Той освободи устата ми и ме хвана над лакътя.

— Ела с мене — изрече.

Възпротивих се и не помръднах.

— Защо и къде? — запитах.

— В конюшните.

— *Защо?* Какво ще правиш там?

Той се взря в мене, очите му бяха дълбоки, тънещи в сянка, черната му коса — разрошена от вятъра.

— Джейн — чух го да казва.

Сърцето ми прескочи.

— Какво?

— Проследих Джейн до конюшните.

Затворих очи. Вероятно бях припаднала от отчаяние, но той отново ме сграбчи над лактите толкова силно, че ме изтръгна от летаргията.

— Съпруже — казах, — Джейн е мъртва. Видял си я погребана в гробищата на Молъм.

Никълъс продължи да гледа втренчено, без да помръдва, без да издава някакъв звук, с който да покаже, че ме е чул. Все още държейки ме за ръцете, тръгна по пътеката, отвъд колибите и навеса, покрай къщичката на Джим и към изгорелите конюшни. Когато накрая застанахме пред обгорелите останки, бях прекалено изтръпнала, за да мога да мисля.

Без да обръща внимание на студа, съпругът ми се заразхожда пред мене, движейки се насам-натам в кълбящата се мъгла.

— Тук няма никого — казах му.

— Чух я да ме вика по име отвън, пред вратата ни — настоя Ник.

— Когато отворих, я видях да стои в дъното на коридора. Искаше да я последвам и я последвах. Тя ме доведе тук.

— Сторило ти се е.

Той сърдито ритна една обгоряла греда. Сложил ръце на кръста се взря в небето. Помислих да му кажа истината сега — цялата истина, че в болестта му няма нищо друго, освен проста зависимост от

шерито, че халюцинациите му са предизвикани от пристрастяването към опиума, но в това си състояние на ума щеше ли да ми повярва? По някакъв начин трябваше да намеря надеждно доказателство кой иска да го унищожи по този начин и защо го прави. Едва тогава ще разкрия подозренията си.

Когато той започна отново да крачи напред-назад, помолих:

— Моля те, нека влезем. Ще се разболееш от студа.

Обърнах се към пътеката с надеждата, че той ще ме последва.

Тъкмо тогава видях Тревър и Джим да приближават с бърза крачка. Отворих уста да заговоря, но внезапното изражение на ужас, което разкриви чертите на девера ми, заледи думите ми и аз се обърнах, за да погледна зад себе си.

Думите на Брабс изникнаха в ума ми: „Джейн е мъртва, черепът ѝ беше смазан“.

Съпругът ми стоеше, хванал огромен камък в ръце. Вцепенена от ужас, отстъпих назад в ръцете на Джим, докато Никълъс се взираше в мене най-напред объркан, после с разбиране и накрая невярващо. Пусна камъка и погледна от мене към Тревър и обратно.

— Значи така — изрече Никълъс, — и ти го вярваш. Питам се колко време ще ти отнеме да стигнеш до техния начин на мислене.

Тревър посегна към ръката му, но той го отблъсна. Тогава лорд Молъм тръгна назад към Уолтъмстоу без мене.

Заклучи се в стаята ни, така че бях принудена да се върна в старата си стая. По-късно успях да науча, че желанието на съпруга ми да се излекува, е било много по-силно, отколкото си го бях представяла. Защото той не се върна към шерито, както се страхувах, че може да направи. Но не се върна и към мене, а това беше също толкова болезнено, колкото и да го гледам как се бори сам в изпитанието си.

Сутринта, както имах навик, отидох право в стаята на Кевин, но намерих вратата заключена. Думках по нея с юмруци доста време, преди да се откrehне. Тъмното око на Биа блесна насреща ми през цепнатината.

— Защо си заключила тази врата? — запитах я.

— Заповед на Негова Светлост.

Сърцето ми спря.

— Какво искаш да кажеш с това „заповед на Негова Светлост“? — запитах. Тя не отговори. — Кажи нещо, Биа. Какво искаш да кажеш с това?

— Не можете да влизате вътре — каза тя.

Натиснах вратата, изпаднала в паника, но теглото на Биа ми попречи. Чух я да се изкискава.

— Казах ви, той е дявол, кълна се, и сега виждате черната му страна. Ще съжалявате за това. Той ще ви убие точно както уби моята Джейн.

Тя затръшна вратата пред лицето ми и я заключи. Задумках по вратата.

— Проклета да си — извиках. — Пусни ме да видя сина си. Настоявам.

Вбесена, изтичах през коридора към стаята на съпруга си. Нямаше го вътре. Тогава се отправих към ателието.

Лорд Молъм стоеше в средата на стаята, безупречно облечен в черно, със снежнобяла вратовръзка. Наоколо му бяха разпилени платната, които беше рисувал в предишните месеци. На статива до него имаше друго, закрито с парче плат.

Внимателно надяваше кожени ръкавици. Движенията бяха контролирани, арогантни. Извърна се и впери очи в мене.

— Лейди Молъм — изрече хладно. — Очаквах ви.

Очите му бяха ясни, по-ясни, отколкото изобщо ги бях виждала от завръщането си в Уолтъмстоу. Навлажних устни и се принудих да дишам.

Той вдигна вежда и се усмихна; мрачното извиване на устните му съдържаше намек за подигравка.

— Показвал ли съм ви моите картини? — запита с мек глас. — Сигурен съм, че има няколко, които ще ви заинтересуват.

Махна с ръка и аз го последвах, хипнотизирана от ритъма на гласа му, от странната стоманена светлина в очите му. „Така може да изглежда сатаната“, помислих. Висок и тъмен, и достатъчно привлекателен, за да накара дори най-богобоязливата душа да го последва в адските бездни, копнеейки за любовта му.

— Е? — като че ли прошепна той. — Какво мислиш?

Принудих очите си да се вдигнат към картините покрай стената.

— Мислиш ли, че Британският музей би се заинтересувал, скъпа? — запита той.

Взрях се в единствената картина, която вече бях виждала: протегнати ръце, подаващи се от пламъците, очи, разширени от ужас. *Лудост. Хаос. Потръпнах.*

— Рисувах всичко, което ми идваше на ума. Сега осъзнавам, че това са били просто сенки на спомени. Затова всичките ми сеанси бяха предшествани и последвани от главоболия. — Пристъпи зад гърба ми и ме хвана над лакътя. — Отново имам настроение да рисувам, любов моя. Имаш ли възражения?

— Никакви, милорд.

Той взе покритото платно от статива, после ме поведе към спалнята ни. Тогава грабна наметката ми, обви я около раменете ми и ме поведе по коридора, а после извън Уолтъмстоу. Каретата ни чакаше, тържествено изглеждащият кочияш, както обикновено, стоеше отстрани на вратичката.

Скоро потеглихме. Моят господар седеше срещу мене, както в сватбения ни ден, а аз не можех да не си припомня интимния момент на консумирането на брака, който бяхме споделили тогава. Никълъс имаше същия изпълнен с желание поглед, но макар че седеше неподвижен като камък, знаех, че и той си спомня моментите и движенията. Затворих очи и се замолих горещо — дано той отново да ме вземе в прегръдките си. Тук. Сега. Изоставянето поражда отчаяние, а аз се страхувах, че той ме изоставя в сърцето и ума си.

Когато каретата спря и вратата се отвори, погледнах навън и видях далечните хребети край Молъм Коув. С известно колебание се опрях на ръката на кочияша, когато той ми помогна да слеза. Никълъс ме последва с платното под мишница, после кочияшът получи заповед да ни чака с каретата при подножието на хълма. Тогава съпругът ми ме хвана за ръката и ме поведе към заливчето.

Молъм Коув. Никакви дървета не обрамчваха варовиковите му скали. Стръмните му, остри като бръснач ръбове се спускаха на двеста стъпки надолу към осеяната с камъни долина. От мястото, където стоях, едва виждах пътеката, която се виеше по далечния Шериф Хил. Самотен лъч слънчева светлина проникваше през облаците и се отразяваше в замръзналите канали, издълбани от дъждовната вода във варовика. При пролетното топене на снеговете тези поточета от лед

щяха да се надигнат и да се втурнат с невероятна сила към долината под тях.

Усетих, когато съпругът ми се приближи зад гърба ми. Подуших лимоновия аромат на одеколона му и влажната вълна на наметката му.

— Харесва ми тук — чух думите му в ухото си. Върховете на облечените му в ръкавици пръсти докоснаха врата ми отстрани и дъхът ми замря в очакване. — Мисля, че тук е мястото, най-близо до рая, на което някога ще попадна. Можеш да докоснеш облаците в дъждовни дни. — Посочи към далечния отвор на залива. — След дъжд там излиза дъга, която съединява онези скали... Някога виждала ли си това, Ариел?

Тогава ръката му се премести и обхвана талията ми. Той ме дръпна към платото, покрито с последната мъртва лятна трева, постла наметката си на земята и каза:

— Седни.

Подчиних се. Никълъс застана на ръба на скалата, очертан срещу калаеното небе. Прекалено близо, помислих. Стои прекалено близо до ръба.

— Знаеш ли защо те доведох тук? — запита той.

— За да рисуващ, предполагам — отвърнах, без да отделям очи от ръба. — Или за да докажеш, че още контролираш всичко в Уолтъмстоу. Включително мене. Ще ми кажете да скоча долу ли, сър? — Погледнах го отново в очите. — Е?

— Ще скочиш ли, ако ти кажа да го направиш?

— Няма да кажеш.

— Толкова ли си сигурна?

— Да.

— Снощи мислеше, че съм способен да ти размажа главата.

— Само за момент. Никога ли не изпитваш съмнения, съпруге? Съмнявал ли си се, застанал в онзи параклис в Бърнсол, че съм се омъжила за тебе от любов, единствено от любов? — Видях гъстите му мигли да се свеждат. — Да, съмняваше се в мене, защото е естествено да се усъмниш. Накрая се увери, че чувствата ми са истински, затова се ожени за мене. Покажи ми човек, който не изпада понякога в съмнения, и аз ще ти покажа Исус Христос. — Изкачих се на скалата до него, обхванах лицето му в ръце и го погледнах право в очите. — Съпруге. Не мога да ти кажа дали си убил съпругата си. Може би

никога няма да разберам. Но вярвам, че ако си искал да ме убиеш, ще ме бутнеш сега от тази скала. Ще бъде съвсем просто да се каже, че съм се подхлъзнала.

Пръстите му стиснаха китките ми. Стояхме така на ръба на света, на една крачка от вечността, впили очи един в друг, с коса и дрехи, дърпани от внезапен порив на вятъра. Тогава той изруга полугласно, отблъсна ме, извърна се рязко и се отправи към платното, което беше хвърлил на земята. Наблюдавах, вцепенена, как го взема и се обръща отново към скалата.

— Поздравявам вярата — изрече през зъби.

После запрати платното надолу.

— По дяволите вярата ти, Маги, ще те видя погребана тук само след две седмици.

Обърнах гръб на Брабс, уилото ми лице беше закрито с дълъг черен воал. Бях изчакала, докато малцината скърбящи по Розин Барън си тръгнат, за да се приближа към гроба ѝ. Държах разперени пръсти над ямата и наблюдавах как пръстта се сипе между тях.

— Не биваше да ти казвам — отвърнах.

— Защо отиде там с него? Изкушаваш съдбата, момиче. След снощи трябваше да го имаш предвид.

— Не ми е направил нищо нито снощи, нито днес. Сега е с ума си, Брабс. Умът му се прояснява всеки ден все повече.

— Това не е гаранция. Може да се получи рецидив всеки момент, знаеш го.

— Мисля, че няма. — Подхванах черната си пола и тръгнах между купчините пръст, внимавайки да не я закача на магарешките тръни, растящи покрай пътеката. — Бих искала да остана сама, Брабс — казах през рамо.

— В никакъв случай. Искам да се върнеш с мене, Маги, преди да е станало прекалено късно.

— Ако беше имал намерение да ми навреди, имаше такава възможност при скалите.

— Нямах да те бутне долу, щом наблизко има свидетел, нали? Само те е приспивал с чувство за фалшива сигурност, така че когато дойде моментът...

— Каква причина има да иска смъртта ми? — Обърнах се рязко с лице към него.

— Каква причина е имал да убие Джейн?

— Мога да ти дам десетина.

— Причината не оправдава убийството.

— Уморих се да обсъждаме това.

— Ами ако е разбрал коя си, Маги?

Дръпнах воала от главата си.

— Какво намекваш?

Брабс прокара загрубялата си ръка по лицето си и разтърси глава.

— Ами ако никога не е имал намерение да се жени за тебе, момиче? Знаеш от собствен опит, че институции като „Дъбовете“ са пълни с неомъжени млади жени, които са повярвали на ласкателствата, нашепвани им на ухото от някой господар от тяхната област. — Извърнах се. Той ме сграбчи за ръката и ме накара да се обърна отново към него. — Може би намеренията му да се ожени за тебе са били наистина искрени: той се е чувствал изолиран, без приятели, отчаян, но ти сама каза, че умът му се прояснява, Маги. Парченца от паметта му могат да се върнат по всяко време. Ами ако осъзнае коя си в действителност и че си го заблудила?

— Не съм. — Издърпах ръката си от неговата.

— Заблуди го. Заблуди го! И го знаеш много добре, дойде с единственото намерение да си отмъстиш, Маги. Мога да си те представя с Джеръм как планирате да накарате могъщия и велик лорд Молъм да си плати, задето те е съсипал. Тук имаме един мъж, способен да убие жена, която е искала да вземе от него само една проклета къща. За бога, какво ще направи с жената, която иска да му отнеме сина?

Не исках да говоря повече за това и му го казах. Накрая, изчерпал търпението си, Брабс ме остави сама при гроба и се върна в Молъм.

Стоях на хълма, гледайки околностите. Още виждах опечалените да слизат заедно по Райкс Роуд, следвани от викария на малко разстояние, като пастир, пазещ стадото си. Стойки сама си припомних как веднъж седях до Розин, докато тя държеше отворена ръката си пред мене. В дланта ѝ имаше семена.

— Това е всичко, което остана от миналогодишната жътва — каза тя. — Зарови го и ще поникне отново, по-силно и по-красиво от преди. Не е ли чудо, Маги?

— Да — отговорих, усмихвайки се на спомена. — *Наистина* е чудо, Роузи.

Пет-шест свраки бяха кацнали на най-високите клони на един далечен бряст, с настръхнали пера и леко разтворени криле, сякаш балансираха под вятъра. Докато ги гледах, ме завладя спокойствие и затворих очи. За миг също се усетих спокойна.

Тогава ме обзе познато чувство, че някой ме наблюдава. И в този момент остро изскърцване на желязо по чакъл прониза тишината. Замръзнах. Полека отворих очи и се обърнах.

Мъжът стоеше край гроба, с гръб към мене, раменете му бяха обвити в черна наметка. Наведе се, заби лопатата в земята и без да се обръща към мене, хвърли пръстта върху ковчега. Отстъпих, петата на обувката ми хлътна в калното хълмче на друг гроб.

— Е, хайде — казах, — не може ли да почакате, сър? Още не съм оплакала покойната.

Той продължи да заравя гроба, не желаейки да отговори.

Челото ми изстина и овлажня от страх. Стискайки воала в ръце, полека се дръпнах, без да свалям очи от мъжа, заслушана в глухото тропане на земята по ковчега, докато той запълваше гроба. Едва щом стигнах подножието на хълма, изпуснах дъх и се укорих, че съм си въобразила нелепи неща. Тогава забелязах една фигура да стои на известно разстояние от мене и да ме наблюдава; бях сигурна, че ме извика по име.

— Ариел!

Макар че гласът беше несъмнено женски, не виждах лицето или фигурата на човека, който ме наблюдаваше. Не отговорих — да чуя името си от непознат човек беше смущаващо — само прибрах поли и избягах от гробищата.

Когато стигнах Райкс Роуд, спрях, за да погледна назад. Тя още беше там, държейки се на разстояние. Обърнах се и продължих с бързи крачки нагоре по пътя, пожелавайки си сега да се бях съгласила с молбата на Тревър да взема каретата. Преди да свърна на последния завой към Уолтъмстоу, се поспрях и погледнах назад за последен път. Нямаше я.

Облекчението ме остави слаба и с чувството, че съм глупачка. Бях позволила на страховете на Брабс да ме изнервят. Това заедно със съня ми и с прекалено изостреното въображение на съпруга ми във връзка с Джейн създаваше привидни заплахи. Продължих да вървя, вече не толкова бързо, размишлявайки над сутрешната си разходка до залива и причините на Ник да ме заведе там. Спрях, споменът изникна пред мене, ясен и студен като утринен вятър над тресавището. Как можах да забравя? Като Маги се бях срещнала някога с лорд Молъм точно на това място. Бях седнала на същата тази скала след един пролетен дъжд, възхищавайки се на дъгата, която свързваше като мост скалите над устието на залива. Около полите ми растяха изтравничета. Носех бисерносива рокля... Портретът.

Кръвта ми завря като огън в мене, докато си припомнях думите на съпруга си: „Сега разбирам, че това са били просто сенки на спомени...“. Портретът е бил на Маги!

Затичах се. Когато стигнах Уолтъмстоу, се втурнах нагоре по стъпалата. Имаше само един начин да се уверя. Ако портретът беше там, можех да оставя подозренията си настрана. Спрях най-напред в стаята на Кевин, но намерих вратата все още заключена. Тогава се насочих към ателието, затаих дъх, докато влизах, и огледах стаята. Намерих собствения си портрет и с нарастващо вълнение отбелязах странната му прилика с момичето на скалата. Седях там като Маги на своята скала, взряна надалече към долината. *Сенки на спомени...*

Портрета на Маги го нямаше.

Отстъпих към вратата. Ръката на моя господар на рамото ми ме спря.

Отначало не се обърнах, но погледнах предпазливо надолу към облечените в ръкавица пръсти, които стискаха рамото ми. „Стой спокойно, казваше разумът ми. Още нямаш причина да се страхуваш от него.“

— Милорд, изплашихте ме.

Той ме обърна към себе си.

— Съжалявам, но още една крачка и щеше да ме настъпиш.

— Значи си стоял тук известно време?

— Гледах те... Не възразяваш, вярвам. Това е едно от малкото удоволствия, с които мога егоистично да се възнаграждавам. — С една ръка отмести косата ми настрана. Притисна топлите си устни към

врата ми в нежна целувка, после изрече: — Липсваше ми. Къде беше отишла?

— Казах ти. На погребение на приятел.

— Брабс ли?

Поклатих отрицателно глава.

— Жалко.

Не можейки да издържа повече на напрежението, се обърнах с лице към него. Разрошената му коса се спускаше над шала на врата му. А очите му: като буреносни облаци със слънце зад тях. Следва от студен вятър лепнеше по него, както и мирис на прясна, богата земя. Страх ме обзе, притисна сърцето ми.

— Ти си бил — казах тихо. — Ти си бил там, на гробищата. — Очите му се присвиха. — Проследил си ме...

— Бях с Джим.

— Не, беше там.

Опитах се да отстъпя. Той стисна тила ми с пръсти и ме задържа, меките върхове на ръкавицата се впиваха в кожата ми.

— Бях с Джим — повтори. — Върнахме се към Пайкдоу Клиф. Изглежда, сме загубили няколко овце при ръба, защото оградата е паднала долу. — Полека отпусайки хватката си, той отстъпи назад и започна да сваля ръкавиците си. — Видях те да вървиш нагоре по Райкс и те извиках. Предполагам, че не си ме чула.

Взрях се в лицето му, за да видя дали не ме лъже. Когато докосна бузата ми с ръка, пръстите му бяха студени, но уверени.

— Хрумна ми, докато бързах към дома, че не сме се любили от сватбения си ден. Мисля — устата му се изви в усмивка, — че подобно поведение едва ли подхожда на младоженци.

— Ти беше болен.

— Да, бях. Но сега съм по-добре. Много по-добре. Пак съм си аз. Това харесва ли ви, лейди Молъм?

Преди да успея да отговоря, той пристъпи по-близо, притисна палец към нежната кожа под брадичката ми и вдигна лицето ми към себе си. Разумът ме напусна. Страхът ми се стопи в нажежено до бяло желание, макар да се опитвах да се боря и обърнах лице настрана. Устата му докосна ъгълчето на устните ми, после бузата ми. Тогава ръката му обхвана челюстта ми и накара лицето ми да се обърне отново към неговото. Когато ръката му се зарови в косата ми и ме

притисна надолу, очите ми се затвориха и помислих: „Бог да ми е на помощ, но го обичам. Въпреки всичко... го обичам“.

На следващата сутрин се осмелих да изляза навън в студената зора, възнамерявайки да оставя по-голямо разстояние между себе си и съпруга си. Той се беше променил спрямо мене; едва ли бих могла да го отрека. Люби се с мене почти гневно през цялата нощ, сдържайки нежността, която толкова свободно беше споделял по-рано. Бях доловила подозрение, когато ме поглеждаше. Когато се отдели от мене и застана до прозореца, беше изрекъл тихо:

— Може би *наистина* съм луд. Може би *трябва* да прекарам остатъка от дните си в лудницата, но ти се кълна, че няма да отида там без борба. Знай, любов моя, че ако *трябва*, няма да се спра пред нищо, за да се опазя от такава съдба. Пред *нищо*.

Беше ме предупредил и трябваше да имам предвид това предупреждение, колкото и да ми беше тревожно да го правя. Той ме смяташе за заплаха за неговата свобода и ако Брабс беше прав — ако той подозираше, че аз съм Маги — напълно възможно беше да ме смята за заплаха и за нашия син. Вече ми беше забранил да виждам детето.

Блуждаех из земите на Уолтъмстоу, надявайки се, че чистият въздух ще съживи духа ми, докато продължавах да размишлявам над положението си. Когато завих зад ъгъла на къщата, спрях. Видях привидение в мъглата. Покритата с наметка и качулка фигура се движеше с призрачна грациозност в мъглата, отдалечавайки се от вратата на кабинета на Тревър, надолу по пътеката и покрай далечния ъгъл на къщата. На разсъмване? Подтиквана от любопитство, тръгнах бързо към мястото, където тя беше заобиколила къщата, и... не намерих нищо. Беше изчезнала като дим в мъглата.

Върнах се към вратата на кабинета. Щом се намерих там, направих всичко възможно да надникна в стаята през прозореца. Кабинетът беше тъмен. Опитах вратата. Заключена.

Върнах се в къщата и метнах наметката си на перилата на стълбището, преди да грабна най-близката свещ. Побързах към

кабинета на Тревър и не намерих доказателство, че е имало човек тази сутрин. Восъчната свещ на бюрото още беше студена. Нямаше огън в камината. Може би посетителят просто е бил пациент на Тревър, който е пристигнал много рано, за да се срещне с него, казах си. Но някакво натрапчиво съмнение не даваше мира на подсъзнанието ми. Образът на увитата в наметка фигура в гробницата предния ден се върна със смразяваща яснота, а с него и плашещото усещане за нечие присъствие, което не ме беше напускало още от пристигането ми в Уолтъмстоу.

Върнах се в покоите си. Мъжът ми обаче не беше в стаята.

Побързах към кухнята, уверена, че прислужниците ще знаят къде се намира съпругът ми. Матилда беше заета да разгребва жаравата от фурните, приготвяйки ги за печене на хляб. Усмихнах се, наблюдавайки как пълничката ѝ фигура се мести наляво-надясно, докато огребваше въглените.

— Добро утро — казах и се засмях, когато тя подскочи изненадана.

— Добрутро, момиче — чух я да казва. — Искаш да докараш удар на старата жена, така ли?

— Нямам какво друго да правя — усмихнах се. — Виждала ли си скоро Негова Светлост?

Очите ѝ се разшириха, докато изправяше гръб.

— Излязъл ли е? — запита тя.

— Да. На разходка.

— Е, тогава, това обяснява всичко. Отишъл е с Джим до Пайкдоу да поправят стената.

— Доста рано е за това, нали? И какво прави съпругът ми, вдига камъни, когато има хора, на които плаща за това?

Докато окачваше котела над огъня, тя поклати глава, преди отново да се обърне с лице към мене.

— Никога не седи със скръстени ръце, когато има да се върши някаква работа, и Джордж и Юджийн винаги вършеха нещо. Не като Тревър, нали разбирате, който мислеше, че такива неща са под достойнството му.

Грабнах кифличка от един поднос, захапах я и казах:

— Тогава може би ще отида до Пайкдоу да го видя. — Тили сви неодобрително устни. — Нещо не е наред ли? — запитах,

преглъщайки.

— Моля за извинение, госпожо, предполагам, че не е моя работа, но ако бях на ваше място, нямаше да отивам до Пайкдоу. Не и преди Негова Светлост да е имал време да се успокои.

— Да се успокои ли? — Кифличката заседна на гърлото ми.

— Докато бяхте навън, той и брат му се скараха. Чухме ги да спорят, чак тук ги чувахме.

— За какво?

Тя сведе очи.

— Не мога да кажа, госпожо.

Излязох от кухнята и побързах към голямата зала, после към няколко други приемни и накрая към библиотеката. Намерих Тревър на бюрото, притиснал кърпичка към единия ъгъл на устата си. Когато вдигна очи и ме видя, бързо пхна окървавения плат в джоба на жакета си.

Внимателно приближих към бюрото, без да изпускам от поглед окървавената уста на Тревър, и запитах:

— Какво е станало?

Смутен, той извърна поглед.

— Скарахме се.

— И той ви удари. — Затворих очи. — Ох, божичко.

Тревър стана от стола си и посочи една купчина книжа на бюрото.

— От „Сейнт Мери“. Боже господи, Ариел, ако бях предположил, че ще ме нападне, нямаше да ги извадя отгоре. — Сините му очи внезапно помътняха, той се опря уморено на бюрото. — По дяволите, никак не искам да правя това. Но, изглежда, нямам никакъв избор. Виждате го, нали? Адриен е права. Той не отговаря за действията си.

— Сигурна съм, че не е искал...

— Сигурен съм, че не е искал да удари и Джейн. Реагира, после съжалява. Но тогава вече злото е сторено. — Докосна бузата ми с пръсти. — Вашата любов и преданост са достойни за възхищение, но трябва да разберете в каква опасност се намирате. Никой няма да ви укори, ако подпишете тези документи. Вие сте единствената, която може да го направи сега, Ариел. Заради вас, заради Кевин, подпишете ги и ще задействаме процедурата.

Той пхна перо в ръцете ми. Със сърце, туптящо направо в гърлото ми, се възрях в хартиите на бюрото.

— Не — казах, пускайки перото. — Не мога да го направя.

Преди той да успее да реагира, избягах от стаята, взех наметката си от перилата на стълбището, после излязох от къщата. Затичах по пътя, отвъд конюшните и кошарите, към откритите пасища. Вятърът отнемаше дъха ми, дърпаше полите ми, косата ми, изкарвайки сълзи от очите ми. Напредвах неотклонно, от време на време краката ми затъваха в калта, докато не стигнах най-горната част на тресавището. Под мене съпругът ми и неговият приятел вдигаха един камък от земята и го слагаха най-отгоре на рухналата стена. Джим ме видя пръв. Каза нещо на моя господар, после Никълъс се обърна към мене.

Донякъде несигурно вдигна ръка за поздрав, после тръгна нагоре по утъпканата от овцете пътека, а очите му не слизаха от мене. Студеният вятър беше зачервил лицето му. Плътено прилягащите му панталони от еленова кожа бяха влажни и накаляни. Аз останах на място, мразейки се заради предателството, което усещах, и заради желанието, което ме обсаждаше, докато бях близо до него. Не можех да си позволя това да ме изплаши. Той трябваше да ме изслуша.

Никълъс спря на няколко ярда от мене, премествайки тежестта си от единия на другия крак, докато чакаше.

— Как можа? — запитах. — Как можа да направиш подобно нещо?

Той погледна към ръцете си, докато сваляше ръкавиците. После плесна с тях по бедрото си.

— Разбираш ли колко ми е трудно да продължавам да оправдавам поведението ти?

— Вече не ми ли е позволено да изказвам мнението си, без да бъда обект на изследване от собствената ми съпруга?

— Да изразяваш! — Самоконтролът ми рухна, стиснах юмруци и изкрещях: — Ти си го ударил, Ник.

Обърнах се рязко и бързо се запътих назад към Уолтъмстоу.

— Ариел!

— Не — викнах. — Не искам никакви извинения. Уморих се да ги слушам. Уморих се от твоето самосъжаление...

Той ме хвана за ръката и ме накара да се обърна. Зачервеното му лице беше плувнало в ситна пот въпреки студа.

— Какво каза?

— Казах, че се уморих...

— Каза, че съм го ударил.

— Да. Ударил си го и за какво? Той вече няма контрол над състоянието ти. Ако искаш да си изливаш гнева върху някого, изливай го върху мене. Аз ще бъда човекът, който ще те прати в лудницата, не Тревър!

Обърнах се и се затичах, но дългите му крака взеха разстоянието по-бързо от моите. Той ми препречи пътя, извисявайки се над мене, а очите му горяха като пламъци.

— Не съм го удрял! — извика, хващайки ме за раменете.

Думите отекнаха над полетата и с тъгла на окото си зърнах как Джим хвърля настрана камъка си и внимателно се приближава към нас.

— Да, ударил си го. Спорили сте и ти си го ударил. Не отричай. Видях доказателството на кърпичката му. Устната му кървеше!

Той отпусна ръце и залитна назад. Наблюдавах как красивото му лице се изкривява в отвращение и яд и почувствах как нещо се пречупва вътре в мене. Заплаках над несправедливостта, стихията, която беше взела мъжа, когото обичах преди две години, и го беше превърнала в... *това*!

— *Не съм го ударил!* — повтори Никълъс.

— Лъжец!

Можех да го ударя, така зашеметен изглеждаше, толкова сърцераздирателно отчаян. Гласът му се понижи до дрезгав шепот, който почти не можех да чуя от вятъра.

— Не си спомням да съм го удрял.

— Никога не си спомняш. Това е достатъчно добро като за извинение.

Спокойно го заобиколих, забелязвайки, че той не помръдва.

— Ариел.

Забързах крачка.

— Ариел!

Подбрах полите си и се затичах, не исайки да позволя на неговото отчаяние да ме разколебае, не исайки да призная страха, който чух в тона му. Знаех какво означава това. Ако му позволя отново

да се доближи, близостта му ще притъпи съжденията ми и ме ще прати размяната в ръцете му, затворила ума си за опасността.

— По дяволите, Ариел, върни се.

— Не!

Поглед през рамо ме увери в това, което вече знаех. Той тичаше след мене.

Видях го да се подхлъзва в калта. Падна, изруга, но докато се опитваше да стане, Джим се озова до него, обви мускулестите си ръце около гърдите на моя господар в опит да го спре.

— Бягай, момиче — извика Джим. — Бързо, не мога да го държа вечно.

— Ариел! — долетя наранен вик. — Не ме оставяй, за бога! Ах, проклятие!

Тогава и двамата се подхлъзнаха и паднаха. Запуших уши и с течащи от очите ми сълзи се затичах обратно към Уолтъмстоу.

Побутвах храната в чинията си, от време на време бодвах с вилицата си по някое грахче или парченце шунка. Но понеже няхах апетит, не ядох. Адриен изпи третата си чаша вино, като вдигаше очи към Тревър на всеки няколко минути. Въздухът трептеше от напрежение, докато всеки чакаше някой друг да заговори.

В този момент съпругът ми влезе в стаята и внезапната му поява разчупи мълчанието. Облечен както на сватбения ни ден — маслинозелен жакет и риза с жабо — той пристъпи уверено към единия край на масата.

— Съжалявам, че закъснях — изрече. Пръстите му докоснаха снежнобялата покривка и той ни отправи внезапна усмивка. — Като че ли някой е забравил да съобщи на господаря на имението, че вечерята е сервирана.

— Мислехме, че си още с Джим — отвърна Адриен, оставяйки чашата си на масата.

— Ах, добре, това обяснява нещата в такъв случай.

Почувствах как очите му се плъзват по мене и без да искам вдигнах поглед. Интензивността на втренчените му очи извика цвят на лицето ми. Сърцебиенето ми се ускори.

— Лейди Молъм — каза той, леко покланяйки се заедно с любезното приветствие. — Мога ли да ви кажа, че изглеждате възхитителна тази вечер.

Опитах се да кажа нещо. Невъзможно. Спокойно поставих вилицата си върху чинията и се отпуснах назад на облегалката на стола си.

Той зае мястото си и след това погледна към Тревър. Каза, вече по-тихо:

— Съпругата ми ми каза, че трябва да се извиня.

— Вашата съпруга, милорд, е деликатна дама — отговори той.

— Да, точно така. Каза ми и че съм те ударил.

Тревър погледна бързо към мене, преди да срещне очите на брат си.

— Да, така беше, Ник.

Никълъс се облегна назад на стола си.

— Разбира се, имаш право да ме извикаш на дуел, ако желаш.

— Да те извикам... не ставай глупав. Не искам смъртта ти.

Матилда побърза да отрупа чинията на Ник с храна, напълни отново чашата на Адриен с вино и след като направи лек реверанс към моя господар, изхвъркна от стаята.

Мъжът ми се прокашля, преди да се обърне към сестра си.

— Разбирам, че смяташ да отидеш в Париж, Адриен.

Тя не отговори.

— Защо не и в Лондон? Мисля, че няколко седмици в града...

— Причината е очевидна — прекъсна го тя, вдигайки тънка вежда. — Там всички ме познават.

— Искаш да кажеш, мене ме познават всички там, нали?

— Точно така. Не мисля, че ми е до клюки.

Мрачна усмивка изкриви устата на моя господар. Той изрече:

— Ще бъде добре и за двама ни, ако се изправиш срещу проклетите клюкари, Адриен, и отречеш обвиненията им.

— Как да го направя, когато знам, че е истина?

Усмивката увехна.

След като бутна стола си назад, Адриен се извини и излезе от стаята. Тревър я последва с извинението, че очаква пациент.

Взрян право пред себе си, Никълъс ме запита:

— Нямате ли и вие да правите нещо, милейди?

Оставих салфетката до чинията си и полека започнах да се изправям.

Той стисна китката ми с пръстите си така внезапно, че движението извика изненадано ахване от устните ми.

— Седни — заповяда той. Когато се подчиних, той пусна ръката ми и махна към чинията ми с недокоснатата храна. — Подозирам, че е доста добра. Докато ядеш, може би можем да поговорим.

— Не съм гладна — отвърнах, разтривайки китката си.

— Ще бъда благодарен, ако ме гледаш, когато говорим.

Не можех да го направя, но се възрях още по-решено в супника в средата на масата. Чух го да изпуска дъх.

— Съжалявам, ако съм ти наранил китката, Ариел. Съжалявам, ако съм ударил брат си. Съжалявам, ако съм убил Джейн. Съжалявам, че съм жив, но точно сега като че ли няма нищо друго, което да мога да направя по което и да било от тези неща. Просто... *кажи* ми нещо. Моля те.

— Не ме пускат в стаята на Кевин — изрекох. Насилвайки очите си да се вдигнат към неговите, преглътнах и довърших: — Настоявам да знам защо.

— Мислех, че в края на краищата ще стигнем и до този малък проблем. — Той сведе поглед към сребърната си вилица, после отново погледна към мене. — Истината е, съпруго, че започнах да ревнувам. Ти като че ли храниш голяма привързаност към сина ми. Толкова голяма, че понякога мисля, че *той* е причината да се омъжиш за мене.

— Не ставай глупав. — Отвърнах поглед.

— Защо всъщност се омъжи за мене? Просто за да бъдеш моя „патерица“ ли?

— Не е ли тази причината ти да се ожениш за мене? — изфучах. — Защото имаше нужда от патерица?

Погледнах отново към него. Очите му бяха унили, а мускулите на челюстта се движеха гневно. Не желаейки да настоявам за отговор, се изправих.

— Милорд, мисля да се преместя в друго крило.

Главата му се вдигна рязко.

Призовах смелостта си и продължих:

— Като се вземат предвид обстоятелствата, усещам, че имаме нужда от известна раздяла.

— Няма да го допусна. Ти си моя, по дяволите. Моята съпруга...

— Твое владение, искаш да кажеш. Като Кевин. Като Уолтъмстоу. И господ да е на помощ на каквото и да било или когото и да било, който заплашва твоята власт, Ваша Могъща Светлост лорд Молъм.

Избягах от трапезарията.

Върнах се отново в стаята си и останах там през цялата нощ. Подобно усилие не беше лесно, защото мислите за съпруга ми не преставаха да ме тормозят. Чувствах се виновна, че съм го изоставила, но раздялата щеше да ми позволи да държа мислите си ясни. Цялата нощ се молих той да не дойде да ме търси, защото знаех, че тялото ми ще ме предаде. И все пак, когато светлината на зората се процеди през завесите ми, част от мене продължаваше да страда.

Вярна на думата си, след закуска взех една свещ и се запътих към затвореното западно крило на Уолтъмстоу. Застанала пред устието на черния тунел, се самоубеждавах, че няма абсолютно нищо, от което да се плаша; тогава, вдигнала свещта пред себе си, се запътих нататък по тъмния коридор.

Стените сякаш се затвориха около мене. Студът и влагата ме караха да треперя, а мирисът на плесен и гнило правеха дишането почти невъзможно. Матилда беше права. Никой разумен човек не би се преместил в тези стаи.

Реших да се върна в стаята си и се обърнах точно когато полъх на топъл въздух докосна лицето ми. Погледнах назад към черния коридор, вдигайки свещта, но не можех да видя нищо на повече от няколко крачки пред себе си. Подтиквана от любопитството си да разбере какво е причинило този необичайно топъл полъх, се осмелих да пристъпя по-нататък в тъмнината, докато тишината не заприлича на тежък, студен саван, метнат на раменете ми.

Един плъх пребяга по ръба на осветеното поле. После още един и още един. Замръзнала на място, гледах как окъсаните чаршафи, метнати по мебелите, се размърдват от нов внезапен въздушен порив. Затаих дъх, внезапният ми страх от тъмното изскочи отново, за да ми напомни, че съм навлязла твърде навътре в този черен лабиринт. Обърнах се с намерението да се върна в стаята си.

Една фигура с качулка и наметка, очертана в тъмнината, стоеше и ме наблюдаваше от сенките. И в този момент свещта ми изгасна.

Топлият вятър се втурна покрай мене, разроши косата ми, дръпна полите ми и шала с ресни, който бяха увила около себе си. Отмаляла от страх, зачаках, ушите ми се напрягаха да чуят някакъв звук. В отчаянието си извиках:

— Кой е?

Дръпнах се настрана, притиснах гръб към каменната стена, пръстите ми опипваха неравната повърхност в търсене на опора.

— Някой стои там — казах. — Чувам дишането ви.

Беше лъжа, разбира се. Не можех да чуя нищо от бученето на кръвта в ушите ми. Една мисъл обаче ме предпазваше да не загубя изцяло контрол. Ако аз не го виждам, и той не може да ме види.

Придвижвах се инч по инч покрай стената, молейки се да не срещна препятствие. Навлизах все по-навътре в къщата, надявайки се да срещна някоя врата, някоя ниша в стената, където да мога да се скрия. Натъкнах се само на един коридор, който се отклоняваше надясно. Бързо завих зад ъгъла, позволявайки си да си поема дъх докрай за първи път от много минути, както ми се струваше.

Чух шум и се заслушах по-внимателно. Отново тишина. Постепенно започнаха да осъзнавам влагата зад гърба си, водата и мъха, които оставяха ръцете ми хлъзгави и неспособни да се заловят за каменната стена. Разбрах и че от известно време очите ми са били затворени; толкова плътно стиснати, че почти ме болеше да ги отворя.

Светлинка по-надолу по коридора изтръгна задавен вик на облекчение от гърлото ми. Подхлъзвайки се по влажния под, закретах към светлината. Топлина докосна треперещата ми кожа, когато се гмурнах в смътното сияние на отворената врата вдясно от мене.

Изненадано огледах удобната стая. Огън пращеше в камината. Огромно легло запълваше едната стена, лавици с книги — другата. Трябваше ми миг, за да разгадая обстановката, да осъзная, че някой живее тайно в недрата на тази къща.

Обзе ме предпазливост. Несъмнено, който и да се беше натъкнал на мене в коридора, се беше запътил към тази стая. Все още стиснала свещта в едната си ръка, побързах да я запала, после се върнах в коридора, нямайки търпение да се добера до основната част на къщата и да съобщя за откритието си. Внимателно тръгнах по коридора, очаквайки да срещна отново натрапника. Не го срещнах. Без съмнение обитателят на тази стая беше побързал да се оттегли.

Когато чух гласа на Тревър, се втурнах към вратата на кабинета му. Вероятно съм изглеждала силно разстроена, защото изражението на усмихнатото му лице, когато вдигна поглед от пациента си, внезапно се превърна в загриженост.

— Да не би да е станало нещо с Ник? — запита той.

Поклатих отрицателно глава.

— Но трябва да говоря с вас при първа възможност.

Кимна, за да ми покаже, че ме е разбрал. Когато след малко дойде при мене, запита:

— Какво, по дяволите, е станало, Ариел? Изглеждате така, сякаш някой ви е изкарал ангелите.

— Тъкмо проучвах старата част на западното крило. Тревър, някой живее там!

Очите му се присвиха невярващо.

— Моля?

— Знам, че е трудно за вярване, но го видях със собствените си очи. Някой си е устроил жилище в една от стаите. Имате ли някаква представа кой може да е?

Отстъпвайки, той поклати глава, преди да си вземе палтото.

— Ариел, онези стаи са необитаеми. Не са били отваряни от един век насам.

— Една е била — изрекох категорично. — Елате с мене и ще ви го докажа.

— Добре. Но първо трябва да отида в Уийтс Топ. Лейди Форестиър пак се оплаква от подагра и разбира се, очаква аз да отида при нея. Ние, аристократите, сме разглезено племе, нали?

Отвърнах на усмивката му, донякъде разочарована.

— Защо не дойдете до Уийтс Топ с мене, Ариел? Може да ви се отрази добре да се махнете от тази тъмница за малко.

Помислих над поканата му само миг, преди да се съглася. След няколко минути бяхме на път за Бек Хол.

Придружих Тревър само до коридора пред спалнята на лейди Форестиър. Седях на кресло, бродирано с рози, и напрегнато се вслушах в чара на гласа му, докато поздравяваше пациентката си.

— Добра ми госпожо, не ми изглеждате ни най-малко болна. Бузите ви цъфтят като рози.

— Треска е, заявявам ви — отвърна тя мрачно.

Прикрих усмивката си с ръка и заслушах отново.

— Кажете ми, Тревър, верни ли са слуховете? Разбрах, че брат ви отново се е оженил.

Веждите ми се вдигнаха.

— Затова ли ме накарахте да яздя чак дотук през нивите, скъпа? За да утолите любопитството си?

— Така ли е? И вярно ли е, че не е благородничка?

— Внимавайте — каза той и се засмя. — Тя седи пред тази врата.

— Да не е онази млада жена, която придружаваше Адриен при идването ѝ тук преди известно време?

— Да, тя е. Сега ми покажете крака си.

— Е, със сигурност е красива.

— Да, така е... Стъпалата ви са подути, Мелиса. Пак сте си угаждали. Много пъти съм ви казвал да ограничите овнешкото.

— Трябва да ям, добри ми човече... кажете ми как е брат ви?

Отговорът му дойде след миг.

— Както може да се очаква. Ето, имам нещо, което може да облекчи отока в ставите ви. Трябва да го вземате два пъти на ден в следващите три дни.

Чух го как налива вода от кана в чаша. Представих си го как сипва прахче от някаква стъкленица във водата. Когато я разбърка, лъжицата звънна като музика срещу кристалното стъкло. Звукът ми напомни на нещо, но в този момент не можах да си спомня какво беше.

Накрая пациентката обяви:

— Вие сте прекрасен млад мъж. Срамота, че трябва да се унижавате да преглеждате краката на стари жени, за да си изкарвате прехраната. Някак си не ми изглежда справедливо.

— Така е, когато си се родил четвърти поред в линията за наследяване на титлата, госпожо. Трябва да се справям, нали?

— Но със сигурност издръжката ви помага.

— Помага и само това мога да кажа по този въпрос. Изпратете да ме повикат, ако смущението не изчезне след три дни.

Станах от стола си, когато Тревър излезе при мене, затваряйки полека вратата на Мелиса след себе си. Без да каже нищо, мина покрай

мене. Когато стигнахме до каретата, хвърли медицинската си чанта на седалката.

Стресната от лошото му настроение, запитах:

— Нещо не е наред ли?

Той ме погледна така, сякаш беше забравил за присъствието ми. Накрая се усмихна.

— Напомнете ми да я таксувам двойно. Веднъж за повикването... и втори път за ключката. Ще тръгваме ли?

Когато стигнахме в Уолтъмстоу, не губихме време, взехме свещи и тръгнахме към мрачното западно крило на къщата. Сърцето ми прескачаше от вълнение, че споделих откритието си с Тревър. Докато се движехме предпазливо в сенките, посочих къде бях видяла „посетителя“, обясних как внезапно топло течение беше изгасило свещта ми и как от страх бях отстъпвала назад покрай стената, докато стигна коридора вдясно. Щом стигнахме този коридор, тръгнахме по-предпазливо по хлъзгавия каменен под, докато не стигнахме до стаята. Вратата беше затворена.

Погледнах към Тревър. Той ми хвърли кратък поглед, после посегна към дръжката на вратата. Отначало тя не се завъртя. Хващайки я с две ръце, той натисна силно, докато ръждивите панти не помръднаха и вратата поддаде. Отвори се полека, изскърцвайки в тишината.

Полека пристъпих в студената стая, не можейки да повярвам на очите си. Стаята беше необитаема.

— Сигурна ли сте, че е била тази стая? — запита Тревър.

Приближих се към леглото и внимателно повдигнах ъгъла на прашната завивка. Дюшекът отдолу беше гол. Отидох към прозореца и се загледах през счупените стъкла навън, към двора. Изкривеното стъбло и голите клони на един кестен се огъваха под вятъра. Самотна врана седеше на перваза, разперила лъскавите си крила, и разбухваше перушината си, за да се запази от студа. Когато изви врат и ме погледна с блестящото си око, ме обля страх. Майка ми вярваше, че подобни птици са лош знак, когато кацнат на прозореца, че символизират нечия приближаваща смърт. Потръпвайки, почуках по стъклото с надеждата да я прогоня.

Тревър се приближи зад гърба ми и ме хвана за ръката.

— Ариел, напоследък бяхте под силно напрежение.

— Знам какво видях. — Дръпнах се и побързах да изляза в коридора. — Може би е била друга стая — казах.

Отваряхме вратите по продължение на коридора, проучвахме всяка стая, намирахме ги студени и неприветливи като първата. Сега разбирах как трябва да се е чувствал съпругът ми, когато са се съмнявали в неща, за които е знаел — в собствения си ум — че са истината.

— Ариел, тук не е имало никого от доста време, сигурна ли сте, че е този коридор?

Когато не отговорих, той ме заобиколи, леко положи ръце на раменете ми и ме стисна.

— Бяха два неспокойни дни и всички бяхме разстроени. Мисля, че бихме могли да пийнем по един хубав горещ чай и да хапнем малко от кифличките на Тили. Може би по-късно ще претърсим другите коридори и ще разпитаме прислугата. Това ще ви успокои ли?

Без да възразявам, се върнах заедно с него в голямата зала.

Не се върнах в стаята си, избягвайки по този начин съпруга си, и прекарах следобеда в четене в библиотеката. След това вечерях заедно с Адриен и Тревър. Когато споменах на Адриен стаята в западното крило, липсата на изненада у нея беше любопитна. Забелязах обаче, че очите ѝ веднага се отправиха към Тревър, после бързо се върнаха към мене. Някакъв инстинкт ми подсказа, че трябва да отложа темата за по-късно. Върнах се към нея едва след като Тревър се извини — този път заради познат от Мидълзбро, който случайно минавал през Молъм на път към Брадфорд.

Адриен изглеждаше по-тиха от обичайното, докато пиехме чая си след вечерята в голямата зала, седнали край огъня. Взирахме се в пламъците няколко минути, преди тя да заговори.

— Ариел, точно преди една година и аз се натъкнах на тази стая.

Главата ми се вдигна рязко. Премигах изненадано. Адриен се усмихна.

— И аз бях шокирана.

— Чия е?

— Сега ли? Не знам.

Оставих чая си на масичката до стола си и изрекох:

— Чия *е била*?

Тя отпи от чая си така, сякаш ароматната напитка щеше по някакъв начин да успокои нервността ѝ. Тогава закрепил чашата и чинийката на коляното си и отговори:

— Имаше едно много хубаво момиче, което работеше някога за нас. Казваше се Саманта.

— Чувала съм това име.

— Проследих я веднъж до онази стая... Имаше среща с един от братята ми.

Кръвта избяга от лицето ми. Страх се надигна в стомаха ми, после стисна сърцето ми като юмрук.

— С Никълъс ли? — прошепнах.

— Не знам. Наистина. Гласовете им си приличат доста много по тембър и не можех да го различа, а и ме беше страх да се доближа повече, за да не ме открият. Да ме намерят да подслушвам на вратата...

— Адриен отвърна поглед, бузите ѝ пламнаха от спомена. — Самата

мисъл за това ме отвращава, трябва да призная, затова се върнах там, едва след като Саманта напусна. Разбира се, намерих стаята както вие този следобед: като че ли никога никой не е живял в нея.

— Но не сте сигурна, че е бил съпругът ми.

— Не мога да бъда сигурна, така е. Трябва да ви кажа обаче, че онази млада жена беше много влюбена в Никълъс. И, разбира се, в това време той и Джейн живееха... отделно.

Стиснах ръчките на стола си и изрекох:

— Боже господи, Адриен, мислите ли, че се е върнала? Мислите ли, че Никълъс...

Затворих очи, когато ме обзе болката. Да си го представя в ръцете на съпругата му беше достатъчно лошо, но да вярвам, че ще крие любовница тук, в тази къща...

Адриен стана от стола си. Положи успокояваща ръка на рамото ми и каза:

— Съжалявам. Може би не би трябвало да ви го казвам, щом не съм сигурна във фактите. Изглежда толкова несправедливо, когато доказателствата сочат винаги към Ник, а той не е способен да се защити.

Разтърсена, се надигнах от стола си и излязъл от залата. Саманта. Възможно ли беше жената, която ме беше последвала от гробищата и която бях видяла да броди из земите на Уолтъмстоу, да са един и същи човек? Саманта. Колко често това име излизаше в разговорите ми с Матилда или Поли, или Кейт? И сега Адриен. Внезапното осъзнаване накара кожата ми да настръхне. Саманта удобно беше изчезнала в нощта, когато Джейн беше умряла. Дали по някакъв начин не е била замесена по друг начин, а не само като свидетел?

Вратата към стаята на Кевин беше отворена. Спрях пред нея и загледах сина си, облечен в дълга бяла нощница, как си играе в леглото. Очите ми се изпълниха със сълзи, когато той вдигна поглед и ме видя, вдигна пухкавата си ръчичка за поздрав и изчурулика развълнувано. Можеше да влетя вътре, но Биа се появи между двамата ни с изкривено от злоба кльощаво лице. Преди да ми затръшне вратата в лицето, й казах:

— Не си давай труд — и се обърнах.

Влязох в стаята на съпруга си. Нямаше го. Чух, че е в ателието, и се приближих към вратата.

Стоях безмълвна известно време и го наблюдавах как рисува. Изучавах ръцете му, за мене те бяха най-красивите мъжки ръце, които някога бях виждала: силни, съвършени, способни да вършат магии с тялото ми. Наблюдавах раменете му: лекото извиване всеки път, когато нанасяше мазка върху платното. Някога вярвах, че може да носи света на едното си рамо и вселената на другото. Изглеждаха толкова широки, толкова способни. Защо, питах се, не мога да се отърся от този образ?

— Коя е Саманта? — запитах тихо.

Съпругът ми се обърна полека.

— Саманта — повторих. — Коя е тя?

Стоях на този праг цяла вечност, както ми се струваше, чакайки, наблюдавайки очите му. Накрая той остави четката си и изрече:

— Лейди Молъм. Елате тук, ако обичате.

Подчиних се, навличайки стоманена броня за допира на ръката му до рамото ми. Той ме завъртя така, че се озовах с лице към платното.

Хаос отново. Затворих очи.

Гласът му се разнесе иззад мене, доставяйки ми странно успокоение. Облегнах се леко на него и намерих сили да се изправя срещу нарисувания кошмар.

Съпругът ми изрече:

— Питал съм се защо продължавам да се връщам към тази... лудост. Защо продължавам да го рисувам. Ариел, започвам да разбирам. Ще ме изслушаш ли?

Взе невъзможността ми да отговоря за неохотно съгласие.

Посочи към платното със съвсем леко потрепващ пръст.

— Първо беше пожарът. Очевидно е. Докато соча към другите неща, казвай ми какво виждаш или какво мислиш, че виждаш.

— Ясли... кон... сено... вратата на конюшната. Ммм... сянка. — Чувствах топлия му дъх на тила си. Мъчейки се да мисля, се съсредоточих по-усилено. — Червено. Кръв?

— Но тя е тук, в яслата — каза той.

— Може би е от коня.

— Може би.

Отстъпих и се запътих към вратата, преди да се обърна отново с лице към него. „Обичам те“, помислих с отчаяние.

— Никълъс, коя беше Саманта?

Вдигна рамене, преди отново да вземе четката. Местейки върха от камилски косми напред-назад в червената боя, изрече:

— Беше прислужничка тук за малко. Напусна Уолтъмстоу в нощта, когато Джейн умря.

— Била ли ти е любовница?

Главата му се вдигна рязко. В този момент можех да повярвам, че е способен на убийство.

— Е? — успях да запитам.

— Ще ми повярваш ли, ако ти кажа, че не си спомням? — Преди да успея да измисля някакъв отговор, той довърши: — Намислила си си нещо, милейди, още преди да беше влязла в тази стая. Излез.

Излязох.

Тази нощ и не помислих за сън; все пак спах, но неспокойно. В миговете безсъние си припомнях събитията от деня. Един образ се разтваряше в друг, но винаги се връщаха към Ник. Ник и Джейн. Ник и Саманта. Тази картина ме смущаваше най-много и когато отново се унесох в сън, видението как докосва Саманта, как я прегръща, как я люби така, както мене, ме накара да се надигна в леглото си и да се разплача.

Отначало не забелязах нищо необичайно в тишината, но после лекото изтракване на затваряща се врата накара главата ми да се обърне. Попих сълзите си с ръкав и най-напред се вслушах, а после се измъкнах от леглото и отидох на пръсти към вратата. Някой вървеше тихо по коридора. Съпругът ми?

Вдигнах свещта и се запътих право към покоите на моя господар. Без да си давам труд да почукам на затворената врата, я отворих и влязох в стаята, приковала очи към леглото с надеждата да видя спящата му фигура. Нямаше го.

Изтичах обратно в коридора, обзета от някаква лудост, каквато не бях изпитвала дори в „Дъбовете“. Въпреки студа, който бодеше кожата ми през тънката ми нощница, побързах по коридора, засланияйки с длан танцуващия пламък на свещта.

Стигнах горния край на стълбището. Колко бързо беше избягал. И накъде? Хванах се за парапета, наведох се леко напред и се взрях в тъмнината под мене. Движение ли зърнах там? Фигура в сенките?

Заобиколих, пристъпих едно стъпало надолу, вдигнах светлината и пак погледнах. Разпознах очертанията на високия часовник в преддверието. В мъртвата тишина чувах приглушеното му тиктакане и изцъкването на звуковия механизъм, който се канеше да отмери часа.

„Каква си глупава, помислих си, да оставиш въображението си да те обсеби. Върни се в стаята му и го чакай. Ще се върне в края на краищата...“

Неочаквана сила се блъсна в гръбнака ми и докато тялото ми политаше напред, трескаво посегнах за нещо — каквото и да било — за да се спася. Ръцете ми се отвориха; свещта излетя надалече и в този миг разбрах какво се е случило.

Изпищях.

Ръката ми се удари в стъпалата най-напред, след нея рамото, а накрая главата. Тялото ми се свиваше неконтролируемо надолу, надолу, в мрака. Ръцете ми посегнаха инстинктивно, сграбчвайки образи, които минаха прекалено бързо покрай мене. И тогава почувствах твърдия удар на дърво срещу опакото на дланта си. Посегнах отново.

Някъде в притъпените, замаяни дълбини на ума си чух ударите на часовника. Един път. Два пъти. В напрегнатата тишина, която последва, постепенно осъзнах, че лежа по гръб, краката ми са леко повдигнати и ръцете са разперени встрани. „Поне, помислих си, не съм мъртва.“

Но когато болката заля тялото ми, помислих, че смъртта е за предпочитане пред тази напрегната агония. Опитах се да помръдна, но тялото ми се възпротиви. Притиснах пръсти още по-здраво към балюстрадата и се надигнах, така че главата ми легна наравно с краката. Едва тогава извиках за помощ.

През омарата на страданието си видях да се приближава светлина, плуваща надолу по стълбите, и причината да лежа изпотрошена и натъртена на стълбището ме връхлетя като ужасен прилив. Моят убиец се приближаваше, алармиран от вика ми за помощ, че не съм мъртва. Помъчих се да вдигна глава. Щях да разпозная убиеца и да занеса това знание в гроба си, и да се моля на Всемогъщия бог да отмъсти за ненавременната ми смърт.

Внезапно ми стана по-студено. Болката напусна крайниците ми, когато се възрях в познатите черти.

— О, боже — извиках. — Божичко, не, не ти! Не ти!

Затворих очи и се отпуснах с главата надолу в бездна от мрак.

Отначало имаше болка и нищо друго. После неясна светлина се промъкна под клепачите ми и думите достигнаха до ума ми: „Като Божията лампа, която свети, за да ме намери“. Помислих си: „Може би съм умряла“.

— Идва на себе си — изрече мъжки глас, обърквайки мислите ми. — Повдигнете леко главата й. Това питие ще облекчи болките й.

Принуждавайки се да отворя натежалите си клепачи, се съсредоточих върху ръцете, които движеха сребърната лъжичка около ръба на кристална водна чаша. Звучеше странно музикално за объркания ми ум.

Почувствах как ме повдигат и тогава рязко вдигнах ръка, събаряйки чашата на пода.

— Не! — извиках.

Чух някаква жена да ахва и после Адриен се появи над мене с трескави очи.

— Той й го причини — каза тя. — О, божичко, Тревър, той се опита да я убие.

— Няма как да знаем, докато тя не ни каже.

— Но аз го видях да стои над нея. Следващия път може да бъде някой от нас. Тя сега със сигурност ще види, че трябва да се направи нещо, за да го спрем.

Гласовете заглъхнаха, когато аз отново се унесох, а в ума ми гъмжеше от въпроси.

— Ариел? Ариел? — Някой ме побутна нежно. Отворих очи. Тревър се усмихна и мило докосна бузата ми. — Прегледах ви. Нищо повече от няколко натъртвания; няма счупени кости. Паднахте зле и ще ви боли няколко седмици... Можете ли да ни кажете какво стана?

— Къде е съпругът ми? — запитах.

Видях го да се намръщва.

— Ариел, сметнахме за необходимо да го заключим.

Сърцето ми спря. Божичко, колко време съм била в несвят? Образи от „Дъбовете“ се мярнаха в ума ми, кошмарни картини, които ме накараха да се разплача на глас.

— Ариел, чуйте ме. Той беше неконтролируем. Опасен.

— Не! — изкрещях аз. — Не, не, не в лудницата. Моля ви, имайте милост и не му причинявайте това.

— Той е горе. Пратих Тили да вземе нещо, за да го успокоим.

Обхвана ме паника.

— Не! — Извих се и се опитах да стана от леглото. — Не бива! Той не трябва пак да взема каквото и да било.

Тревър ме хвана за раменете.

— Милейди, изслушайте ме. Не беше с ума си. Трябваше двамата с Джим да се преборим с него и да го отведем в стаята му. Щом се успокои достатъчно...

Бутнах го и макар че главата ми пулсираше и тялото ми се противеше на усилията ми, се смъкнах от леглото.

— Искам да го видя. Заведете ме горе да го видя.

В този момент Брабс влезе в кабинета. С вик на облекчение паднах в обятията му.

— Дойдох веднага щом чух — каза той, притискайки ме до гърдите си. — Джим казал на Поли да ме извести. Какво, в името на бога, се е случило?

— Изглежда, Ариел е паднала по стълбите.

— Искам да видя съпруга си — казах на Брабс. — Те са го заключили и...

— Той ли го направи, момиче? — запита моят приятел. — Кажете ми истината, дете. Съпругът ти ли те бутна по стълбите?

Олюлях се срещу него, отслабнала от нараняванията си и от собствената си нерешителност. Според мене той ме беше бутнал... някой... ме беше бутнал... но имах достатъчно разум да разбера последиците от подобно признание. Трябваше да знам дали наистина съпругът ми се е опитал да ме убие. И исках да знам защо.

— Искам да го видя — казах на Брабс. — Моля те. Дали са му нещо, за да го успокоят.

Погледнах го в очите с надеждата, че той ще разбере какво искам да му кажа.

Като изруга полугласно, Брабс ме вдигна на ръце.

— Добре тогава. Ще те заведа да видиш дявола за последен път, момиче. После всички искаме истината.

Изнесе ме от кабинета на Тревър, минавайки покрай Адриен и зяпащите прислужници. Тили стоеше от едната страна, сплела ръце

като за молитва, но очите ѝ блеснаха, когато се опитах да ѝ отправя слаба окуражителна усмивка. Биа също беше там, наблюдаваше, застанала в сенките, изкривила уста в самодоволно удовлетворение. Като видях как извива врат, докато ни гледаше да се изкачваме по стълбите, се сетих за онази врана на перваза; самото ѝ присъствие излъчваше някаква съдбовност.

— Казах ти — чух гласа ѝ. — Предупредих те. И тебе ще убие...

Затворих очи и зарових лице на гърдите на Брабс, изгонвайки думите от ума си, като се стараех да спра болката, която ме прорязваше всеки път, щом Брабс изкачеше едно стъпало.

— Побързай — помолих тихо. — Трябва да го видя, преди да е взел успокоителното, Брабс, иначе няма да е с ума си.

Опитах се да освободя ума си от мисълта, че една доза опиум може да отключи увреждаща реакция в организма му. Дори може да го убие.

Минаха може би часове, преди да спрем най-накрая пред спалнята на мъжа ми. Брабс почука и гласът на Джим извика:

— Кой е?

— Нейна Светлост иска да види съпруга си.

Настъпи моментна тишина, после ключалката прещрака. Джим отвори вратата, на лицето му беше изписано облекчение.

— Добре сте — обърна се той към мене.

Не отговорих, знаех, че трябва да пазя силите си за разговора с моя съпруг.

Стаята, както винаги, беше тъмна и студена. Никълъс стоеше до прозореца, черен силует срещу сребърното стъкло.

— Излезте — обърна се към Брабс и Джим. — Искam да се видя с нея насаме.

— Няма да го допусна — каза Брабс. — По дяволите, момиче...

— Излезте!

Разпаленият ми тон го сепна и с полугласно изругаване той се обърна и излезе от стаята. Джим го последва, затваряйки вратата зад себе си.

Застанах насред тъмната стая, тялото ми пулсираше в някаква агония, която ме разкъсваше по-болезнено от каквото и да било нараняване. Преди всичко исках да узная истината: той ли ме е бутнал по онези стълби? И ако е така, защо?

Той излезе от сенките. Когато огънят в камината освети чертите му, забелязах отчаяното и мрачно изражение на лицето му. Изглеждаше неуверен, като че ли не искаше да направи каквото и да било, което може да ме изплаши, но почувствах, че от все сърце иска да ме притисне в прегръдките си.

Когато спря пред огъня, видях лека усмивка да разведрява напрегнатите му черти, после за миг затвори очи.

— Слава богу, че си добре — изрече.

Както винаги, богатият тембър на гласа му ме накара да се почувствам слаба. Започнах да се свличам към пода.

Той ме хвана. Внезапно се озовах в ръцете му, лишена от всякакъв горчив гняв и от всякакъв разум. Знаех, че съм изгубена, когато той отиде към един стол и седна, люлеейки ме на скута си, като ме притискаше нежно до гърдите си, както би притискал Кевин.

— Любов моя — прошепна той. — Кажи ми какво стана. Падна ли? Какво, за бога, правеше навън? Моя грешка е. Не биваше да те оставям да спиш далече от мене. Мястото ти е тук, при мене. Ще се грижа за тебе, любов моя. Сега съм по-добре — виж, не съм изпил шерито, което ми прати Тревър, макар че Господ знае, че исках да го изпия. Имах нужда от него. Не знаеш какво беше за мене да те видя да лежиш на онези стълби, Ариел. Мислех, че пак съм те загубил. Божичко, подлудях. Наистина подлудях. Сега знам какво е това... лудостта.

— Дойдох в стаята ти — изрекох тихо. — Нямаше те.

Той ме погали по главата.

— Рисувах. Спомняш ли си портрета, който започнах — ти и Кевин?

Опитах се да мисля, не ми беше хрумнало да проверя в ателието. Просто бях предположила...

— Ариел. Те ме заключиха тук с основание... Вярват, че аз съм те бутнал.

Слушах безумното туптене на сърцето му срещу ухото ми, проклинайки любовта, която непрекъснато ме заслепяваше за действителността.

— Разбира се, ще им кажеш, че не съм бил близо до тебе, че просто си паднала. Може би си си изкълчила глезена. Ариел... любов моя... те ще ме пратят в лудница, ако не ги убедиш...

Тогава нахлуха други гласове. Отначало помислих, че сънувам.

— Махни си ръцете от нея, убиецо.

Ръцете на съпруга ми се склениха около мене.

— Тя има нужда от почивка, Ник. Донесох нещо, което ще успокои болките ѝ. Тя е в шок и има нужда от почивка.

— Казах ви, че е само въпрос на време! Чудовище! О, божичко, той ни ненавижда. Ще ни убие всичките в леглата ни. На ръба е.

Ръцете на моя господар се вплетоха в косата ми. Почувствах движението на гърдите му под натъртената си буза. Вдигнах глава, накарах очите си да се отворят и се възрях в съдиите на съпруга си.

— Аз... паднах — изрекох едва-едва. — Сега го оставете на спокойствие. Оставете го на мира.

Думите заглъхнаха в неясно бръмчене, сърдит звук, от който главата ме заболя още повече. Не можех да разсъждавам и когато усетих хладния ръб на чашата да се допира до долната ми устна, вече не се съпротивлявах, а изпих горчивата смес, предсещайки летаргията, която щеше да последва. Скоро болката напусна крайниците ми. Заплувах надолу, питайки се в едно далечно ъгълче на ума си дали изобщо ще се събудя отново.

Спах пред целия следващ ден. На другата нощ намерих Велзевул да ме наблюдава с жълтите си очи от долния край на леглото. Тревър стоеше над мене, прокарвайки леко ръце нагоре-надолу по моите.

— Събудихте се — каза той. — Как се чувствате?

Навлажних устни и отвърнах с надебелял глас:

— Все едно съм взела солидна доза лауданум.

— Ще помогне за болката.

— Благодаря. Но не мисля, че ще искам още, ако обичате. Това води до привикване, нали знаете.

Той се усмихна.

— Не и ако се внимава. Но както искате. — Приседна внимателно на леглото и продължи: — Предлагам да останете на легло поне следващата седмица.

Когато Велзевул скочи от леглото и изприпка навън, затворих очи за миг, за да си почина.

— Как стана всъщност? — запита Тревър.

— Трябва да съм се спънала.

— Още го защитавате. — Отворих очи. — Той се опита да ви убие и вие продължавате да го защитавате.

— Не знам за какво говорите.

Гневен проблясък мина по лицето му. Той стана от леглото и се приближи към вратата, преди да погледне назад.

— Ако това не ви е убедило, че Ник трябва да бъде пратен в болница, тогава, подозирам, нищо няма да ви убеди.

Минути след излизането на Тревър, Адриен нахълта в стаята. Наблюдавах я как се разхожда напред-назад няколко минути, преди да я помоля да седне. Тя седна на ръба на един стол.

— Бледа сте като статуя — казах ѝ.

Белите ѝ ръце усукваха нервно гънките на полите ѝ; тя впери сините си очи в прозореца на другия край на стаята.

— Току-що получих някои обезпокоителни новини и не знам какво да правя. Получих писмо от лейди Грей. Съпругът ѝ тъкмо се е върнал от Франция...

Думите ѝ заглъхнаха, когато погледна отново към мене. Но не можах да отвърна. Вцепеняващото въздействие на лауданума се изпаряваше и дискомфортът, който чувствах, растеше все повече и повече.

Адриен стана от стола си и се изправи до мене, гладкото ѝ лице беше изпълнено със съчувствие, хладните ѝ ръце действаха успокояващо, когато отмахна косата от трескавото ми чело.

— Искате ли да си смените роклята? — запита тя. — Донесох ви друга, за да сменим тази, с която сте сега.

Кимнах. Адриен внимателно свали роклята ми и изтри ръцете и шията ми със студена вода. Тъкмо беше започнала да ме подсушава, когато спря, прокара пръсти по вътрешната повърхност на ръката ми над лакътя и изрече:

— Колко любопитно.

Погледнах към белега при краищата на пръстите ѝ и потръпнах.

— Изглежда като някакво клеймо — каза тя, по-скоро на себе си.

Издърпах ръката си от нейната, притиснах я до себе си и се принудих да обясня с равен глас:

— Изгаряне, нищо повече.

— Но прилича на...

— Изгаряне — повторих, сърдита на собствената си небрежност. Сграбчих чистата рокля и казах: — Моля ви, помогнете ми да се облека, преди да е влязъл някой друг.

Без да спомене нищо повече по темата, Адриен направи точно това. След като приглади завивката на леглото и я подви под дюшека, изрече:

— Матилда иска да прати чай и сладки, ако сте готова да хапнете нещо.

Благодарих ѝ с усмивка, но когато тя се обърна, за да излезе от стаята, запитах:

— Къде бяхте с Тревър, когато паднах?

Лицето на Адриен беше гладко, а очите — странно студени.

— Играехме карти — отвърна. — Чухме ви да викате, но докато стигнем, намерихме Никълъс надвесен над вас.

Тя излезе от стаята и аз отново се отпуснах на възглавниците, а умът ми трескаво търсеше отговори. Както обикновено, Никълъс беше посял съмнение, че е виновен в мисълта ми и макар че разумът ми крещеше предупредително, не можех да си позволя да се вслушам в това. Някой ме беше бутнал по онези стълби. Ако трябваше да вярвам в невинността на съпруга си, значи трябваше да предположа, че някой друг, освен него в тази къща иска смъртта ми. Но защо?

Матилда скоро се появи с чая и кифличките.

— Тили — запитах я, — къде бяха Адриен и Тревър, когато паднах?

Със зачервено от тревога лице тя остави чашата и чинийката в ръцете ми, преди да отговори:

— Играеха карти в голямата зала, г'спожо.

— Сигурна ли си?

— Да. Бях при тях, когато извикахте.

Отпих от чая, докато Тили пърхаше из стаята, подреждаше и бършеше прах. Изглеждаше много разстроена. Когато довърших чая и оставих чашата настрана, се опитах да се съсредоточа върху лицето ѝ и запитах:

— Нещо не е наред ли?

Тя закърши ръце, погледна към вратата, сниши глас и каза:

— Негова Светлост ми нареди изрично да не ви безпокоя, г'спожо, но не мога да не кажа. Трябва да знаете, някои момичета

напуснаха в последните дни. Кейт си отиде вчера, тази сутрин пък Поли.

Наблюдавайки движението на устата ѝ, се опитах да се съсредоточа върху думите ѝ. Но те достигаха до мене като ехо, което отлиташе, преди да го уловя. Умът ми се рееше.

— Станаха странни неща, г'спожо. Първо вие паднахте, после Тревър намери кабинета си разбишкан тая сутрин, сякаш някой е търсил нещо. Всичките му ти... ти...

— Тигели — прошепнах.

— Точно така. Бяха изпочупени на пода, а книгите му бяха разхвърляни... на мене ми изчезна храна от килера. А Поли... знам, че винаги е вярвала в разни суеверия, обаче се кълнеше, че е видяла една жена...

Пред очите ми се спусна мъгла. Погледнах към чаената чаша и помислих: „О, божичко. О, господи“.

Безполезно беше да се боря с въздействието на опиума или може би не ми стигаха сили да го правя. Времето минаваше. Не можех да бъда сигурна колко време е минало, защото часовете си приличаха, изпълнени с гласове и картини, които бяха прекалено накъсани, за да може обърканият ми ум да извлече някакъв смисъл от тях.

Веднъж ми се присъни, че се събуждам и намирам Биа застанала над леглото ми, с лице само на инчове над моето, така че можех да видя разширените пори на носа ѝ и да усетя вонята на дъха ѝ в ноздрите си.

— Предупреждавах те — изграчи тя, но когато посегнах към нея, изчезна като дим, оставяйки ме да се мятam и да викам за помощ.

Съпругът ми влизаше и излизаше. Хладните му ръце галеха лицето ми, тялото ми, успокояваха ме. Всеки път, щом отворех очи, той беше до мене. Странно, че усещах такова спокойствие в негово присъствие, когато в действителност би трябвало да викам за помощ. Защото тук, в целия му внушителен вид се криеше фактически предполагаемият ми убиец. Убиецът на Джейн.

„Покажи ми доказателство“, настояваше сърцето ми.

Не можех, затова избрах да вярвам... да се надявам... да се моля дано съм сбъркала. Дано всички сме сбъркали.

На третия ден след инцидента с мен, се събудих без замайващите ефекти на лауданума, за да намеря Велзевул да лежи на възглавницата до мене и да видя съпруга си да чете книга на един стол до леглото ми. Затаих дъх и се загледах в него.

Все още имаше малко дневна светлина: нежна, мъглява сива омара, която се лееше от прозореца и очертаваше лицето на моя господар. Все едно пак го наблюдавах от скривалището си в кръчмата, отбелязвайки ширината на раменете му, очертанията на благородното му чело и дължината на бедрата му. Беше облечен в свободна бяла риза

с широки ръкави и остра якичка. Ризата беше напъхана в кожени панталони, а те влизаха в кафяви ботуши до коленете. Видът му накара сърцето ми да трепне, но не от страх, а от любов, гордост и желание. Вените ми запулсираха в странна топлина, която накара кожата ми да се зачерви.

Милорд съпруже, помислих си, като че ли съм обречена да те обичам въпреки всичко.

Докато лежах и го наблюдавах скришом, умът ми се мъчеше да се ориентира във всичко, което ми се беше случило след пристигането ми в Уолтъмстоу: първото ми предчувствие за опасност докато чаках в онази розова градина, откритието, че дават наркотик на Никълъс, бракът ни и внезапната поява на увитата в наметка жена на гробищата, жената и стаята в затвореното крило на къщата. Жената ми се яви едва след като се оженихме... Може би защото дотогава не съм била заплаха. Може би се беше опитвала да ме изплаши, за да се махна, а когато не стана така, е помислила, че едно бутване по стълбите ще свърши работа.

Но коя *беше* тази жена? Биа? Адриен?... Саманта? Нямах доказателство, че друг, освен съпруга ми може да ме е бутнал по онези стълби.

Затворих очи. Когато ги отворих отново, Никълъс гледаше към мене.

— Харесва ли ти книгата? — запитах тихо.

— Много интересна е. — Затвори я, поставяйки пръст между страниците, за да отбележи докъде е стигнал. — Може да си я чела: „Експериментално изследване на свойствата на опиума и въздействието му върху живи обекти“ от Джон Лей. Мисля, че спечели наградата „Харви“ през 1785, или поне така се твърди тук. — Чукна по корицата. — Научих, че е необходимо много малко количество опиум, за да повлияе на преценките, и че човек може да се пристрасти само след няколко дози... Знаеше ли, че повечето пристрастени са богати жени? Те са единствените, които могат да си го позволят, предполагам. — Отвори отново книгата и зачете на глас: — „Опиумът нерядко се дава за притъпяване на болки, като приспивателно, за облекчаване на кашлица и... за контролиране на лудостта.“ — Очите му се върнаха към моите. — Разбира се, не всички пристрастени са жени.

Опитах се да се надигна и запитах:

— От Тревър ли взе книгата?

— Не.

— Тогава от кого?

— От твоя приятел.

— Брабс?

Съпругът ми кимна.

— Той идваше редовно да те проверява.

— И ти си позволил?

Той се засмя.

— Може да се каже, че стигнахме до разбирателство, щом става дума за тебе.

— Надявам се да е доста добро разбирателство — отвърнах. — Да видя двамата души, които обичам най-много на този свят, да се карат — това ме натъжава повече, отколкото би могъл да си представиш.

Видях как чертите му омекнаха и той премига полека. Остави настрана книгата си, стана от стола и се приближи. Уплаших ли се? Не, не се уплаших, макар че присъствието му ме оставяше безпомощна и слаба като лист във вихрушка. Заше метена се облегнах отново на възглавницата си.

Той седна до мене на леглото, вдигна ръка към лицето ми, но не ме докосна. Загледах, разочарована, как тези дълги, силни пръсти се свиха в дланта му.

— По-добре ли си? — запита той. — Тъкмо щях да си приготвя нещо за пиене. Да приготвя ли и за тебе?

— За пиене ли, сър?

— Чай. Нито капка шери не съм сложил в уста през цялото това изпитание.

Отвърнах на усмивката му и казах, че би било чудесно да пийна чаша чай.

Без да каже нито дума повече, той се приближи към вратата, поколеба се и се върна.

— Може да се забавя. Матилда не се чувства добре и тъй като прислугата напусна...

— Прислугата напуснала?

— Повечето. След инцидента с тебе...

Погледна настрани и без да довърши изречението, излезе от стаята.

Отпуснах се, все още уморена и леко замаяна от преживяното изпитание. Минутите минаваха. Чух часовника да отмерва половин час, после поредния час. Дневната светлина намаляваше. Мракът нахлу, изпълвайки стаята със сенки. Няколко пъти погледнах към свещта на масата в другия край на стаята, пожелавайки си да беше запалена. Помислих да стана от леглото и да я запала, но тялото ми се възпротиви, принуждавайки ме да се отпусна на възглавниците.

Чух шум и вдигнах глава. Биа стоеше на вратата. Заля ме отврата при вида на прегърбените ѝ рамене и провисналата черна рокля. Кръглите носове на обувките ѝ с дебели подметки се показваха изпод полите и забелязах, че са покрити с кал.

Сякаш прочела мислите ми, тя каза:

— Бях на гробищата, при Джейн. — Дотътри се до свещта и я запали. Пламъкът хвърли рязка оранжева светлина върху сбръчканото ѝ лице, когато тя се приближи. Наведе се над мене и изрече: — Той те бутна, нали? Всички го знаят. Затова си тръгнаха. — Усмихна се. — Имам да ти покажа нещо. Искаш ли да го видиш? Доказателство за това, което казвам. — Отстъпи, клатушкайки се, и ме повика с извит като кука показалец. — Ела, ако можеш. Ще ти покажа. Тогава ще го видиш какво чудовище е. Бързо! Преди да се е върнал.

Думите ѝ ми оказаха странен, хипнотизиращ ефект. По някакъв начин успях да стана от леглото и да принудя вцепенените си крака да се раздвижат. Стигнахме до стаята на Кевин. Треперейки, застанах до леглото му и го загледах как спи, докато Биа изкуцука до стаята си. След малко се върна. Разпознах правоъгълната бяла форма в ръката ѝ — картина.

Отстъпих.

— Вече видях този ужасен портрет — казах ѝ. — Не ми се гледа пак.

Тя вдигна платното.

— Ще искате да видите това, милейди.

Залитнах назад, когато очите ми се впиха в моя портрет, разсечен на парчета. Извърнах се и избягах от стаята, спъвайки се в полите на роклята си. Едва не паднах, но внезапно едни ръце ме спряха, задържаха ме и ме изправиха на крака. Едва тогава осъзнах, че плача.

— Какво има? — запита Тревър. — Ариел, какво се е случило?

Вдигнах очи и тогава видях съпруга си да излиза от нашата спалня, последван от Адриен. Когато видя Биа, скочи към нея с изръмжаване, изтръгна платното от ръцете ѝ и се взря в него с диво изражение, страшно за гледане.

— Заговорничка такава — изсъска той. — Какво, за бога, си направила?

Тя залитна назад, разперила ръце, за да се защити.

— Вие сте го направили! Поли го намерила скрито сред другите, които сте изхвърлили. Донесе ми го, преди да напусне. Демон! Убиец! Тя няма да си признае, но вие сте я бутнали по онези стълби!

И посочи към мене.

Той погледна към мене, лицето му беше бяло като стена, докато аз се гуших, трепереща, в ръцете на Тревър.

— Не съм го направил аз — изрече.

— Лъжец! — изкрещя Биа.

Тревър ме бутна настрана и скочи към съпруга ми, преди той да беше удушил хленчещата старица.

Хукнах към стаята си, заобикаляйки Адриен, хвърлих се на леглото и се помъчих да не слушам гневните гласове в коридора. Не знам колко време съм лежала, плачейки, в леглото. Минути. Часове, може би. Осъзнах тишината, когато вратата се затръшна.

Надигнах се на колене и се взрях в съпруга си, гърдите ми се вдигаха и спускаха от гняв и страх.

— Не се приближавай — казах.

— Не съм нарязал този портрет.

Закрих уши.

— Не искам да слушам. Уморих се от извинения и лъжи. — Той се приближи към мене и аз се хвърлих към таблата на леглото. — Престани! — извиках. — Трябваше да ги послушам, но не, исках да вярвам в тебе!

Когато той заобиколи леглото, аз се дръпнах към другия му край и скочих на пода. Грабнах чашата за чай от подноса, който той беше донесъл, и я хвърлих по него. Той се сниши. Взех каничката с млякото и хвърлих и нея. Тя се разби о стената, млякото се разплиска по пода и парченца стъкло се разлетяха из цялата стая.

Никълъс заобиколи полека леглото с предпазливи движения.

— Не съм нарязал този портрет — изрече с равен глас. — Изслушай ме. Наистина изхвърлях някои платна преди няколко дни, но ти се кълна, че този портрет не беше сред тях.

— Не ти вярвам.

— Рядко излизах от тази проклета стая след злополуката с тебе, милейди. Всеки би могъл да вземе платното когато и да било, като влезе в ателието откъм коридора.

Отново започнах да се боря с настоящата нужда да му повярвам, но дълбокият тембър на гласа му и нежният поглед в очите му оказваха желаното въздействие върху разбитите ми нерви. Товарът на доверието отново падна на раменете ми и аз го проклех с цялата сила, която можах да събера от болящото ме тяло.

Напрежението растеше, надвисваше над нас като сенките на нощта. Тогава звук от повръщане долетя от тъмното в далечната страна на стаята и коленете ми омекнаха.

Никълъс се извърна рязко.

— Какво...

Тишина. После стържещ звук, тупване и гърлено изстенване, което вледени вените ми. И отново тишина.

Предпазливо се приближих към мястото, откъдето се бяха разнесли страховитите звуци, и спрях точно до съпруга си. Двамата се вгледахме в сенките и в същия миг видяхме гротескно усуканото тяло на Велзевул да лежи до стената, с мустаци, още белеещи се от мляко.

Отрова! Отстъпих, ужасът ме задави, отне ми дар слово, докато наблюдавах чертите на съпруга си, мрачни и решителни. Извърнах се, изтичах към вратата и се хвърлих срещу нея, сякаш крехкото ми тяло можеше някак да преодолее бариерата. Тогава *неговите* ръце ме прегърнаха и ме отлепиха от вратата, докато аз ритах, дерях и се опитвах с всички сили да изпищя.

Той затисна устата ми с ръка и аз я ухапах диво, докато не почувствах вкус на кръв на езика си и не го чух да изругава. Метна ме на леглото и преди да усетя да се изтъркалям встрани, ме затисна с цялата си тежест. Натисна с длан устата и носа ми така силно, че бях сигурна, че щом не е успял със стълбите и отровата, сега смята да ме задуши.

Престанах да се боря. Волята ми за живот се изпаряваше, докато осъзнавах, че изобщо съм грешала по отношение на съпруга си. Бях му

дала сърцето си, докато бях жива. Щях да му дам душата си в смъртта.

Затваряйки очи, измърморих срещу ръката му:

— Хайде, направи каквото искаш. Убий ме.

Той не каза нито дума и ми се стори, че чувам как сърцето му беше в ушите ми. Може би беше моето. Накрая той прошепна:

— Не ставай глупава.

Погледнах отново към него. Определи нос о нос, се взирахме един в друг, докато топлината на тялото му загряваше така, че започвах да се топя. Той прошепна отново:

— Ако си дръпна ръката, ще обещаеш ли, че няма да викаш?

— Не, няма.

— Няма да обещаеш или няма да викаш?

— Рискувай.

Ръката му остана на място, затиснала здраво устните ми.

— Изслушай ме, лейди Молъм, и когато свърша, ако ти се иска да опициш целия свят, свободна си да го направиш. Сега ми отговори с кимване. Беше ли бутната по стълбите?

Кимнах и тялото му се вцепени.

— Не съм те бутнал аз — изрече.

Присвиването на очите ми му подсказа, че не му вярвам.

— Не съм бил близо до тебе, когато си паднала — възрази той.
— Повярвай ми.

Едва не се засмях на това. Бях повярвала, именно това ме беше вкарало в това опасно положение. Когато той полека свали ръка от устата ми, аз изсъсках:

— Лъжец!

После скочих и едва не го съборих, както ме беше затиснал.

Той сграбчи размаханите ми ръце, прикова ги към леглото и впи свиреп поглед в очите ми.

— За човек, който практикува измамата като начин на живот, едва ли си в положение да наричаш някого лъжец... Маги.

Подозирах, че знае, но сега, когато вече бях сигурна, това ми докара повече страх от хиляда смъртни заплахи. За миг изгубих съзнание, после, когато отново отворих очи, успях да изрека едва-едва:

— Откога знаеш?

— Подозирах още откакто за първи път се опитах да нарисувам портрета ти. Не можех да уловя чертите ти, защото умът ми помнеше

едно лице, а очите ми виждаха друго. — Пусна ръцете ми и отмахна кичур черна коса, залепнал на бузата ми. — Променила си се, Маги. Момичето, в което се влюбих преди две години, нямаше да се опита да ме унищожи за отмъщение.

— Добрият лорд, в когото се бях влюбила преди две години, нямаше да се опита да ме убие с отрова — възразих.

Лежахме гърди срещу гърди, слабини срещу слабини, всеки беше сложил картите си на масата, така да се каже. Накрая той се плъзна на една страна, макар да продължаваше да държи единия си тежък крак напърно на бедрата ми и едната ръка около талията ми.

— Маги — изрече накрая, — искам да ме изслушаш сега. Крайно време е за откровеност. Трябва да си вярваме. Не съм се опитвал да те убия. И това означава, колкото и да ми е мъчно да го призная, че някой друг в тази къща се е опитал да те убие. Не един, а два пъти. Разликата е, че вярвам, че втория път опитът е бил насочен към *двама ни*.

Вдигнах вежди в неверие, отказвайки да погледна към него. Ако го направех, щях да капитулирам.

— Чаят трябваше да убие и двама ни — изтъкна той.

— А ти го приготви. Ще отречеш ли този прост факт?

— Не. Кое то означава, че в някой момент отровата е била прибавена към млякото, след като съм го налял в каната.

— Предполагам, че отровата просто е висяла над главата ти, докато не си обърнал гръб. Тогава е кацнала като камъче в млякото, преди да я откриеш.

— Някой просто се опита да ме убие. Настроението ми не е особено добро, за да понасям сарказми.

— И какво още има, сър?

— Жилиш като оса, Маги. Усилено се опитвам да си спомня защо изобщо съм се влюбил в тебе.

— Защото аз бяха единствената, която можеше да търпи невероятното ви самомнение, сър.

— Аха. Благодаря, че го изтъкна.

— Няма защо.

Почувствах как ми се усмихва, макар да продължавах да гледам на другата страна. Следващото, което усетих, бяха устните му до ухото ми и го чух да казва:

— Излязох от кухнята за някакви си десетина минути да видя как е Матилда. Споменах ти, че е болна.

— Вероятно алиби.

Той изруга, изтърколи се от леглото и се заразхожда.

— По дяволите, Маги, ако бях искал да те убия, щях да те хвърля от скалата в заливчето.

— Само си ме приспивал с фалшиво усещане за сигурност.

— За бога, говориш като Брабс.

— Той мисли, че си луд.

— Напомни ми да му благодаря, когато пак го видя.

Търкулнах се до далечната страна на леглото, но оттук виждах изстиващия труп на Велзевул. Потръпнах, припълзях към отсрещната страна и зачаках следващия ход на съпруга си.

Той продължи да се разхожда: до прозореца, до леглото, до вратата. Накрая извади ключ от джоба си и го пъхна в ключалката. Очите ми се разшириха, когато резето се спусна на място и ни барикадира вътре в стаята.

„Добре. Значи така“, помислих аз. Когато той се обърна с лице към мене, казах:

— Поне ще ми позволиш ли да видя отново сина си, преди да го направиш?

Моят господар се намръщи.

— Кое да направя?

— Да ме убиеш, разбира се.

Той изруга полугласно, преди да се приближи с големи крачки към леглото. Времето отминаваше ужасно бавно, докато гледах потъналото му в сянка лице. Не намирах там никакъв гняв, нито изкривено изражение, пълно с горчивина, каквото често бях виждала, откакто пристигнах в Уолтъмстоу. Но виждах болка, объркване и много тревога. Силно се изкушавах да му повярвам в този момент.

Когато той заговори отново, гласът му звучеше притеснено и уморено.

— Маги, мисля, вече си осъзнала, че някой ме е упоявал. — Когато продължих да мълча, той изруга отново и прокара окървавената си ръка през косата си. — Не е ли разумно да се допусне, че който и да ме е упоявал, ще слезе още по-ниско и ще иска да ме убие?

— *Ни* — поправих го. — И едното може да няма нищо общо с другото. Ако някой е искал смъртта ти, защо не се е опитал да те убие по-рано? Защо е изчакал чак досега, *след* като си се оженил?

Той се взря отново в мене, очите му бяха черни, погледът — тържествен. После се обърна.

— Още толкова неща имам да си спомня, Маги. Още толкова неща са ми недостъпни. Може никога да не си спомня всичко. Не мога да кажа със сигурност, че не съм убил Джейн или че не съм навредил на друг човек в пристъпите на безумие.

Отворих уста, за да възразя, но той ме пресече.

— Да, било е безумие или нещо такова. Наркотикът е пропъждал разума от мене. Можело е да направя какво ли не под негово влияние. Спомням си моменти, когато съм действал, без да мисля, и съм удрял, ако не физически, най-малкото с думи, приятели или...

Не можеше да го изрече, затова аз го изрекох вместо него.

— Близки.

Видях го да трепва.

Никълъс се приближи до прозореца и се взря навън в мрака. Аз погледнах към вратата, после си спомних, че я беше заключил. Когато погледнах отново към него, видях, че ме наблюдава, едната страна на лицето му беше осветена от свещта.

— Още не ми вярваш — изрече тихо.

Не знаех на какво да вярвам.

Гледахме се един друг в меката светлина на свещта. Тogaва той каза:

— Заклех ти се, преди да се оженим, че никога няма да те нараня. Спомняш ли си защо?

— Каза, че ме обичаш.

— Да, казах го. И говорех сериозно.

— Казваше го и преди, но се ожени за Джейн.

Той притисна пръсти към слепоочието си и затвори очи.

— Не си спомням, Маги. Те ми казаха, че съм искал да се женя за Джейн.

— Те?

— Майка ми, Адриен и Тревър.

— Адриен е знаела защо заминаваш за Йорк: щял си да развалиш годежа. Защо не ти е казала нищо?

Очите му се върнаха към моите.

— Не мога да ти кажа какви са причините за лудостта, която като че ли е обзела тази къща. Може би съм се провинил в минали престъпления, извършени в пристъпите на лудостта ми, но да те блъсна по стълбите или да отрова млякото ти — в това не съм се провинил.

Той пристъпи към мене така внезапно, че аз отстъпих изненадана. Извиси се над мене, широките му рамене засланиха светлината на свещта, погледна ме уверено и заговори със странен шепот:

— Тази отрова беше предназначена за двама ни. Бих заложил Уолтъмстоу, че е така. Ще побързам да добавя и че който и да е отровил млякото, ще очаква скоро да хвърлим топа. Очевидно той — или тя — ще се върне след време, за да види какво става с нас. Склонна ли си да изчакаш?

Съгласих се, без да знам дали блясъкът, който се спотайваше в очите му, е остатък от лудост или просто решимост. И в двата случая бях склонна да рискувам. Отново това проклето доверие и сърце, което отказва да се вкорави срещу него. Надеждата беше като назъбено острие на стрела в гърдите ми, предавайки се пред здравия ми разум, окончателно и горчиво. Отпуснах се в мрака и зачаках.

Говорихме шепнешком до късно през нощта. Никълъс ми разказа за живота си или това, което можеше да си спомни от него, след като ме беше целунал за довиждане в кръчмата на чичо ми.

Загубата на паметта му го тревожеше много, но аз го уверих, че най-вероятно ще си спомни всичко, щом умът и тялото му получат достатъчно време да се излекуват. Обясних му, че пропадането под леда е довело до някаква травма на мозъка, която е била подсилена от въздействието на опиума. Когато той запита откъде знам това, се принудих да му обясня, че докато бях в „Дъбовете“, помагах на някои от лекарите, които често идваха да практикуват там. И бях третирана по-добре от обикновените пациенти, позволяваха ми да чета много от медицинските им книги, за да се развличам.

Той ме насърчаваше да говоря за „Дъбовете“ и аз го правех възможно най-безпристрастно. Но това беше болезнен монолог; често горчивината изплуваше в тона ми, докато си спомнях нехигиеничните условия, липсата на грижи и жестокостта на много от служителите. Няколко пъти го видях как посяга към мене.

— Съжалявам — повтаряше отново и отново.

Един път зарови лице в ръцете си, докато успее да се съвземе и да ме погледне отново.

Малко по малко съмнението ми в него се уталожаваше, както винаги беше ставало. Убедих го да говори за кошмарите си, уверявах го, че е възможно по някакъв начин да са свързани със спомените му. Както винаги, той заговори за пожара, как е ударил Джейн, как се е измъкнал от конюшните и ги е гледал как горят. Парченца от факти и картини на обърканост. Бил ли е упояван и преди това? Не знаеше със сигурност, но подозираше, че е бил. Подозираше и че опиумът по някакъв начин му е въздействал в деня на злополуката. Какво друго обяснение можеше да има за това, че е яздил така опасно близо до замръзнало езеро?

Говореше за гласовете, които чувал нощем пред вратата си. После заговори за призрачния образ на жена, която виждал в коридора, по алеята на Уолтъмстоу, в конюшната. Тук главата ми се надигна от възглавницата.

— Но това не е илюзия, съпруге. И аз съм я виждала.

Тъмният му поглед се заби в моя.

— Виждала си я — повтори той.

— Да. Мярна се на гробищата. Видях я на другия ден да броди в мъглата около къщата и още веднъж в затвореното западно крило.

Ръцете му внезапно ме обгърнаха, вдигнаха ме и ме положиха на гърдите му.

— Защо не ми каза това?

— Честно казано, милорд, не ти вярвах, че няма да излъжеш. След като открих стаята...

— Стая ли? Каква стая?

— Стаята, където е живеела, предполагам. Заведох Тревър да я види, но когато пристигнахме, изглеждаше така, сякаш никой никога не е живял в нея. Тогава си помислих, че аз съм започнала да халюцинирам. После ми беше обяснено, че Саманта някога е била държана там...

— Държана там ли?

— Да — отвърнах. — Държана там от тебе или от Тревър.

— Кой го казва?

— Адриен. — Взрях се в сенките, вперила очи в тези на съпруга си. — Съпруге — прошепнах, — бяхте ли любовници със Саманта?

Той обхвана лицето ми в длани.

— Честно казано, не мога да кажа, Маги, толкова неща преди и след смъртта на Джейн не мога да си спомня. Лудостта ми е била тогава в кулминацията си, предполагам. Възможно е да съм взел това момиче за любовница. Спомням си, че беше миловидна девойка, дребничка, бяла, руса, за разлика от Джейн. Може да съм я целунал веднъж... не, не се обръщай... искаше откровеност и ти я давам. Да, наистина я целунах веднъж, но повече от това не мога да си спомня. — Пусна раменете ми, и обви ръце около мене, притискайки ме до гърдите си. — Едно е сигурно, Маги. Не съм си измислял жената, която съм виждал в имението. Уверен съм, че тя иска да повярвам, че

съм луд. И почти повярвах. Бях толкова близо до срина, Маги. Тогава дойде ти и ме спаси, накара ме отново да повярвам в себе си.

В дългата тишина, която последва, аз се унесох в сън, люляна от стабилното сърцебиене на сърцето на моя господар срещу ухото ми. По едно време ми се присъни, че го чувам да казва: „Маги, обичам те“, докато галеше косата ми и притискаше устни към челото ми. После ми се присъни, че той заплаква.

Звукът беше толкова тих, че отначало помислих, че ми се е счуло. Тогава го чух отново: раздвижване на дръжката на вратата.

Почувствах как съпругът ми се напруга под мене, после ръката му затисна устата ми, предупреждавайки ме да пазя тишина. Той нежно ме отмести от гърдите си, после спусна крака на пода. Пристъпи тихо като котка към камината и взе ръжена.

И аз станах от леглото, подтиква на от страха. Ако се наложеше той да излезе от тази стая, можеше да не се върне. Хвърлих се към него и прошепнах възможно най-настойчиво:

— Милорд, ако излезеш от тази врата, ще бъде неразумно. Стой тук. Изчакай до сутринта и ще видим как кошмарът свършва на дневна светлина.

Обхващайки бузата ми в дланта на свободната си ръка, той се усмихна и запита също така тихо:

— Мога ли да приема това като насърчение, лейди Молъм? Може би си решила да ми вярваш?

Отново вратата.

Съпругът ми ме бутна настрана и се приближи на пръсти към вратата. Заслуша се.

Извади ключа от джоба си и го пхна в ключалката. После с бързо движение на китката вдигна резето и отвори рязко вратата.

Нищо.

Той излезе в коридора.

Нищо.

Поколеба се, видимо обмисляйки някакъв план, после изчезна в мрака. Зачаках нетърпеливо, ухото ми беше настроено към всеки звук, очите ми търсеха да го видят. Излязох от покоите ни, застанах в средата на безкрайния тунел от студ и мрак и се запитах как сенките

могат да го погълнат толкова бързо и изцяло. Тогава го видях. В ръцете си носеше Кевин.

Без да кажа нито дума, се втурнах обратно в стаята ни и протегнах ръце за спящия ни син. Притиснах детето до гърдите си, погледнах съпруга си и се усмихнах.

Погледът му беше изпълнен с обожание.

— Сега отивам — каза той. — Заклучи тази врата след мене и не отваряй на никого, само на мене. Познаваш сигнала ми.

— Къде отиваш? — запитах. — Какво очакваш да откриеш в тази тъмнина, че не може да чака до сутринта? Милорд?

Той затвори вратата.

Аз я заключих.

Ненавистна самота, преувеличаваща всяко изпращяване на свещта, всяко драсване на клоните на бряста по прозореца. Всяко почукване по стъклото ме караше да скачам към вратата, само за да открия, че съпругът ми все още не се връща.

Фитилът на свещта се скъсяваше, светлината ставаше все по-смътна. Седнала в средата на леглото, до спящия си син, наблюдавах жълтия ореол около нас да се свива, докато и последното трепване на пламъка не затанцува по стените. После настъпи мрак.

Отвън вятърът се засили. Чувах виене на хрътки в далечината. Приблжих се към прозореца и погледнах навън към градините на Уолтъмстоу. Мъгла се спускаше над тях, напредвайки към къщата откъм гората. Над нея пълната луна грееше като алабастр срещу кадифеночерното небе.

Страх пропълзя по гръбнака ми и кожата на главата ми изтръпна. Кръвта ми се превърна в лед, сърцето ми — в барабан, който думтеше така високо и силно, че главата ми жужеше от налягането. Не бях сама.

Полека се извърнах от прозореца, претърсвайки с очи всеки сив ъгъл, всяка черна цепнатина. Бях позволила на глупавия си страх от тъмното да ме завладее отново. Нямаше никого. И все пак... Чувствах го. Както го бях усещала в градината, в коридора, на гробищата. Присъствие: толкова мощно зло, че надхвърляше границите на всичко смъртно. Изтръпнах.

Полека притисна ухо към вратата и се заслушах.

Нищо.

Затворих очи и се вслушах по-напрегнато. Какво беше това наоколо ми? *Нещо* имаше в тази необятна тишина отвъд тази бариера, бях сигурна.

Полека отворих очи и загледах как дръжката на вратата се обръща. Отстъпих от вратата, закрих уста с ръце, сигурна, че който и да се опитва да влезе в тази стая, може да чуе как си поемам въздух. После почукването.

Веднъж... втори път... (пауза)... трети път.

Облекчението ме заля — скочих към вратата.

„Чакай!“ завика инстинктът. „Нещо не е наред.“ Той ще опита ли вратата най-напред? Знае, че съм я заключила. И почукването. Това дълго колебание между второто и третото почукване, сякаш беше с несигурност. *Не беше сигналът на моя господар.*

Който и да беше там, знаеше, че съм сама.

Неподвижност, после отново въздухът се затопли, нишките на страха като че ли се разтопиха като мъгла под слънцето. Останах неподвижна няколко минути, успокоявайки нервите си, и почти бях успяла, когато отново се почука, този път уверено. Опитах се да помръдна. Ново почукване. Принудих се да отида към вратата, да извадя ключа от джоба си и да го пхна в ключалката. Завъртях ключа. Резето се отмести. Отстъпих назад, готова да отбивам самия сатана, ако потрябва. Вратата скръцна и се отвори. Съпругът ми влезе в стаята.

С вик на облекчение се хвърлих към него, покривайки шията и лицето му с целувки. Той обаче не отвърна на излиянията ми със същата пламенност. Отстрани ме от себе си, заключи отново вратата и отиде към прозореца.

— Сър — изрекох, — слава на Бога, че си добре. Откри ли нещо нередно? — След това му разказах, че съм имала посещение по време на отсъствието му.

Той отговори:

— Не се съмнявам, че някой ме е наблюдавал. Не съм си давал труда да скривам факта, че съм излязъл. — Тогава моят господар застана срещу мене. — Скоро ще съмне. Опитай се да поспиш, Маги, докато аз пазя.

Задряхмах. Когато отново отворих очи, слаба сива светлина се процеждаше през прозореца. Съпругът ми стоеше пред прозореца, върховете на пръстите му леко се притискаха към стъклото, лицето му беше бледо като мрамор. Вдигнах глава от възглавницата и се наках да заговоря, когато той изтича към вратата. Извиках го по име, но той като че ли не ме чу.

Скочих от леглото и изтичах към прозореца, за да погледна. Парчета мъгла се движеха полека над събуждащото се имение: големи сиви облаци, малко по-тъмни от светлината на зората. Тогава едно движение сред дърветата привлече вниманието ми.

Отворих прозореца, проклинайки мрачната мъгла, докато се напях да зърна отново обекта, който беше накарал съпруга ми да изхвъркне тичешком от стаята ни. Ето! Проблясък бяло и... фигура с наметка и качулка бързаше по пътеката, водеща към конюшните.

— Не — извиках на глас.

Изтичах към вратата и се озовах лице в лице с Биа. Ръцете ѝ се протегнаха към мене, стиснаха раменете ми и видях лицето ѝ, лишено от кръв, да изглежда изведнъж по-старо от действителната ѝ възраст.

— Кевин — крякна тя. — Момчето го няма, милейди!

— Спи тук! — обясних, като я избутах настрана.

Хукнах по коридора, без да обръщам внимание на болката в крайниците ми. Стигнах до коридора, който водеше към покоите на Адриен, забавих крачка и забелязах, че вратата на стаята ѝ е отворена. Жълта светлина се лееше отвътре.

Трябваше да разбера. Побързах към вратата ѝ и погледнах вътре в стаята. Празна.

Когато стигнах до кухнята, намерих Матилда да кърши ръце, изправяйки столовете. Видя ме да нахлувам в стаята и извика:

— Божке, кво става? Хвърчат из тая стара къща, сякаш дяволът ги гони по петите.

Сграбчих я и изрекох:

— Тили, иди в Молъм и доведи Брабс. Кажи му, че е спешно. Той ще разбере.

Излязох от къщата без палто и без обувки, бялата ми нощница беше само крехка преграда пред стихииите. Затичах се толкова бързо, колкото ми позволяваше слабостта ми, по пътеката към конюшните.

Най-после руините се показаха пред мене — съсипни и мрачни черни камъни. В тях се таеше тишината на смъртта. Виждах вратата, яслите, мястото, където беше умряла Джейн. Там, в ъгъла зърнах безформена маса, която можеше да е било някакво седло. Имаше колело, ремък за двуколка... тръснах глава, отпъждайки спомена за хаоса.

Къде беше съпругът ми?

Излязох от смазаното от зимата опустошено място и се върнах на главната пътека, трескаво претърсвайки отляво и отдясно. Тогава видях Никълъс да се изкачва по височината и след това да изчезва от другата страна.

Извън градините на Уолтъмстоу вятърът духаше още по-силно, свиреше в цепнатините в тресавището, измитайки всичко, което беше останало от снощната мъгла. Накрая стигнах до върха на хълма и погледнах надолу към Пайкдоу Клиф. Мъглата се кълбеше и се виеше пред мене, пленена в буйните пориви на вятъра. От време на време зървах каменната стена, която съпругът ми и Джим се бяха заели да поправят преди няколко дни. Падането ми по стълбите очевидно беше прекратило поправката, защото зеещата дупка в стената трябваше да бъде изцяло запълнена.

Обезумелият ми поглед претърсваше мъгливия пейзаж, за да зърне съпруга ми и тайнственото същество, което го беше довело до това негостоприемно място. Защо, питах се. Защо тук? Погледът ми скачаше нагоре и надолу по стената и тогава...

Внезапно осъзнах, връхлетя ме смъртен хлад, когато намерих съпруга си застанал на ръба на Пайкдоу Клиф, а пред него, уверено напредвайки, беше жената с наметка и качулка.

Смеех ли да извикам? Смеех ли да помръдна? Какъв беше този страх, който караше моя господар да отстъпва към пропастта, сякаш смъртта е за предпочитане пред изправянето лице в лице с това отмъщение? Но той отстъпи. После пак. Продължаваше да се приближава към смъртоносния ръб, докато страхът ми не ми даде достатъчно сили да се срина надолу по хълма, да се изкача по порутената стена и да скоча от другата страна.

Затичах се към жената и извиках:

— Спри!

Вятърът се засили, виейки над клисурата, и смъкна качулката на жената от главата ѝ, когато тя се обърна към мене.

Джейн!

Ужас обзе вътрешностите ми, скова краката ми, аз залитнах назад и паднах на земята. Призрак ли беше това, излязъл от гроба, за да изкупи загубената си душа? Не, защото докато гледах как гъстата руса коса се издига като облак около нея и главата ѝ се отмята назад в див, злобен смях, разбрах, че не е привидение. Познавах истинската лудост. Бях се изправяла срещу нея в „Дъбовете“. Изправих се отново срещу нея в очите на Джейн Уиндъм. Да, тя беше реална, от плът и кръв и по-зла, отколкото би могъл да бъде който и да било демон от ада.

Тя бързо се обърна към съпруга ми, чиито очи станаха като стъклени от шока. После се чу гръм и земята се разтърси под мене. Над стената и през мъглата се очерта тежко, сумтящо чудовище, което като че ли се отправяше точно към Джейн. Тя вдигна ръце и изкрещя. Ужасена, загледах как се люшва назад, далече от размаханите копита на коня, и изчезва над ръба на пропастта, а ужасеният ѝ вик потъва в мъглата.

Отначало с вдървени движения, Никълъс се отдалечи, залитайки, от скалата, с ръце и крака, натежали от облекчение. Изправих се с мъка и изтичах към него, докато Тревър слизаше от коня и се приближаваше към нас.

Ръцете на моя господар се обвиха около мене, притиснаха ме здраво към него, докато той шепнеше:

— Господи, о, господи, Маги, наистина ли беше Джейн, или пак си въобразявам?

— Да — извиках, — беше Джейн, сър, не си въобразяваш!

Моят господар отвори ръце и прегърна брат си.

— Слава богу, Трев, пристигна навреме.

Отдръпнах се и загледах как съпругът ми прегръща благодарно брат си. Забелязах, че отпуснатите ръце на Тревър отговарят без любов, и дълбоко в гърдите си почувствах как сърцето ми се преобръща.

С вкоравени рамене, с безизразно лице Тревър направи крачка назад.

— Не — изрекох на глас. — О, божичко.

Никълъс погледна към мене, после към Тревър. Разбиращо изражение пропълзя по лицето на съпруга ми, превръщайки го в камък, докато отстъпваше към мене, за да ме защити.

Тревър погледна към мене и се усмихна хладно.

— Здравей, Маги — изрече. — Изненадваш ли се, че знам коя си всъщност?

Кимнах, твърде зашеметена, за да отговоря.

— Не знаех, докато Джейн не те бутна по стълбите. Когато те прегледах, открих клеймото на ръката ти. Понеже съм лекар, веднага познах, че е от лудница. Не ми отне много време да се свържа с властите там и да разбера, че някоя си Ариел Маргарет Ръшдън е родила дете. Кевин.

— Значи *ти* си проклетото копеле, което ме е упоявало — изрече Ник. — Но Брабс ме уверяваше...

— Попълвах запасите си от опиум всеки път, щом отидех в Йорк. Божичко, Ник, толкова ли си уязвим, че да повярваш, че се интересувам от нещо толкова банално като отглеждане на чай в Индия? Последните пет хиляди, които ми даде, отидоха само за опиум за тебе и... други.

Сега аз заговорих.

— Милорд, достатъчно просто е било да ти сипват опиум, за да спиш дни наред, а после, когато се събудиш, объркан, той ти казва, че си правил или си говорил разни неща, които никога не си правил и не си казвал. Както наскоро спорът в библиотеката. Сам си е порязал устната, за да те накара да повярваш, че си го ударил. Било е лесно с удобен нож. Не знам защо не ми хрумна тогава.

Сините очи на Тревър се преместиха от Никълъс обратно към мене.

— Ако не беше дошла, Маги, ние с Джейн никога нямаше да припомним към убийство. Толкова близо бяхме до това, да убедим всички, включително Ник, че е луд. Но ти дойде с твоите познания за лудостта и развали всичко.

Почувствах как съпругът ми трепери от гняв. Юмруците му се свиваха и разпускаха.

— Защо, Тревър? — запита той. — Какво съм направил...

— Направил? Боже господи, би трябвало да е очевидно. Ти наследи Уолтъмстоу, скъпи братко, не аз. Планът да пипна това имение

не беше лесен за измисляне, мога да добавя. Да се влача през всичките тези отвратителни години, правейки се, че ми пука за тези проклети селяни, беше повече, отколкото можех да изтърпя понякога. Нали разбираш, не можех да те убия просто така. Уолтъмстоу просто щеше да премине към Джордж, а после към Юджийн. Затова трябваше да направя така, че да изглежда, че вече не си с ума си. Тогава бих могъл да отида в съда и да поискам да бъда обявен за настойник на имота. Злополуката с тебе и малката амнезия бяха като дар от небето, мога да добавя. Това те направи да изглеждаш двойно по-идиотски.

— Но ти имаше издръжка. Винаги съм бил склонен да ти отпусна пари в аванс, ако сметна, че причината е оправдана.

— Ако *ти* сметнеш, че е оправдана — озъби се Тревър. — Омръзна ми да слушам какво мислиш *ти*, почитаеми лорд Молъм. Писна ми да живея в твоята сянка и да пълзя по корем всеки път, когато имам нужда от аванс. Тази годишна издръжка е нищожна в сравнение с онова, което трябва, за да живееш в Лондон или Париж, където възнамерявам да отида, щом си измия ръцете от вас. Божичко, колко ще се радвам да се отърва от тази мрачна къща и от тези мрачни дребни хорица...

Вдигнах поглед към съпруга си, когато той запита:

— И къде се вмести съпругата ми в това?

— Джейн ли? — засмя се Тревър. — Поредната глупачка. Бяхме любовници от години, още когато маменцето и татенцето уреждаха годеща ти с нея. Никога нямаше да се ожения за нея, разбира се, но я убеждавах в обратното, за да се съгласи да участва в този план. Обещах ѝ да продам Уолтъмстоу, когато го пипна, да взема парите и да отидем да живеем двамата в чужбина, където никой не ни познава. Планът беше безупречен. Спорът, който имахте с Джейн онази вечер в конюшната, беше нагласен. Тя те раздразни, накара те да се скараш с нея и те удари, като предполагаше, че и ти ще я удариш. И разбира се, ти я удари. Тя се направи, че е изгубила съзнание, а ти, какъвто си беше загубен глупак, се затича из градината да викаш за помощ. Докато те нямаше, просто подпалихме конюшните.

— Но тялото — изрече Никълъс със сух глас. — Ами тялото?

— Саманта. Примамихме я в конюшната с една бележка и я ударихме по главата с камък. Никой не разбра. Не ми се искаше да го правя. Саманта беше чудесна любовница, но работата си е работа...

Тревър погледна отново към мене, когато съпругът ми ме заслони.

— Прелестно дете — чух го да казва. — Имаше момент, когато наистина бях привързан към тебе. Помислих да се опитам да те съблазня, но скоро разбрах, че няма да се получи. Както Саманта, и ти имаше очи само за него. Но за разлика от Саманта нямаше да се задоволиш с нищо друго. Не беше заплахата за мене, докато не се омъжи за Ник, нали разбираш. Тогава само ти можеше да го пратиш в лудницата. Но не го прати. Помислихме, че бутването по стълбите ще свърши две неща. Или ще те отстрани, или ще те убеди, че той е нестабилен. Очевидно не стана нито едното, нито другото. Но пък тогава намерих клеймото и научих, че ти си истинската майка на Кевин. И знаеш ли какво означава това? — Устата му се сви заплашително. — Че той е законен.

Тревър отскочи назад и извади пистолет от жакета си, когато Никълъс направи заплашителна крачка към него.

Насочил дулото на оръжието към сърцето на моя господар, Тревър продължи:

— Ако Кевин беше незаконен, Уолтъмстоу никога нямаше да стане негово владение. Сега обаче, след като вие умрете и с доказателството, че Ариел е майката на Кевин, той ще го получи. И, разбира се, ще има нужда от настойник, който да управлява имението, докато той стане пълнолетен. Мисля, че ще бъде достатъчно просто да убедя всички, че Ник — в пристъп на безумие — е убил и новата лейди Молъм, и себе си.

Когато той насочи пистолета, аз скочих, надявайки се, че изненадата ще даде време на съпруга ми да реагира. Но Тревър беше твърде бърз, бухна ме с лакът в челюстта и аз се търкулнах на земята.

Тогава моят свят се превърна в объркваща какофония от звуци, от гласове на мъже, които се бореха и ругаеха. Главата ми бучеше от страшните звуци. Внезапно гърмеж от пистолет разцепи тишината и куршумът се заби в земята на инчове от лицето ми.

Толкова близо, така ужасно близо бяха до ръба. Съпругът ми се бореше, но брат му беше по-силен, по-як, избутваше го все по-назад към ръба. Опитах се да стана, но вече нараненото ми тяло се възпротиви, сваляйки ме на колене. Заревах на глас, молейки милост за

съпруга си, докато страхът не изпи цялата ми сила и аз се стоварих по лице в мокрия, кален торф.

Вдигнах лице. Мъжете се бореха и единият залитна назад. Изпищях в ужас, докато гледах как съпругът ми се плъзва над ръба към пропастта. С последно усилие ръцете му се протегнаха и се заровиха в торфа, а краката му се мятаха насам-натам в стремеж да намерят опора. Видях шанса си и се хвърлих на земята, вкопчвайки се в ръцете на съпруга си, впивайки пръсти в китките му в усилие да го задържа. Но тежината му го дърпаше надолу, влачеше го към пропастта, докато не усетих, че ще видя как моят господар се свлича в мъгливата бездна, която преди малко беше погълнала Джейн.

В борбата да спася съпруга си бях забравила за Тревър. Сега го усетих. Поглеждайки през рамо, видях как се приближава, вдигнал един огромен камък с почти нечовешка сила.

— Маги! — извика съпругът ми. — Маги, бягай! Веднага, преди да те е спрял!

Ръцете ми, мокри от кал и пот, стиснаха още по-здраво китките му.

— Точно така, Маги — изръмжа Тревър. — Бягай, докато можеш, и бъди сигурна, че ще те намеря в края на краищата.

Вдигна камъка за последен път.

— Стой! — чу се глас. — О, господи, Тревър, моля те, престани с тази лудост, веднага!

Адриен стоеше на върха. Беше насочила пистолет точно към Тревър.

— Моля те! — извика тя. — Не ме карай да те застрелям!

Той се изсмя безрадостно.

— Глупава кучка, къде ще бъдеш без мене? Кой ще те снабдява с онези хубави прахчета, ако ме убиеш?

— Престани! — викна тя. — Няма да ти позволя да ги нараниш. О, божичко, трябваше да те спра, когато заподозрях. Скъпи, скъпи Никълъс, ще ми простиш ли!

Пръстите ми се впираха в плътта на съпруга ми, докато сгърчените му пръсти се забиваха още по-дълбоко в калта. Нямаше да издържи много. Нито аз.

Тревър помръдна отново и Адриен изплака:

— Не ми го причинявай. Моля те, не ми го причинявай! Кълна се, ще стрелям!

Той се извисяваше над нас с диви очи, с маска на лудост вместо лице.

Пистолетът изгърмя и Тревър се завъртя, взирайки се невярващо в сестра си. Камъкът падна на земята и той бавно, много бавно като че ли заплува назад над ръба и изчезна в мъглата.

Извиках на Адриен да дойде на помощ. Мина като че ли цяла вечност, преди тя да падне на колене до мене и да сграбчи ръцете на съпруга ми. Двете го издърпахме на безопасно място и го прегърнахме, не можейки да повярваме, че кошмарът е свършил.

— Да, свърши — казах му, целувайки го по челото, за да успокоя треперенето му. — Всичко свърши, милорд съпруже. Заклевам се.

А в това време Адриен плачеше тихо до нас. Той хвана твърдо ръката ми в своята, обгърна рамото на сестра си и ни помогна да се изправим. Без да поглеждаме назад, се върнахме в Уолтъмстоу.

Пет години минаха от ужасното изпитание при Пайкдоу Клиф. Уолтъмстоу отново е прекрасно място, градините са пълни с цветя благодарение на Джим. Коридорите искрят от светлините на свещите, прозорците блестят от слънчевата светлина благодарение на Матилда.

Биа още е с нас. Когато научи за жестокостта и лъжите на Джейн, изгори вещите на бившата лейди Молъм и стана лоялна, надеждна прислужничка и компаньонка на децата ни. Но остарява и скоро ще ни напусне.

Брабс все още говори за пенсиониране, макар да подозирам, че ще мине известно време, преди да предаде на друг грижата за пациентите си. Разбираемо. Не е съвсем доволен от брака ми с лорд Молъм, но криво-ляво го прие. Редовно ни посещава. Децата ни го наричат „дядо“. Това много му харесва.

Адриен е омъжена и очаква първото си дете след две седмици. Живее в Йорк, в скромна къщичка, чиято врата винаги е отворена за минувачите. Изглежда много щастлива от живота си като съпруга на свещеник.

Сега ще затворя този дневник, защото виждам в далечината да се приближават съпругът ми и двамата ни синове, пъхнали ръце в джобовете, а черните им коси се развяват по вятъра, който долита откъм тресавището. Гледам лицето на съпруга си и виждам, че е добре, въпреки че не възстанови напълно паметта си. Може би няма да я възстанови и това също е добре. Духът му е висок, макар да знам, че когато очите му станат далечни, си спомня нещо. Насърчавам го с докосване на ръката. Усмивката му ми казва, че всичко е наред.

Сега той се усмихва, затова трябва да вървя.

Знайте — щастлива съм.

И със сигурност — обичана.

Издание:

Катрин Съткиф. Завладяно сърце

ИК „Ирис“, София, 2010

Редактор: Христина Владимирова

Коректор: Виолета Иванова

ISBN: 978-954-455-074-5

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.